

T. Lobsang Rampa

ČLOVĚK JE Z JEDNÉ DESETINY VĚDOMÝ
A DALŠÍCH DEVĚT DESETIN SPADÁ
DO OBLASTI PODVĚDOMÍ - TĚCHTO DEVĚT
DESETIN MÁ CO DO ČINĚNÍ SE VŠÍM,
CO PATŘÍ POD TERMÍNY KOLEKTIVNÍ PAMĚŤ
A OKULTNÍ SFÉRA. TATO KNIHA JE O VÁS,
NE POUZE O JEDNÉ DESETINĚ VÁS,
ALE ROVNĚŽ O TOM, CO LEŽÍ ZA TOUTO
DESETINOU.

Úvod

Drazí čtenáři,

více než deset let mi píšete třicet až čtyřicet dopisů denně ze všech koutů světa, dokonce mi chodily i z druhé strany železné opony, a já na vaše dopisy svědomitě odpovídám. Ale hodně z vás napsalo, že autor takových knih, jako jsou moje, patří čtenáři. Psali jste, že takový spisovatel jako já nemůže skončit po devíti knihách, ale musí pokračovat dál, dokud nezodpoví další důležité otázky.

Pár autorům tohoto názoru jsem v dopise položil otázku: „Dobrá, co tedy chcete v desáté knize?“
Řekněte mi, co chcete, co jsem v předešlých knihách vynechal, a o tom bude desátá kniha.“

Z odpovědí, které jsem na svůj dopis obdržel, jsem napsal knihu, již se právě chystáte číst.

Někteří z vás budou bezpochyby tvrdit, že se na tomto či onom místě opakuji. Na to mohu pouze odpovědět, že to vyžadovala „porota mých čtenářů“, jinak bych to v knize neuváděl. Pokud si však

všimnete, že se občas někde opakují, poslouží to dobře k oživení vaší paměti.

Především jednu otázku dostávám neustále: „Doktore Rampo, navštivte mě v astrálu, uzdravte mě z toho či tam toho, řekněte mi, kdo vyhraje na irských dostizích, přijďte v astrálu na naše skupinové setkání. Čtenáři ale zapomínají, že den má pouze dvacet čtyň hodin. Také si neuvědomují rozdílná časová pásma atd. Co je ještě důležitější, zapomínají, že ačkoli já je kdykoli v astrálu mohu jasně vidět, oni mě nejsou schopní pokaždé spatřit. Přesto mi neuvěřitelný počet lidí přesně popsal a potvrdil astrální návštěvy, telepatické kontakty atd.

Nemám v úmyslu se nějak dlouze rozepisovat, pusťme se raději do samotné knihy, ne?

T. LOBSANG RAMPA

PRVNÍ KAPITOLA

Tichou letní nocí se neslo jemné chvění a něžný šepot ke klimbajícím vrbám u Hadího chrámu. Slabé vlnky rozčeřily poklidnou hladinu jezera, protože se nad ní nečekaně vynořila rybka a hledala jako svou potravu neopatrný hmyz. Na prosvítající obloze nad majestátními, vysokými horami se zasněženými vrcholy jasně zářila jediná hvězda.

Slabé pištění a šelest v sýpkách prozradil na hladové myši, že se prohánějí v sudech s ječmenem. Když se plíživými kroky pokradmu přiblížily dvě žhnoucí oči kočičího strážce, tahanice a boj rázem ustaly. Kočičí strážce podezíravě čenichal kolem dokola a potom spokojeně vyskočil na nízké okno, odkud pozoroval rychle přicházející úsvit.

Mihotající se máslové lampy zasyčely, zaprskaly a na okamžik se jasněji rozsvítily, jelikož jim mniši na noční službě doplnili zásoby. Zevnitř nějakého chrámu zazněl tlumený šum a jemné zacinkání stříbrných zvonků. Venku na vysoké střeše stála osamocená postava a chystala se pozdravit přicházející úsvit: rukama již svírala hrdlo trubky na ranní buzení.

U zadního vchodu se objevily obrysy nejasných postav a shromažďovaly se k pochodu po horské stezce dolů k malému přítoku Šťastné řeky, odkud pocházely zásoby vody pro potřeby Potály. Staříci, silní muži i mladí holobrádci, členové sloužící třídy, pochodovali v odvěkém procesí dolů po horském svahu a nesli tvrdá kožená vědra, která ponořili do

řeky a poté pracně vlastníma rukama dopravili do kuchyní a vodních nádrží.

Cesta dolů byla jednoduchá, neboť polobdělý zástup stále omámené přemítal o radostném spánku. U malé studny, kterou přítok neustále doplňoval, mnozí chvíli postávali, povídali si a vyměňovali si klepy, jež sesbírali z předchozího dne v kuchyních. Posedávali a snažili se zabít čas, aby oddálili nevyhnutelný výstup po horském svahu.

Na obloze již noc zřetelně ustoupila nadcházejícímu dni. Nachový závoj noci utekl před postupujícím úsvitem na západ. Obloha nezářila jasnými světelnými body, hvězdami putujícími po svých drahách, ale začala se prosvědovat paprsky přicházejícího slunce, jež dopadaly na střešní tašky, draly se nižšími vrstvami a postupně osvětlovaly spodní část mlhovitých jednolitých mraků vznášejících se nad hlavou. Vrcholky hor se nyní zbarvily do zlaté; bílého zlata, jež poletující sněh odrazil do barev duhy, takže každý vrchol hory vypadal jako živoucí duhová fontána.

Světlo rychle postupovalo údolím Lhasy, až dosud skrytým pod nachovým závojem noci, odráželo se od zlatých střech Potály a také katedrály Jo Kang ve Lhasě a vytvářelo blýskavou záři. Na úpatí Potály u kamenných soch malá skupina, která si brzy přivstala, hleděla s úctou na světelné zářící výtvořiny nad sebou a rozjímala nad tím, že to musí být zobrazení ducha nejvnitřnějšího Já.

Avšak na úpatí naší horské stezky si sloužící mniši přírodních krás moc nevšímali. Postávali a zabíjeli čas klábosením předtím, než zvednou svá břemena a vydají se po stezce nahoru. Starý mnich jménem Velké uši stál na plochem výčnělku skály a zíral za jezero i blízkou řeku: „Slyšel jsi, co včera ve městě říkali kupci?“ zeptal se mladšího mnicha, který stál vedle něho.

„Ne,“ odpověděl mladší mnich, „ale kupecké historiky jsou vždy úžasné. Co jsi slyšel, Starý?“

Starý mnich Velké uši zakroužil trochu čelistí, koncem svého roucha si utřel nos a poté si zkušeně odplivl přesně mezi dvě plná vědra. „Včera jsem musel jít do města,“ řekl, „a v Tržní ulici jsem se rozhlížel po zboží, jež měli kupci vystavené. Jeden z nich vypadal jako velmi inteligentní člověk, vlastně stejně jako já, tak jsem se u něho trochu zdržel a promluvil si s ním.“ Přestal na chvíli mluvit, zase zakroužil svou čelistí, skouzl a podíval se na rozčerenou vodní hladinu. Někde v dálce hodil mladý mnich oblázek a uhodil jím žábu, která samým rozčílením začala hlasitě kvákat a stěžovat si. „Byl to moudrý muž, který cestoval do mnoha cizích zemí. Vyprávěl, že jednou cestoval z Indie, své domoviny, přes velkou vodu do Meriké. Řekl jsem mu, že se musím poohlédnout po nových vědrech, protože některá naše stará vědra jsou už opotřebovaná. K tomu on dodal, že v Meriké nikdo nemusí po horských stezkách tahat vědra s vodou. Říkal, že

všichni mají vodu ve svých domech, protože tam protéká trubkami. Mají zvláštní pokoj, kde uchovávají spoustu vody, a ten nazývají koupelna." Mladší mnich byl velmi překvapen a řekl: „Cože, voda v jejich domech? A přímo v pokoji? To vypadá příliš úžasně na to, aby to byla pravda. Přál bych si, abychom měli něco podobného tady. Nemůžeš však samozřejmě věřit všem těm povídkám od cestovatelů. Jednou mi jeden kupec tvrdil, že v některých zemích mají světlo tak jasné jako blesk, uchovávají ho ve skleněných nádobkách, a to dokáže proměnit noc v den.“ Zavrtěl hlavou, jako by tím chtěl dát najevo, že jen stěží může uvěřit věcem, které slyšel, a starý mnich Velké uši se obával, že ho vyženou jako vypravěče báchorek, ale pokračoval: „V zemi Meriké mají mnoho úžasných věcí. Vodu mají v každém domě. Otočíš kusem kovu a voda začne téct proudem, horká nebo studená, jakou právě chceš, v jakémkoliv množství a kdykoliv ji potřebuješ. Při Buddhově zubu, to je velký zázrak,“ dodal. „Určitě bych uvítal, kdyby se voda dodávala jinak než nošením do kuchyní. Mnoho dlouhých let to dělám, nosím pořád jen vodu. Cítím, jako bych si uchodil nohy až po kolena. Jsem nakloněný na jednu stranu, protože se pořád potýkám s tím, jak mě hora táhne dolů. Ale stejně, voda v každém pokoji? Ne, to je nemožné!"

Společně se ponořili do ticha, po chvíli však zpozorněli, jelikož k nim dolů kráčel jeden ze strážců našich zákonů - proktorů. Okolo prošel mohutný muž

a každý mnich se okamžitě něčím zaměstnal. Jeden vylil své vědro s vodou a znovu ho naplnil, další zvedl dvě vědra a spěchal s nimi nahoru po horské stezce. Brzy byli všichni mniši v pohybu a první kolo roznašečů vody se chopilo své práce. Proktor se chvíli rozhlížel, ale poté se vydal po stejné stezce nahoru za nimi.

Na krajinu padlo náhlé ticho, jež bylo přerušeno pouze slabým zpěvem z horských vrcholů a ospalým protestováním nějakého ptáka, kterému se zdálo, že je ještě příliš brzy na to, aby vstával a zahajoval svůj den.

Stará paní MacDunnigan zakdákala, jako by právě snesla příliš velké vejce, a obrátila se na svou přítelkyni paní O'Flannigan. „Už nepůjdu na žádnou takovou přednášku,” řekla, „kde nám budou vyprávět, že tibetští kněží ovládají telepatii. Takový nesmysl! Čemu máme uvěřit příště?”

Paní O'Flannigan si odfrkla jako trumpetista z Armády spásy při svém nejlepším vystoupení a poznamenala: „To bych chtěla vědět, proč nemohou používat telefony jako všichni ostatní!”

Obě dámy se vydaly na svou cestu a neuvědomovaly si, že patří k té „druhé straně mince”. Tibetští mniši nemohli uvěřit tomu, že domy mohou mít tekoucí vodu ve svých pokojích, a tyto dvě dámy ze západu nemohly uvěřit, že kněží z Tibetu využívají telepatii.

Nejsme ale my všichni jako oni? Dokážeme spatřit

úhel pohledu, kterým se dívá jiný člověk? Uvědomujeme si, že co je běžné TADY, je tou nejzvláštnější věcí JINDE a naopak?

Jako první přijdou na řadu dotazy čtenářů, které zajímá posmrtný život, samotná smrt a kontakt s těmi, již odešli z tohoto světa. Nejprve se podíváme na člověka, který právě opouští naši Zemi. Tento člověk je obvykle velmi nemocný a smrt přichází jako následek selhání mechanismu lidského těla. Organismus již nedokáže udržet tělesné funkce v chodu. Pro nesmrtelného ducha se stává tělesná schránka přítěží, kterou již déle nemůže snášet, a proto odchází. Pak opustí tělo a dojde k rozvázání pozemských pout... Jak ale to, co odchází, budeme nazývat? Duše, vyšší Já, duch nebo jak? Tentokrát to pro změnu nazývejme duší. Duše* se poté nachází ve zvláštním prostředí, jako by najednou měla více smyslů a schopností, než kolik jich mohla používat na Zemi. Zde na Zemi se musíme pohybovat po dvou či sedět v malé krabici, kterou nazýváme autem, ale dokud nemáme dostatek peněz na to, abychom si mohli koupit letenky, jsme stále svázáni se zemí. Tak tomu ovšem není, když opustíme tělo. V této nové dimenzi, kterou nazýváme astrálním světem, můžeme pomocí myšlenky cestovat, kam chceme. Nemusíme čekat na autobus či vlak, nejsme nijak omezováni autem, ani letadlem, kde člověk čekáním v letištních halách stráví více času než na samotné cestě.

V astrálu můžeme cestovat, jak rychle si přejeme.

Záměrně jsem zde použil slovo *přát si*, protože právě naše přání určí rychlost, výšku a trasu naší cesty. Pokud si například chcete vychutnat úžasnou krajinu astrálního světa s jejími zelenými pastvinami a po okraj naplněnými osvěžujícími jezery, můžete se vznášet jako pířko těsně nad zemí a vodou nebo se můžete vznést nad vrcholky hor. Když se ocitneme v této nové a překrásné dimenzi, prožíváme tolik změn, že pokud nám na tom opravdu nezáleží, automaticky zapomínáme na ty, kdo po nás truchlí na naší staré kulaté Zemi, kterou jsme právě opustili. Pokud nás však lidé na Zemi horoucně oplakávají, cítíme nevysvětlitelnou bolest, tlaky a zvláštní pocity smutku a trápení. Ti z vás, kdo trpí neuritidou či chronickou bolestí zubů, vědí, jaké to je. Jako když vás najednou silně zabolí nerv, málem byste z toho spadli ze židle. Podobně je tomu, když jsme v astrálním světě, a náš blízký po nás silně truchlí místo toho, aby se věnoval dál svým záležitostem. Zatěžuje nás svým smutkem a vytváří nežádoucí pouta, která zpomalují náš vývoj.

Pojďme se nyní podívat, co se děje po několika prvních dnech v astrálu, kdy jsme vstoupili do Síně vzpomínek a rozhodli se, co zde budeme dělat, jak budeme pomáhat ostatním i jakým způsobem se budeme dále rozvíjet. Představme si, že jsme zaneprázdnění naším úkolem pomáhat ostatním a učít se a najednou nás zezadu za krk chytne jakási ruka a začne tahat a šukat. To zcela odvrátí naši pozornost od dané činnosti, ztíží další získávání vědomostí a

téměř znemožní náš úkol pomoci ostatním, protože nemůžeme zcela soustředit naši pozornost na to, čemu se máme právě věnovat, protože nás z činnosti neustále vytrhávají rušivé podněty našich pozůstalých na Zemi.

Zdá se, že si mnozí lidé myslí, že se mohou dostat do kontaktu s těmi, již přešli na druhou stranu, pomocí pokoutního média, kterému zaplatí pár ko run, a dostanou od něho odpověď tak snadno, jako když telefonní operátor spojí náš hovor. Dokonce ani telefonování vždy nefunguje! Zkuste volat ze Španělska do Kanady nebo z Uruguaje do Anglie! Nejprve máte potíže s tím, že zprostředkovatel, v tomto případě telefonní operátor na Zemi nebo médium, nejsou zcela obeznámeni s vaší situací, dokonce nemusí ani dobře ovládat jazyk, ve kterém se s nimi domlouváte. Také dochází k různému šumu, cvakání a praskání, hovor nemusí probíhat snadno, ve skutečnosti se nedá často hovor ani přijmout. Přitom zde na Zemi známe telefonní číslo, na které voláme, ale kdo vám řekne telefonní číslo člověka, který nedávno opustil Zemi a nyní pobývá v astrálním světě? Telefonní číslo do astrálního světa? Dá se to tak říct, protože každý člověk v každém světě má osobní frekvenci, osobní vlnovou délku. Stejně tak jako mají své frekvence stanice rádia *BBC* a stanice *Hlasu Ameriky* v USA, mají své vlastní frekvence lidé. Známe-li tyto frekvence, můžeme si naladit rádiovou stanicí ZA PŘEDPOKLADU, že jsou

vhodné atmosférické podmínky, správná denní doba a stanice skutečně vysílá. Není možné se pouze naladit na stanici a být si skálopevně jistí, že ji chytnete, z jednoho prostého důvodu, a to, že ji něco mohlo vyřadit z provozu.

Stejně je to s lidmi, kteří odešli ze života. Můžete se s nimi dostat do styku, pokud znáte jejich základní osobní frekvenci a jsou-li schopni na této frekvenci přijímat telepatické vzkazy. Většinou, když není médium dostatečně zkušené, mohou ho obelstít ne příjemné entity, které předstírají, že jsou lidmi, a jež dokážou zachytit myšlenky „volajícího“ a zjistit, co si přeje.

Představme si, že paní Brown, která nedávno ovdověla, se chce spojit s panem Brownem, právě osvobozenou lidskou duší, která unikla na druhou stranu. Jedna z těchto nižších entit, jež není člověkem, může zjistit, na co se chce pana Browna zeptat, a z myšlenek paní Brown dokáže vnímat, jak pan Brown mluvil a vypadal. Entita podobně jako nezvedený školák, kterého nikdo nenaučil, jak se má chovat, může ovlivnit dobrý úmysl média. Začne médiu popisovat pana Browna, ale tyto informace získává z mysli paní Brownové. Médium podá svým detailním popisem „zarážející“ důkaz toho, jak pan Brown vypadal, a ještě dodá, že „stojí právě u něho“. Velmi zkušeného člověka nelze takto podvést, ale takových osob je opravdu málo a právě ti nemají čas se těmito věcmi zabývat. Když se ještě do záležitosti vmísí

obchod a médium požaduje za sezení určitou sumu, přivádí tím do celého procesu nižší vibrace, a tím často zabrání příjmu autentického vzkazu.

Je nepříjemné a nefér, když váš smutek a trápení ubližuje člověku, který opustil Zemi a nyní pracuje někde jinde. Koneckonců si představte, že jste zaneprázdnění nějakým důležitým úkolem a druhý člověk, jehož nevidíte, vás tahá za zátylek, strká do vás a troubí vám do ucha úplné nesmysly. Přestali byste se koncentrovat a určitě byste o svém trýzniteli nepříjemně smýšleli. Buďte si však jistí, že když skutečně milujete člověka, který opustil Zemi, a on také opravdově miluje vás, znovu se setkáte, protože se navzájem přitáhnete, až i vy opustíte Zemi. V astrálním světě nemůžete potkat člověka, kterého nesnášíte a který nesnáší vás. To se prostě nemůže stát, protože by to narušilo harmonii astrálního světa, což nelze. Cestujete-li v astrálu, můžete se samozřejmě dostat do NIZŠÍHO astrálu, který se dá označit za čekárnu či vstup do skutečného astrálního světa. V nižším astrálu se ještě můžete při různých rozepřích hněvat, ale ve vyšších oblastech již ne.

Tedy pamatujte si toto: Pokud opravdu milujete druhého člověka a on opravdu miluje vás, společně se opět setkáte, ale za zcela jiných okolností. Nebudou přitom žádná nedorozumění jako na Zemi. Člověk nemůže v astrálu lhát, protože v tomto světě každý vidí aum toho druhého. Řekne-li obyvatel astrálu lež, každý v jeho okolí to okamžitě pozná, protože se v

jeho osobních vibracích a v barvách jeho aury objeví nesoulad. Tam se člověk naučí být pravdomluvný.

Někteří lidé mají zřejmě představu, že pokud pro zesnulého neuspořádají okázalý pohřeb a neprožívají-li v prudkých záchvatech svůj zármutek, neprojeví mu dostatečně úctu a poděkování. Tak tomu ale není, neboť truchlení je sobecké. V astrálním světě zármutek silně ovlivňuje nově příchozího a velmi ho vyrušuje. Pozůstali cítí sebelítost a žal nad tím, že odešla osoba, která pro ně tolik udělala. Lépe člověk projeví úctu, když ovládne svůj zármutek a vyvaruje se hysterických výlevů, jež zesnulé osoby zraňují.

Astrální světy (ano, je jich více!) jsou velmi skutečné. Věci jsou v těchto světech tak skutečné a hmotné stejně, jak se nám jeví na Zemi. Vlastně se nám zdají být hmotnější, protože máme více smyslů, více schopností, je zde více barev a zvuků. V astrálním stavu toho můžeme o tolik více dělat. Ale:

„Doktore Rampo, ve svých knihách jste nám hodně vyprávěl o astrálním světě, ale neřekl jste nám všechno. Co tam lidé dělají, co jedí, jak nakládají se svým časem? Můžete nám povědět ještě toto?“ Zajisté ano, mohu vám o tom vyprávět, protože mám eidetickou paměť. To znamená, že si pamatuji vše, co se mi kdy stalo. Pamatuji si svá umírání i zrození, mám obrovskou výhodu, že mohu při plném vědomí astrálně cestovat. Podívejme se tedy na záležitost astrálních světů, a co tam člověk dělá.

Za prvé bych zde rád uvedl, že není pouze jediný

astrální svět, ale existuje jich mnoho. Je jich ve skutečnosti tolik, kolik je různých lidských vibrací. Nejlépe nám možná poslouží představa rádia. Všude na světě existuje velké množství různých rádiových stanic. Kdyby tyto stanice používaly stejnou vlnovou délku či frekvenci, nastal by zmatek. Navzájem by se překrývaly a rušily, proto má každá rádiová stanice odlišnou frekvenci. Chcete-li poslouchat londýnskou *BBC*, naladíte si frekvenci přidělenou *BBC*. Chcete-li Moskvu, naladíte frekvenci, jež patří Moskvě. Existuje tisíce různých rádiových stanic, každá se svou vlastní frekvencí. Každá je oddělenou jednotkou a nepřekáží ostatním.

Stejně tak je tomu u astrálních světů. Jsou to odlišné úrovně existence, které mají odlišné frekvence. Takže například v astrálním světě X budou všichni lidé v rámci svých omezení kompatibilní. V astrálním světě Y bude další skupina lidí, a ti budou také v rámci svých omezení kompatibilní. Směrem dolů k tomu, co nazýváme *nižší astrál*, jsou podmínky poněkud podobné pozemským. Tím mám na mysli, že jsou tam různé typy lidí. Průměrný člověk, který se během spánku odpojí od těla a astrálně cestuje, zamíří právě do tohoto nižšího astrálu, kde se všechny entity setkávají. Nižší astrál je tedy místem setkávání lidí různých ras a různých přesvědčení, a dokonce i bytostí z různých světů. Je velmi podobný životu na Zemi.

Jak postupujeme ve svém vývoji, zjišťujeme, že se

frekvence pročišťují. Zatímco v nižším astrálu se můžete s člověkem pohádat, a chcete-li, můžete mu říct, že nesnášíte samotný pohled na něho. To však nemůžete udělat, když se dostanete do vyšších astrálních úrovní, jelikož tam se nenacházejí protikladní lidé. Pamatujte si tedy, že astrální světy jsou jako rádiové stanice s různými frekvencemi, nebo chcete-li, jako velká škola s různými třídami. Každá úspěšně dokončená třída má vyšší vibrace než ta předcházející. První třída je společná třída či astrální svět, kde se všichni opět setkávají, zatímco probíhá hodnocení jejich schopností. Jakmile splní přidělené úkoly - za chvíli se jim budeme věnovat - jejich frekvence se zvýší a oni postupují stále výše, dokud nakonec nepřekročí astrální úroveň světů a nevstoupí do stavu, kde již nedochází ke zrození a reinkarnaci. Zde lidé postupují do vyšších forem bytí, než jakou je lidská forma.

Vy však chcete vědět, co se stane, až umřete. Ve svých předchozích knihách jsem vám o tom již hodně vyprávěl. Opustíte tělo, vaše astrální forma se odpojí a odejde do nižšího astrálu, kde se zotavuje z šoků a zranění, které jí způsobily životní okolnosti či průběh umírání na Zemi. Po několika dnech, když to přepočítáme na pozemský čas, si člověk v síni vzpomínek prohlédne veškerou svou minulost. Uvidí, co se mu povedlo, ale i to, co nezvládl. Po ohodnocení svých úspěchů a nezdarů se rozhodne, v čem se má dále zdokonalovat. To znamená, že se rozhodne, zda

se má ihned reinkarnovat, nebo má strávit třeba šest set let v astrálu. Vše závisí na tom, co se má dotyčná osoba naučit. Záleží na účelu její existence v rámci celé evoluce. O tom jsem vám však vyprávěl v předchozích knihách. Rád bych zde na chvíli odbočil a zmínil se o jiné věci předtím, než dojdeme k tomu, co lidé v astrálním světě vlastně dělají.

Jedna velmi milá paní mi napsala: „Velmi se bojím. Obávám se, že zemřu sama. Že mi nikdo nepomůže a nenavede mě na cestu, kterou se mám vydat. V Tibetu vedou vědomí umírající osoby vaši lámové. Já nemám nikoho, proto se tak bojím.“

Víte, to není pravda. Nikdo není sám, každý někoho má. Možná si myslíte, že jste sami, a pravděpodobně v blízkosti vašeho fyzického těla nikdo není. V astrálu je však mnoho speciálních pomocníků, kteří čekají u smrtelné postele, aby pomohli okamžitě, jakmile se začne astrální forma oddělovat od umírajícího fyzického těla. Je to podobné jako při porodu, kdy lidé pomáhají novorozenci na svět. Pozemská smrt znamená zrození v astrálním světě. Jsou zde speciálně vyškolení průvodci, jež poskytují své odborné služby, takže není potřeba se obávat. Nikdy by vás neměl ovládnout strach. Pamatujte si, že až nastane čas, což se stane každému z nás, kdy máte odejít z tohoto světa utrpení, že vás na druhé straně budou očekávat ostatní. Postarají se o vás a pomohou vám stejně tak, jako když lidé na Zemi pomáhají při porodu dítěte. Pomocníci se pečlivě postarají o

astrální tělo, které se právě oddělilo od mrtvého fyzického, a pomohou mu uvědomit si, kde se nachází. Mnoho nepřipravených lidí si myslí, že jsou v nebi nebo v pekle. Pomocníci jim sdělí, kde přesně jsou, pomohou jim se přizpůsobit, ukážou jim síň vzpomínek a postarají se o nově příchozího stejně tak, jak o ně samotné pečovali jiní.

Teď se dostáváme k záležitosti pekla - víte, nic takového jako peklo neexistuje. Peklo bylo dříve skutečným místem blízko Jeruzaléma, kde probíhal soud. Byla to malá vesnice blízko dvou velmi vysokých skal a mezi těmito skalami a okolo nich se táhla mokvající bažina, která vypouštěla sirné výpary. Bažina byla neustále ponořená do smrdutého zápachu doutnajících síry. Když byl tenkrát v této dávné době člověk nařčen ze zločinu, odvedli ho do této vesnice, kde „prošel peklem⁴⁴. Postavil se na začátek bažiny, kde mu oznámili zločiny, z kterých byl obviněn. Řekli mu také, že přejde-li bažinu bez zranění, je nevinný, pokud ho však bažina pohltní, je vinen. Obviněný byl poté pobídnut k činu - možná mu voják vrazil do choulostivé části těla svůj oštěp - každopádně ten chudák byl donucen proběhnout „peklem⁴⁴. Musel projít simatou, vířivou mlhou, silnými výpary po stezce obklopené bublajícím dehtem, kde se země chvěla a třásla. Všude okolo byla neuvěřitelná hrůza. Dostal-li se obviněný na druhý konec bažiny a prošel pekelným údolím, byl zproštěn obvinění a byl opět považován za nevinného. Nevěřte

tedy tomu, že půjdete do pekla. Nepůjdete, protože nic takového neexistuje. Bůh, ať Ho nazýváme jakýmkoliv jménem, je Bohem laskavosti a soucitu. Nikdo není nikdy zavržen či odsouzen k věčnému zatracení. Neexistují žádní ďáblové, kteří po člověku skáčou a propichují vidlemi jeho zubožené tělo. To je pouze výplod choré představivosti kněží, kteří se snažili získat nadvládu nad tělem i duší těch, již jsou nevědomí. Je potřeba si uvědomovat, že vždy existuje naděje a člověk svým úsilím dokáže odčinit jakýkoliv zločin, ať se zdá být sebehorší. Nikdo nikdy není Bohem zatracen ani opuštěn. Většina lidí se bojí smrti, jelikož nemají čisté svědomí. Ubohý člověk, který vyslechl kázání kněží o pekelném ohni, věčných mukách, věčném zatracení a ostatních věcech, předpokládá, že kněží vědí více než on, a proto dojde k závěru, že se na něho okamžitě po jeho smrti vrhnou ďáblové a budou s ním provádět příšerné věci. Nevěřte tomu, v žádném případě tomu nevěřte. Vše si pamatují a mohu kdykoliv navštívit astrál, proto opakuji, že žádné peklo neexistuje. Neexistují ani žádná věčná muka, ani věčné zatracení. Spása je vždy možná a také člověk dostane pokaždé další šanci. Vždy jsou přítomny milost, soucit a pochopení. Lidé, kteří tvrdí, že existuje peklo a muka, nemají hlavu v pořádku, jsou to sadisti či něco podobného a nemá cenu jim dále věnovat byt' jen jednu myšlenku.

Z nějakého důvodu se bojíme zemřít. Strach ze smrti je v nás hluboce zakořeněn. Pokud by si však

lidé pamatovali nádheru astrálního světa, odcházeli by tam v davech. Nechtěli by již zůstat na Zemi, chodili by za školu a chtěli by spáchat sebevraždu. Sebevražda člověku ale velmi ublíží, je to špatná věc. Nezraňuje nikoho jiného, pouze člověka, který sebevraždu spáchá, a je tudíž zodpovědný za ukončení svého života. Přemýšlejte o tom následovně: abyste se stali odborníkem v určitém oboru, řekněme právníkem nebo doktorem, musíte studovat a složit zkoušky. Když však ztratíte v púlce odvalu a odejdete ze školy, právníkem ani doktorem se nestanete. Budete-li se chtít později vrátit a stát se doktorem či právníkem, musíte začít studovat znovu od začátku a vyvarovat se toho, abyste zase odpadli. Po návratu ale zjistíte, že se okolnosti změnilly. Učí se z jiných učebnic a vše, co jste se dosud naučili, bývá často zbytečné, takže začínáte zcela od píky. Podobné je to se sebevraždou, musíte se vrátit, reinkamovat se znovu a všechny lekce se naučit od úplného začátku. Vše, co jste se až dosud naučili, je pak už zastaralé. Vždyť jste přece promarnili život, ne? Nezapíjejte se, opravdu nikdy to nestojí za to.

To jsme trochu odbočili od tématu, co dělají lidé v astrálu. Hodně záleží na vývojovém stupni daného člověka a také na tom, na jaký úkol se připravuje. Astrální světy jsou velmi nádherná místa. Jsou tam překrásné krajinné scenerie s barvami, o kterých se nám na Zemi ani nesní. Můžete poslouchat hudbu, o jaké se vám na Zemi ani nesní. Jsou zde domy, které

si každý člověk může postavit pouhou svojí myšlenkou. Dům vytvoříte tak, že na něj usilovně myslíte. Podobné je to s oblečením. Když se dostanete do astrálu, jste nejprve nazí stejně tak, jako jste byli nazí při příchodu na Zemi, a poté přemýšlíte nad tím, jaký druh oblečení si oblečete. Nemusíte oblečení vůbec nosit, ale většina lidí se z nějakého zvláštního důvodu obléká. Uvidíte tady pozoruhodnou sbírku rób, protože si každý vytvoří své vlastní oblečení dle stylu, na který právě pomyslel. Stejným způsobem staví duše své domy: podle stylu, na který právě pomyslely. Samozřejmě zde nejsou auta, autobusy ani vlaky, protože je nepotřebujete. Proč byste se měli mačkat v autě, když se můžete pohybovat tak rychle, jak si jen přejete díky svému přání. Samotnou silou vůle můžete navštívit kdejakou část astrálního světa.

V astrálu je mnoho druhů práce, jimiž se člověk může zaměstnat. Můžete pomáhat těm, kteří každou chvíli přicházejí ze Země. Můžete o ně pečovat nebo je léčit, protože mnozí z těch, jež přicházejí ze Země, si neuvědomují realitu astrálu, ale věří dle svého náboženství v to, v co mají věřit. Ateisté nevěří v nic, a tak jsou zahaleni v dusné černočerné tmě, která je mate. Dokud nepochopí, že jsou chyceni do pasti a zaslepeni svým vlastním výmyslem, nemůžete jim příliš pomoci, přesto průvodci okolo nich krouží a snaží se mlhu rozptýlit. Potom jsou zde další, kteří pracují jako poradci pro lidi z astrálu, kteří se mají vrátit na Zemi. Probírají s nimi, kam chtějí jít, jaké

rodiče si vyberou, jaký druh rodinného prostředí je nejvhodnější a jaké budou podmínky v bohaté nebo chudé rodině. Jaké okolnosti jim umožní splnit úkol, který si předsevzali? V astrálním světě vypadá vše tak jednoduše, ale když je člověk na Zemi, není to tak jednoduché.

V nižším astrálu lidé často jedí a mohou také kouřit, když si to přejí! Cokoliv chtějí sníst, je myšlenkou z prostředí materializováno. Není to zas tak udivující, když si uvědomíte, že na Východě lidé bezvýhradně věří v pránu. Můžete zde tedy jíst, co si přejete, a také pít, co hrdlo ráčí. Ve skutečnosti je to ale bláznovství, protože člověk získává veškerou energii a výživu z vyzařování okolního prostředí. Jídlo a pití je pouhý zvyk. Člověku prospěje, když se těchto návyků co nejdříve zbaví. Dá se říct, že člověk dělá v nižším astrálu více méně stejné věci jako na Zemi.

Ano, paní XY, sexuální život v astrálu také existuje, ale je daleko lepší než cokoliv, co kdy můžete prožít na Zemi, protože vaše smysly jsou velmi rozšířené. Pokud jste tedy na Zemi neměli moc vyrovnaný sexuální život, pamatujte si, že v astrálu jej budete mít, protože je potřeba, aby byl člověk v rovnováze.

Samozřejmě čím více člověk zvyšuje své osobní vibrace, tím výše postupuje v astrálních světech. Získává čím dál lepší zkušenosti, a čím příjemnější jsou, tím uspokojivější se stává celá jeho existence.

Mnozí lidé na Zemi jsou členové jedné skupiny. Můžete mít například (je to pouze příklad) deset lidí, kteří společně ve skutečnosti tvoří jednu astrální entitu. Na Zemi tedy máme těchto deset lidí a možná tři, čtyři, pět nebo šest z nich zemře. Osoba v astrálu se nikdy nestane celistvou, dokud se celá skupina nesjednotí. Je velmi těžké tuto věc vysvětlovat, protože se týká jiných dimenzí, které nejsou na Zemi známé. Mohli jste cítit pozoruhodné spříznění s určitou osobou, která je samozřejmě od vás zcela oddělená. Možná jste si pomysleli, jak s touto osobou souzníte, možná jste pocítili ztrátu, když tato osoba odešla. Je docela možné, že byla členem vaší skupiny, a až zemřete a opustíte Zemi, společně se znovu sjednotíte jako jedna entita. Na Zemi jsou všichni lidé jako chapadla, která se natahují po různých podnětech, různých zkušenostech během krátkého zablýsknutí vědomí v rámci pozemského života. Nicméně když jsou všichni členové této skupiny - všechna chapadla - vtažena zpět, člověk získá zkušenost téměř deseti životů najednou. Člověk musí přijít na Zemi, aby se naučil hmotné materiální věci, protože takové zkušenosti v astrálním světě nezíská.

Každý není členem nějaké skupiny. Možná však znáte celé skupiny lidí, které bez sebe nedokážou být. Mohou to být členové velké rodiny, kteří jsou vždy někde poblíž, aby se přesvědčili, jak se ostatním daří, a i když se později vdají či ožení, občas své partnery zradí a běží zpět domů, jako by to bylo hejno kuřat

pod křídly staré slepice! Mnoho lidí jsou individualisté, nepatří do žádné skupiny na Zemi. Pňšli sami s určitým úkolem a vlastním úsilím na Zemi postupují ve svém vývoji dále, či naopak. Ubohé duše mají často na Zemi opravdu velmi těžké období, a rozhodně to neznamená, že pokud trpí, mají obrovské karmické dluhy. Znamená to, že mají za úkol určitou práci a shromažďují si dobrou karmu pro následujících několik životů.

Zkušené lidé mohou skutečně říct, čím druzí lidé byli v minulém životě, ale nevěřte inzerátům, ve kterých se dočtete, že za malou finanční sumu se dozvíte všechny své minulé inkarnace. Ani vteřinu tomu nevěřte, protože většina lidí, kteří toto tvrdí, jsou podvodníci. Požadují-li za takovou službu peníze, potom si můžete být jisti, že to jsou podvodníci, protože opravdu vyškolený člověk si za okultní dovednosti nevezme peníze, jelikož by tím snížil své osobní vibrace! Je to tragédie, že se objevuje tolik inzerátů, které jsou nehorázným podvodem. Lidé procházejí záznamy kroniky Ákáši¹ nebo nahlízejí do minulosti, aby viděli, co jste udělali špatně, či se dívají dopředu, aby spatřili, co jste udělali správně, za předpokladu, že jim za to dostatečně zaplatíte. Potom jsou zde ještě kulty, které vás učí mystériím dávnověku pod podmínkou, že jim až do konce svého života budete odvádět určitou finanční částku. Někteří z výše uvedených jsou obyčejnými obchodními

korespondenčními společnostmi, které chtějí vaše peníze. Pravděpodobně vám něco dobrého i přinesou - například se díky nim naučíte, že nemáte věřit žádné reklamě. Moje stanovisko k této záležitosti je následující. Propaguje-li určitá osoba atraktivními výrazy, co pro vás za malý obnos může udělat, buďte obezřetní. Pokud by tito lidé dokázali věci, které nabízejí, sami by je využili a dopomohli si díky nim k penězům a moci. Už skutečnost, že musejí pořádat korespondenční kurz nebo dělat tu či onu službu, je dle mého názoru podezřelá. Upřímně si přeji, aby se našel nějaký způsob cenzury a kontroly nad těmito inzeráty. Mnozí lidé jsou jistě naprosto upřímní, ale dle mé vlastní osobní zkušenosti si jen zřídka podá takový člověk inzerát. Mějte na paměti také to, že lidem, kteří tvrdí tyto úžasné věci jako, že kvůli vám navštíví astrál a vyhledají všechny vaše záznamy či pro vás udělají i jiné věci, nemůžete dokázat, že lžou. Stejně tak nedokážete, že mají pravdu. Je lépe se s lidmi, kteří se takto propagují nijak nezaplést, a místo toho meditovat. Pokud meditujete, získáte výsledky, které chcete. Sami sebe znáte lépe než jiná osoba a téměř jistě se znáte lépe než osoba, která vás za svoji službu obere o pár korun. Nejčastěji se stane to, že

vám dá do obálky již vytištěný formulář a pošle ho pod záhlavím Přísně tajné a osobní.

Zde uvádím další smutný výňatek z dopisu: „Nedávno jsem ztratila dlouholetého přítele. Můj miláček zemřel a zanechal mě zde se zlomeným

srdcem. Kněz na faře mi řekl, že jsem špatná žena, když si vůbec dovolím myslet, že zvířata mají duši. Řekl, že pouze lidé mají duši, a víceméně naznačil, že jen ti lidé, kteří patří k jeho vlastní církvi. Můžete mi dát nějakou naději, že svého milovaného kamaráda v dalším životě uvidím?“

Někteří kněží jsou opravdu hlupáci. Jsou to neuvěřitelně nevědomí lidé. Vždy mě to udivuje - podívejme se na křesťany - křesťané jdou téměř do války kvůli tomu, jaký drah křesťanské církve je ten pravý. Křesťané, již kážou křesťanství, ho neprojevují vůči křesťanům odlišného vyznání. Podívejte se na protestanty a katolíky. Podle toho, jak jednají, se vám může zdát, že vykoupili všechna přední místa v nebi. Zdá se, že katolíci si myslí, že protestanti jsou špatní lidé, a protestanti jsou si docela jistí, že ti špatní jsou katolíci. Ale to nebudeme nyní dále rozvádět.

Po staletí omezení kazatelé učili, že člověk je konečným vývojovým stupněm. Učili, že nemůže existovat nic vyššího než lidstvo, a člověk má duši pouze tehdy, když patří k určitému náboženství!

Mohu vám s naprostou jistotou říci: ano, zvířata také odcházejí do astrálního světa. Zvířata dostávají stejné příležitosti jako lidé. Ano, znovu opakuji, že se můžete s milovanými zvířaty opět setkat. Nemusí se tak stát, až vy sami zemřete, ale můžete se v rámci astrálního cestování dostat do zóny, v níž zvířata.

Pouze naprostý blázen, pouze úplný a totální ignorant či vyznavač nějakého zhoubného,

dekadentního náboženství by mohl věřit, že jedině člověk má výhradní právo na duši, lépe řečeno na duše. Uvažujte o tomto: UFO jsou skuteční. Ve vesmíru existují jiní lidé, kteří jsou na takovém stupni vývoje, tak vysoce inteligentní, že inteligentní lidé v porovnání s nimi vypadají hloupě jako figurína v obchodě s oblečením. Myslím tím figurínu z plastu, jež stojí nehnuté ve výkladní skříni a má na sobě navlečené nějaké příšerné hadry.

Jeden z důvodů, proč náboženské autority odmítají existenci UFO, je ten, že jejich pouhá přítomnost dokazuje, že člověk není konečným stupněm evoluce. Mají-li kněží pravdu a člověk je konečným stupněm evoluce, kdo jsou tedy tito lidé ve vesmíru? Jsou to skuteční lidé, jsou to inteligentní lidé a někteří z nich jsou také duchovní lidé. Mají také duše a odcházejí do astrálních světů stejně jako lidé, zvířata, kočky, koně, psi atd.

Rozhodně, důrazně a s veškerými znalostmi člověka, který neustále cestuje do astrálu, zde tvrdím, ano, moje drahá, tvůj čtyřnohý kamarád žije v jiné sféře, je zdravý a v lepší formě. Je ještě příjemnější se na něj dívat než dříve. Možná se mu i po tobě stýská, ale nyní víš, že se spolu můžete opět setkat, stejně jako je tomu u lidí. Miluješ-li svého čtyřnohé - ho kamaráda opravdu a tvůj kamarád miluje opravdu tebe, můžete se opět setkat a také se setkáte.

Dovolte mi, abych vám řekl, že paní Fifi Greywhiskers, přítelkyně, kterou jsem velmi miloval,

opustila před nějakou dobou tuto Zemi. Stáleji velmi miluji a mohu ji navštívit v astrálu. Paní Ku'ei také opustila tento svět, neboť byla těžce rozrušená pronásledováním tisku a jeho dalším útokem. Paní Ku'ei byla v té době nemocná a ti prevíti od tisku dělali okolo ní takový virvál, že mě opustila. Byl jsem smutný, trápil jsem se kvůli sobě, byl jsem smutný z toho, že už ji nikdy neobejmu, ale byl jsem rád, že se jí ulevilo od smutku a utrpení, kterým jsme si společně já i ona na této Zemi prošli. V astrálu se vídáme, takže vám mohu jednoznačně říct, že kněží nemají pravdu. Lidstvo není ztělesněním nejvyššího duchovního vývoje. Některá zvířata jsou daleko duchovnější než člověk!

Dovolte mi, abych tuto kapitolu uzavřel opakováním předchozího tvrzení. Opakuji vám všem, komu se stýská po jeho čtyřnohých kamarádech, kteří opustili tuto Zemi, že pokračují ve svém vývoji. Netrapte se pro ně, neboť jestliže jste svého kamaráda milovali a on miloval vás, opět se setkáte mimo naše pozemská omezení. Budete se navštěvovat stejně tak často, jako se v astrálu nyní setkávám s paní Fifi Greywhiskers a paní Ku'ei. Jednoho dne budeme společně tvořit daleko pevnější základ, a to až - ať je to brzy - skončí tento můj pozemský život a už nebudu zažívat pronásledování tiskem a nepřátelství, ani bolest a trápení, jež způsobuje dlouhodobá nemoc.

DRUHA
KAPITOLA

Starý muž si unaveně poposedl na nepohodlném invalidním vozíku. „Žádné pružiny postěžoval si, dokonce i dětský kočárek má pružiny, zatímco nemocní musí jezdit na takové káře a poskakovat na ní jako na trakaři!“ Byl to neradostný den a zdaleka ještě nekončil. Dopisy a stále další dopisy. Všechny něco CHTĚLY. „Jsi můj otec a moje matka,“ stálo v dopise z Afriky, „a miluji tě jako svou nejlepší přítelkyni. Ráda bych za tebou přijela a řekla ti to. Pošleš mi zpáteční letenku, abych ti to mohla říct osobně? Zároveň také pošli jízdenku, abych se mohla podívat za sestrou, která žije v Los Angeles. Očekávám vše obratem: brzy políbím prach u tvých nohou.“ Starý muž si smutně povzdechl a dal dopis stranou. „Ona si snad myslí, že jsem milionář, ne?“ zeptal se malé kočky předoucí u jeho nohou. Starou Maggie pustili z blázince a opět začala přicházet spousta jejích milostných dopisů, o které neměl nikdo zájem. Stará Maggie! Tato žena přicestovala do kanadského námořního přístavu a tvrdila lidem, že ji starý muž zaměstnává! Tvrdila, že ji zaměstnává - dostala se do dluhů, vystavila jeho jménem účet na sto šedesát osm dolarů a poslala vyděšeného hotelového manažera za starým mužem pro peníze. Peníze však nikdy nepřišly. „Nikdy jsem tu ženu NEVIDĚL,“ řekl starý muž, „a ona mě zaplavuje dopisy, které vždy roztrhám. Ne, nemám pro ni ani práci, ani peníze.“ Stará Maggie tedy vesele přiznala, že byla právě propuštěna z blázince, a tak do něj byla zase hned

odvezena. Dopis od paní Horsehed nebyl také ni jak příjemný. Měl dvacet jedna stránek a všechno to byly otázky. Kdybyste na všechny otázky odpověděli, napsali byste knihu, TUTO knihu. Vážená paní Horshed! Mohli jste jí napsat jediné jednoslabičné slovo, ona v něm však PŘESTO byla schopná najít jiný význam, a tak to bylo v jejím případě se vším! Starý muž byl skutečně unavený. Den byl dlouhý a dopisy ještě delší. Bylo léto a venku se povalovala hustá, tmavá mlha, jež zanechávala na oknech mastnou špínu a zahalovala zchátralé budovy blízko pobřeží. Někde daleko v mlze zoufale zakvílela lodní siréna, jako by se bránila vstoupit do tohoto skomírajícího přístavu, kde voda neuvěřitelně páchla výpary z blízké papírny. Starý muž zabručel: „Ach, bože, to je ale smrad!“ otočil se, aby podepsal dopis - všech čtyřicet sedm dopisů. Malá kočka se postavila, nahrbila záda a řekla: „Ááách!“ a poté se vydala na snídani. Nejmenší kočka byla stále v posteli a zotavovala se z chladu, jenž jí do těla pronikal z mlhy a intenzivní vlhkosti těchto letních dnů. Když se starý muž nahnul, aby rozsvítil světlo, vozík pod vahou 127 kil vyděšeně zaskřípal.

„Světla,“ zamručel, „jsou vůbec nutná uprostřed léta v pět hodin odpoledne?“

Těžce se vlekly roky trápení a smutku. Vše ještě zhoršovali sprostí novináři, kteří neměli ani ponětí, co to je pravda, a kteří nikdy neumožnili lidem, aby mohli odpovídat na jejich sloupky. Zbabělí, bezectní

lidé, kteří se živí tím, že v čtenářích vzbuzují ty nejhorší emoce, kteří ničí kulturu místo toho, aby seji snažili pozvednout. Bezútěšný večer se pomalu vlekl. Slaboučká světla, mihotající se přes zamlžená okna, prozradila, že se začaly rozsvěcet pouliční lampy. Reflektory aut lidí vracejících se z práce byly tak daleko, že vypadaly jako hejno poletujících světlušek.

Konečně byl večer a mohl si jít lehnout. Starý muž přitáhl vozík ke straně příšerně tvrdé postele a svalil se do ní. S úlevným povzdechem si lehl na záda. „Hurá za svobodu,“ pomyslel si, „astrálním cestováním se dostanu všude tam, kam chci.“ Chvíli jen odpočíval a ztrácel se v myšlenkách. Pomalu se snášela noc a on se začal uvolňovat do přípravného stadia. Brzy pocítil jemné škusnutí podobné téměř leknutí. Tímto jemným škusnutím se jeho astrální tělo odpoutalo od fyzického a začalo se vznášet vzhůru. Celý přístav obklopovala mlha, která se několik mil od přístavu začala ztenčovat, až se úplně rozpustila. Světla na letišti vyznačovala dráhu pro přistání letadel, ale ta přistávala jen velmi zřídka. Přivázaný a se spuštěnou kotvou se v zálivu Fundy pohupoval velký ropný tanker. Jeho světla se na hladině jemně chvěla, jak se při přílivu celá loď mírně zvedala. Na palubě hráli muži neustále karty a sázeli se o peníze, které se před nimi kupily na podlaze. Měli dobrou náladu, přestože byli trochu nedočkaví a těšili se již na břeh na zábavu, kterou v tomto přístavu mohou očekávat. Zábavu? Jaký druh zábavy hledá průměrný

námořník? Tu může najít i v tom nejubožejším přístavu ze všech, a čím chudší přístav je, tím levnější tato zábava je, i když možná nakonec nejdražší! Starý muž se vznesl vzhůru nad záliv Fundy. Už nebyl starý a ani nepocíťoval, že ho bolí celé tělo, jež je odkázáno na vrzající vozík. Na chvíli se zastavil v malém městě Digby, uvelebeném mezi kopci. Toto malebné městečko by rád navštívil i ve fyzickém těle, protože v astrálu jsou barvy poněkud odlišné. Je to, jako byste si sundali začouzené brýle a viděli věci tak, jak jsou.

Od Digby až po Yarmouth sledoval to malé místo s jeho úzkými uličkami a domy stojícími těsně za sebou. Vypadalo to, jako by to byla pouze jedna hlavní ulice a pár domů rozestých okolo ní. Ó, ano! Zde žila jedna naprosto šílená žena!

Přesuňme se dál až do Halifaxu. Jen chvíle stačila a země byla najednou nezřetelná díky rychlosti, jakou se vznesl. „Halifax! Jaké nepřátelské a nepříjemné město,“ pomyslel si starý muž, který se vznášel nad ním. Vzpomněl si na starou, hloupou semetriku, jež na letišti jednou tvrdila, že je dobrá katolička a ti si nepřejí mít v čistém Halifaxu pohany. To se stalo již dávno. Dnes je dnes a zítra - ještě pár mil a už bude zítra. Zakroužil nad Halifaxem, minul velké okázalé budovy, námořní základnu a dostal se nad záliv Bedford Basin, odkud pozoroval světla, jež prosvětlovala zalesněné svahy okolo zálivu. Byla to světla bohatých lidí, kteří si mohli objednat a koupit cokoli, co se jim zlíbí. Mohli se také nechat ošetřit u

lékaře a nedívat se přitom na to, kolik za to zaplatí. Tak tomu však nebylo u starého muže, kterého nepojistili ani u Modrého kříže, ani u Zelené ochrany nebo jak se ty pojišťovny jmenují, protože byl příliš nemocný. Zdá se, že všichni svůj koláč dostávají tak, že jej snědí někomu jinému. Starý muž si nemohl dovolit lékařské ošetření v mladé, prosperující Kanadě, jelikož na ně neměl dostatek peněz.

Jak tak přemýšlel, stoupal stále výš, až viděl pouze sluneční světlo. Vydal se napříč přes Atlantik. Brzy se okolo něho mihla družice, od jejíhož povrchu se odrážely sluneční paprsky a vytvářely jasné stříbrné světlo. Starého muže však nezajímaly družice ani nic podobného. Byly příliš všední a obyčejné.

Zrychlil a dohnal letadlo společnosti Air Canada, které si nad Atlantikem hlučně razilo cestu. Kam mělo namířeno? Do Shannonu, do Prestwicku? Možná letělo přímo do Le Bourget ve Francii. Astrální cestování má mnoho výhod. Muž dohnal letadlo, zadíval se na jeho okna, a to stačilo k tomu, aby jimi prošel. Dostal se na palubu, kde na obou stranách po třech seděli turisté a pasažéři ekonomické třídy. Svítlo na ně matně modré světlo, jež mělo imitovat noc, a někteří z cestujících spali s ústy dokořán. Na druhé straně přes uličku klímbala žena s ústy dokořán, sukni měla vyhrnutou až po stehna a nevšímalá si mladého muže vedle sebe, který ji se zájmem pozoroval a přál si, aby bylo více světla.

V pilotní kabině kouřil kapitán dýmku a vypadal

jako starý kus dobytka, který flegmaticky stojí někde na irském poli. Vedle něho seděl druhý pilot, který vypadal, že se nudí, až by brečel. Napravo za nimi s hlavou v dlaních seděl palubní mechanik a zdálo se, že i pro něho je život nesnesitelný. Starý muž opustil letadlo a vydal se vpřed rychlostí, která dalece přesahovala rychlost letadla, jež uletělo zhruba 950 až 1 100 kilometrů za hodinu. Za křivkou horizontu se brzy objevila světla Londýna a osvětlená dráha londýnského letiště.

Přestože již bylo okolo dvou hodin ráno, v žádném případě nebyly ulice Londýna opuštěné. Činila se zde pořádková služba. Její zaměstnanci ve skupinách zametali ulice, vyprazdňovali odpadní koše, sem tam byl otevřený poklop od kanálu a okolo něj stály zátarasny s červenými praporky, které zabraňovaly tomu, aby do kanálu spadl nevšimavý chodec. Hluboko v podzemí, zatímco zbytek Londýna spal, probíhala noční inspekce kanalizace.

Jak se ale Londýn změnil, pomyslel si starý muž. Tato velká budova, jež se táhne až do nebes! Potom si však vzpomněl. No, ano, samozřejmě, to je nová Poštovní věž [*nyni Věž BT- pozn. překl.*], která má být nejvyšší budovou v Anglii. Hloubavě a se zájmem okolo ní proletěl a viděl, jak lidé uvnitř více méně zabíjejí čas. Moc se toho v tuto noční hodinu nedělo. Starý muž se poté vydal dál k nádraží na ulici Victoria Street.

Do nádraží právě přijížděl vlak. Unavení cestující

začali zvedat svá zavazadla a protahovat si zdřevěnělé nohy. Taxikáři se ve svých autech pomalu probouzeli z lehkého spánku, připravovali se na jízdu a vyhlíželi zákazníky.

Starý muž okolo nich proletěl, rozhlížel se po známých místech na Victoria Street a poté si všiml obrovské nové budovy, z jejíchž oken se člověk mohl dívat do zahrad Buckinghamského paláce. „To je ale netaktní,” pomyslel si. Lidé, kteří navrhli tuto budovu, byli „neuvěřitelně netaktní! Zasahovala do soukromí královské rodiny, která toho pro Anglii tolik udělala. Proti její stavbě aktivně protestoval dokonce i tisk, přitom ten se vždy chopí příležitosti, aby mohl královskou rodinu obvinít z jakýchkoli chyb, ať už jsou oprávněné či nikoli. Je to rodina, která toho pro Anglii tolik udělala; daleko víc než jakýkoliv Angličan či Angličanka.”

Dole ulicemi stále hlučně jezdily červené dvoupatrové autobusy a rozvážely dělníky z jejich nočních směn. Tento malý výlet do Anglie by možná mohl stačit: jinde toho lze vidět daleko více. Předtím, než opustíme Anglii, prohlédněme si znovu celou ulici Fleet Street a přečtěme si některé titulky ranních novin. Tvrdí se v nich, že anglický tisk má velmi špatné finanční období: nemůže zvýšit cenu svých novin, neboť by je lidé přestali kupovat. Šest centů za noviny! To je spousta peněz za papír, do kterého zabalíte rybu s hranolky! Starý muž se zamyslel: „Dle mého názoru všechny noviny dohromady nemají cenu

ani půl centu. Čím dřív zbankrotují, tím lépe pro svět, protože vytváří akorát nenávisť mezi národy a lidmi. Může někdo upřímně říct, že tisk někdy udělal něco dobrého?”

Jak tak přemýšlel, zaměřil své myšlenky jižním směrem a astrálním letem se vydal přes Lamanšský průliv. Prosvištěl nad Paříží, kde se letmo podíval na dům buřiče de Gaullea, a poté si to namířil velkou rychlostí do Jižní Ameriky k řece River Plate a do Montevidea v Uruguaji.

V Montevideu byla zhruba půlnoc. Probíhaly demonstrace, proto byly ulice přeplněné. Studenti se bouřili a z výšky několika metrů nad městem byl starý muž dokonce svědkem toho, jak statný student hodil do ciferníku hodin, jež stály na chodníku u známé autobusové zastávky, velký kámen. Sklo se roztrátilo a na zem dopadla sprcha jisker. Ciferník potemněl a přestal ukazovat hodiny, minuty i sekundy.

Za rohem ulice vyčkávala skupina policistů v šedých uniformách, s helmami na stranu a pažemi vztyčenými tak, aby mohly chytnout jakéhokoli studenta, který se k nim přiblíží. Starý muž vše z výšky pozoroval a dumal nad tím, jakou by mohla mít Uruguay budoucnost. Mohlo by to být úžasné místo. Mohla by být zahradou Jižní Ameriky a dovážet do zbytku světa exotické ovoce. Mohlo by to být také Švýcarsko Jižní Ameriky a starat se o peníze a finanční záležitosti celé Severní, Střední a Jižní Ameriky. Uruguayci ale nebyli schopní chopit se

úkolů, jež před nimi leží. Chovali se jako člověk, který nikdy nebyl nemocný, a jelikož není očkován, padne za oběť první lehké nemoci. Uruguay, která nikdy předtím nezažila ani trochu utrpení, se zcela roztránila, když její klidnou zem zasáhly první bouře.

Starý muž si vzpomínal, že zhruba před rokem navštívil astrální svět, kde se podíval do pravděpodobností kroniky Ákáša a zde spatřil, co se má v Uruguayi stát. Vnitřní část Uruguaye je vyprahlá, protože Uruguayci pokáceli všechny stromy a země je zde neplodná téměř jako poušť: bez vody a vegetace. Vypadá, jako by ji spálilo slunce a jako by měl vysušené a na prach rozdrobené částičky odfouknout její první poryv větru. Ákášická kronika s pravděpodobností ukázala, že by si Uruguayci měli půjčit od okolních zemí a ve vnitřní části by měli důkladně řízenými atomovými výbuchy vyhloubit obrovskou kotlinu s rozměry zhruba 50 krát 80 kilometrů. Ta by se zaplnila vodou, jelikož se v hloubce pod půdním povrchem skrývají vodní nádrže. Z kotliny by se stalo nádherné jezero nebo laguna, která by oživila celou Uruguay. Okolo břehů nového jezera by se poté zasadily stromy a ty by obnovily ovzduší v devitalizované zóně. Země by brzy rozkvetla, vyrostly by na ní šťavnaté pastviny, bohaté ovocné sady a brzy by se z ní stala zahrada Jižní Ameriky.

Kronika pravděpodobností ukázala, že by ze středu země až po Maldonado, kde je hluboká voda a pobřeží

je zde tak nádherně vykrojeno, že tvoří přirozený přístav, vést průplav. Hlavní přístav by měl být právě v Maldonadu, protože současný přístav v Montevideu trpí pod nánosy písku. Z celé řeky River Plate zbyla pouze mělká vodní plocha, kterou neustále zasypávají pohyblivé písky.

Starý muž pozoroval vše z výšky a všechno si připomínal. Potom s lítostí zavrtěl hlavou při myšlence, že Uruguayci nemají takovou úroveň, aby tyto pravděpodobné události uskutečnili, přestože by je zavedly k prosperitě a bohatství. Kronika pravděpodobností ukázala, že v následujících letech bude tento plán úspěšně zaveden v Austrálii. Tento plán se použije v mrtvém srdci Austrálie, kde rozpálená poušť vše vysušuje. Austrálie však byla otevřená natolik, jak by Uruguay bývala mohla být.

Starému muži již stačilo, co z Uruguaye zahlédl, tak jí zamával a dal sbohem. Vznesl se do výše a vydal se rychlostí myšlenky napříč celou zeměkoulí přes oceány a kontinenty do jiné cílové stanice.

„Rád bych, abyste se rozepsal více o astrálním cestování, a jak ho sami můžeme provádět. „Psal jste o něm již v knize *Škola esoteriky* (česky 1996) a v dalších knihách, ale rádi bychom se dozvěděli více. Nemůže se stát, že by se astrální cestování omrzelo. Napište nám, jak na ně.“

Takže přejděme k dopisům a k vašim prosbám: „Vyprávějte o astrálním cestování.“

V podstatě je astrální cestování² tou nejjednodušší věcí. Je tak jednoduché, že mě překvapuje, že lidé sami automaticky astrálně necestují, aniž by se o to museli snažit. Také si ale musíme uvědomit, že je jednoduché i chození. Je tak jednoduché, že nad ním vůbec nepřemýšlíme; ať již jdeme přímo rovně či po křivolaké cestě, přirozeně nám to jde. Avšak častokrát se již stalo, že člověk, který byl velmi nemocný a byl po několik měsíců upoután na lůžko, zapomněl, jak má chodit, a musel se to znovu naučit.

Stejně je to s astrálním cestováním. Každý by mohl ihned astrálně cestovat, ale z nějakého zvláštního důvodu jsme zapomněli, jak přesně na to. Jak byste učili člověka chodit? Jak byste naučili dýchat někoho, kdo je dlouhodobě připoután k respirátom? Jak naučíte člověka astrálně cestovat? Pravděpodobně tak, že tento proces popíšete krok za krokem. Možná také neustálým opakováním jednotlivých kroků můžete přimět ostatní, aby se do astrálu dostali.

Představte si, že máte obyčejnou velkou houbu, kterou se myjete v koupelně. Ta bude představovat tělo. Představte si, že nějaký plyn v ní zaplní všechny póry. Plyn se nijak nerozptýlí, jak je tomu u většiny plynů, ale bude držet pohromadě jako mrak. Tento plyn představuje astrál. Je v houbě, takže máte jednu entitu uvnitř jiné. Houba tedy představuje fyzické tělo a plyn, který zaplňuje jinak prázdné prostory uvnitř houby, představuje astrální tělo. Když s houbou

pořádně zatřesete, podaří se vám plynň mrak rozptýlit. Stejně tak se odpojíte astrální tělo, když sebou za určitých okolností fyzické tělo trochu škube.

Nejlépe se připravíte na astrální cestování tak, že na ně budete myslet. Vážně o něm přemýšlejte ze všech možných úhlů pohledu, protože jak přemýšlíte dnes, takový budete mít zítřek, a o čem přemýšlíte dnes, můžete zítra už dělat. Zeptejte se sami sebe, proč chcete astrálně cestovat. Odpovězte si zcela upřímně. Jaký je váš skutečný důvod? Jste především a pouze zvědaví? Je to kvůli tomu, abys te mohli špehovat ostatní, nebo se chcete proletět nocí a nahlížet do ložnic? Je-li toto váš cíl, bude lepší, když se bez astrálního cestování obejdete. Před astrálním cestováním nebo dokonce předtím, než ho vůbec zkusíte, si musíte být jisti, že máte pozitivní motivaci.

Když se ujistíte, že vaše důvody ob stojí i před tou nepřísrnější kontrolou, připravte se na další krok. Až půjdete sami do postele, ujistěte se, že nejste unavení. Ujistěte se, že jste dostatečně bdělí, abyste zůstali vzhůru. Každý dokáže astrálně cestovat, ale většina netréovaných lidí během nácviu usne, což opravdu našte! Běžte tedy do postele dřív, než jste unavení, a odpočívajte v té pozici, jaká vám je příjemná, a poté MYSLETE na to, že vystupujete z těla. Buďte zcela uvolnění. Cítíte napětí v palci u nohy? Svědí vás ucho? Bolí vás v kříži? Tyto a podobné pocity vám ukazují, že nejste zcela uvolnění. Musíte být skutečně uvolnění podobně jako spící kočka. Až si budete

docela jistí, že jste uvolnění, představte si, jak se něco odpoutává od vašeho těla. Představte si, že jste ten plyn, jenž se vytrácí z houby. Můžete pociťovat brnění, slyšet krátké, ostré zapraskání nebo cítit vzadu na krku mravenčení. To je v pořádku! To je znakem toho, že se odpoutáváte. V této chvíli buďte velmi klidní. Je zcela nutné, abyste nezpanikařili, a je naprosto nutné, abyste se nebáli, protože panika nebo strach vás stáhnou zpět do těla a pořádně se přitom leknete. Po takovém zážitku byste nejméně po tři měsíce na vědomé astrální cestování ani nepomysleli.

Astrální cestování je běžné a naprosto bezpečné. Nikdo vám nemůže vaše tělo přebrat ani vám nijak ublížit. Může se stát pouze toto, že když budete vyděšení, nepříjemné astrální entity to ucítí nebo uvidí barvu strachu a s největším potěšením se vás pokusí ještě více vyděsit. V žádném případě vám nemohou nijak ublížit, ale velmi je potěší, když vás polekají tak moc, že se okamžitě vrátíte do fyzického těla.

V astrálním cestování neexistuje žádné tajemství. Potřebujete k němu jen víru a pouze pevné přesvědčení o tom, že se vydáte na astrální výlet a budete při něm zcela bdělí. Nejlépe začnete tak, že si představíte, jak cestujete. Představíte si, že jste mimo tělo. Slovo „představa“ je silně zneužito. Lepší by bylo používat slovo „obraz“. Dívejte se na obraz, ve kterém opouštíte své fyzické tělo; dívejte se, jak se postupně vysouváte ze svého fyzického těla a vznášíte se pár centimetrů nad ním. Skutečně se dívejte na

obraz, kde jste vy a kde toto provádíte. Přitom se plně v myšlenkách soustředíte na to, že to děláte, a dříve či později se to opravdu stane. S největším úžasem zjistíte, že se skutečně vznášíte a díváte se dolů na vycpané zelenobílé tělo. Možná bude mít otevřenou pusku, možná bude chrápat. Nezáleží vůbec na tom, zda fyzické tělo usne, ale může se tak stát až poté, co z něj odejdete. Opustíte-li tělo, když je bdělé, celou zkušenost si zapamatujete.

Musíte si představovat toto: ležíte na posteli zcela uvolnění a v poloze, která vám je příjemná. Poté myslíte na to, jak pomalu vystupujete z obalu z masa, z vašeho fyzického těla, a vznášíte se nad ním několik centimetrů nebo metrů. Nepanikařte, i když pocítíte, že se houpete a kymácíte, jelikož si **NEMŮŽETE UBLÍŽIT**. Nijak si nemůžete ublížit, nemůžete ani spadnout, když se vznášíte. Když se do tohoto stadia dostanete, chvíli si odpočíte. Zůstaňte v klidu, nemusíte cítit ani paniku, ani triumf, jen chvíli pokojně odpočívejte. Až si budete jistí, že jste zvládli prvotní šok, při čemž také záleží na tom, jaký typ těla máte, podívejte se dolů na tu věc, kterou jste právě opustili. Vypadá zmačkaně, neforemně a těžce, jako by ji někdo zapomněl vyhodit do smetí. Nemáte radost, že jste se od ní na chvíli vzdálili?

S touto myšlenkou se podívejte na okolní svět. Svou vůlí se přimějte vznést se a proletět stropem a střechou. Ne! Nepocítíte ani náraz, ani se neškrábnete, ani se nepotlučete. Prostě si přejte, abyste se

vznesli, a představte si sami sebe, jak se vznášíte. Až se dostanete nad střechu, zastavte zhruba ve výšce patnácti metrů a rozhlédněte se okolo sebe. Zastavíte se tak, že pomyslíte na to, že se chcete zastavit, a stejně tak se vznesete vzhůru. Pořádně se rozhlédněte po svém okolí. Pokud si dobře vzpomínáte, doposud jste se z takového nadhledu nedívali a začnete si zvykat na to, že jste mimo tělo. Zvykejte si na to, že se můžete libovolně pohybovat. Zkuste obletět blok budov. Je to tak snadné! Prostě si musíte říct, kam se chystáte a jakou rychlostí se tam vydáte, to znamená, jestli se chcete pohybovat pomalu jako lehký vánek, nebo se tam chcete dostat okamžitě.

Lidé ve svých dopisech tvrdí, že zkusili všechno možné, ale z nějakého důvodu se jim astrální cestování nedaří. Někdo třeba napsal: „Cítil jsem podivné brnění vzadu za krkem. Myslel jsem si, že na mě někdo zaútočil, což mě pěkně vyděsilo.“ V dalším dopise je: „Připadalo mi, že ležím na posteli a nemohu se vůbec pohnout. Zdálo se mi, že se dívám skrz dlouhý červený tunel a něco na jeho konci září. Co to bylo, nemohu říct.“ Další čtenář píše: „Ach, dobrý Bože! Vypadl jsem z těla, a to mě tak vyděsilo, že jsem se do něj zase rychle vrátil!“

To jsou ale naprosto normální, obyčejné průvodní znaky. Když se poprvé snažíte vědomě dostat z těla, můžete pocítit jakýkoliv z těchto příznaků. Jsou to dobrá znamení. Ukazují vám, že dokážete vědomě astrálně cestovat. Dalo by se říct, že jsou znakem

toho, že máte ruku na klice od dveří, které se už pomalu otevírají. Vy se však vylekáte právě na prahu této úžasné zkušenosti, zpanikaříte a vrátíte se znovu do své ubohé a vlhké tělesné schránky.

Můžete se však dostat do skutečných potíží, pokud vás ovládne strach. Vše ostatní se dá překonat. Strach je však něco jiného. Neovládnete-li strach z očividného neznáma, co pro vás kdo může udělat? Vy sami musíte vyvinout nějaké úsilí. Nemůžete vhodit pár mincí do automatu a získat pěkně zabalenou výbavu na cestu do astrálu.

Jestliže cítíte, že vás něco brní, znamená to ve skutečnosti, že se vaše astrální tělo osvobozuje od fyzického. Z nějakého důvodu tento proces vytváří lechtání, což je vlastně určitá forma podráždění. Znamená to pouze to, že jste moc často astrálně necestovali, protože s praxí se oddělování těl stává stále snazší.

Rád bych zde udělal krátkou odbočku a něco dodal. Právě jsem psal tuto kapitolu o astrálním cestování a zdá se, že jsem se na ni příliš intenzivně soustředil, protože jsem se najednou vznášel nad touto budovou — přímo venku - a díval se směrem dolů. Zrovna šla žena, u které bydlím, a nesla plné tašky jídla! Viděl jsem ji, jak vešla dovnitř a chvíli u mých dveří poslouchala, aby zjistila, jestli pracuji, nebo ne, a potom nejistě pokračovala a vešla do dalšího pokoje. Rozhlédl jsem se a pomyslel si: „No, páni! Já se flákám!“ Skočil jsem tedy přímo do těla a pokračoval

v práci. Můj zážitek však dokazuje, že když člověk často praktikuje astrální cestování, stává se pro něho odchod z těla tak snadným, jako když otevře dveře a odejde z pokoje. Vlastně to stojí daleko menší úsilí.

Když člověk leží na zádech a najednou se cítí paralyzován, je to zcela běžný příznak a nejedná se o nic špatného. Znamená to pouze to, že když se obě těla oddělí, fyzické se nemůže hýbat a takzvaná paralýza je jen nesprávné označení. Jedná se pouze o silný odpor k fyzickému pohybu. Zároveň se člověku často může zdát, že se dívá do dlouhého tunelu, který může mít barvu červenou, černou nebo šedou. Nezáleží na tom, jakou barvu má. Je to dobré znamení, jež vám ukazuje, že se odpoutáváte.

Nejvíce se můžete obávat samotného strachu, jelikož všechny ostatní příznaky jsou zcela normální. Nejsou vůbec nijak neobyčejné. Podlehnete-li panice, vrátíte se ihned do těla, jako byste dostali ránu. Pokud budete v nerovnováze a vrátíte se do těla, bude vás po zbytek dne pěkně bolet hlava, dokud neusnete a nepřemístíte svoje astrální tělo do těla fyzického.

Někdy se stává, že se dostanete mírně ven z těla a vnímáte to jako houpání. To je také v pořádku. Značí to pouze to, že jste se ještě nenaučili pořádně ovládat své astrální tělo. Je to, jako když se učíte řídit auto. Sednete do té proklaté věci a zatočíte volantem na jednu stranu, ale přeženete to, takže zatočíte na druhou stranu, ale také to přeženete. Takže se vám stane, že uděláte esíčko a děláte je tak dlouho, dokud

se řízení pořádně nenaučíte. Přesně takové je to s astrálem. Začínáte se oddělovat od těla a poté, když jste několik centimetrů nad ním, jakoby ztratíte nervy. Náhle nevíte, jak máte pokračovat a jak se dostat o pár centimetrů výš. Takže zůstanete na místě a začnete se houpat. V této chvíli si začnete představovat, že jste už mimo tělo.

Ano, nedivím se, že vám připadá, že se opakují. Opakují to úmyslně, protože v sobě musíte mít pevně zakódováno, že astrální cestování je docela normální, jednoduchá věc a v žádném případě není nebezpečná. Můžete se obávat pouze svého strachu, protože ten váš postup zastaví. Je to, jako byste silně šlápli na brzdu. Jakmile začnete pociťovat strach, přestanete se ovládat a vaše tělo začne po chemické stránce bláznit. Ničeho se tedy nebojte, jelikož v astrálu neexistuje ani jedna jediná věc, které byste se měli bát. Je to nádherný a skvělý zážitek, když se dostanete z fyzického těla a jen tak se vznášíte. Nemusíte se hned vydávat na dlouhé cesty, stačí, když se jen tak necháte nadnášet deset nebo patnáct metrů nad zemí. Budete cítit, jak vás nadnášejí jemné vzdušné proudy, a to především tehdy, když se dostanete nad stromy. Stromy jako by vás jemně a přátelsky nadnášely. Vznášíte-li se nad skupinou stromů v astrálu ve stálé výšce, zjistíte, že se vám velmi zvýšila vitalita. Astrální cestování přináší velkou radost, které bychom si měli vážit. Slovy ji nelze dostatečně vyjádřit. Jste mimo tělo a cítíte se svobodně a plní života. Cítíte se,

jako byste zářili na všechny strany, a je to vůbec jeden z nejlepších zážitků. Přejete-li si jej opravdu, můžete to také zažít. Tisíce lidí mi napsaly, jak je pro ně nyní astrální cestování neuvěřitelně jednoduché. V dopisech se se mnou podělili o své zážitky z cest a také psali, že mě během svých astrálních výletů spatřili. Co dokážou udělat tito lidé, dokážete taky.

Pojďme se ale na věc podívat více do hloubky, abychom se pokusili zjistit, co vám brání zažít tuto úžasnou zkušenost.

Za prvé spíte sami? Tím mám na mysli, jestli jste v noci ve svém vlastním pokoji, protože jestli spíte v posteli ještě s někým, může to být pro vás trochu těžší. Je zde vždy určité nebezpečí, že druhá osoba přeruší váš astrální výlet tím, že se převrátí na druhý bok. Začínáte-li s astrálním cestováním, měli byste být vždy ve svém pokoji sami. Astrální cestování například nemůžete snadno praktikovat, pokud žije te v ubytovně či kasárnách se spoustou dalších mužů a žen. Snadno vám to také nepůjde, pokud jste čerství novomanželé! Musíte být sami a svou mysl zaměřit na astrální cestování, potom to půjde.

Z dopisů lze vyčíst, že největší neřestí těch, jež se snaží astrálně cestovat, je netrpělivost. Okamžitě se vydat na astrální výlet chtějí především Američané ze Severní Ameriky. Nejsou však připraveni pro to ani nic udělat, ani čekat, nemají prostě žádnou trpělivost. Chtějí vše okamžitě a ihned. Takto se to ale nepodaří: nejprve musí být splněna jedna podmínka. Musíte se

zdokonalit v trpělivosti. Kdybyste leželi dlouho v posteli, museli byste se také při opětovném nácvičku chůze učit zároveň i trpělivosti. Buďte trpěliví a věřte, že to dokážete. Představujte si sami sebe, jak se vznášíte nad svým tělem, jelikož představivost je neúčinnější síla. Přimějete-li se začít, zbytek jde velmi snadno. Astrální cestování je tou nejjednodušší věcí, kterou můžete udělat. Dokonce i při dýchání potřebujete vyvíjet úsilí. Astrální cestování je však naprostým opakem úsilí.

Po netrpělivosti je další velkou chybou, která člověku zabraňuje se dostat do astrálu, únava. Lidé jsou celý den ve spěchu a pobíhají sem a tam jako zvířata v klecích. Řítí se do kina nebo supermarketu a jezdí všude možně po celé zemi. Když už málem padají únavou, jdou do postele a myslí si, že budou astrálně cestovat. To si myslet mohou, ale jsou tak unavení, že usnou a poté zapomenou, že se na astrální cestu vydali, nebo lépe řečeno, nevybaví se jim vzpomínky z této cesty. Nijak o tom nepochybujte, že když usnete, cestujete astrálem. Trik je v tom, že *musíte zůstat bdělí*, a přitom se vydat do astrálu. Je to určitá dovednost, kterou si musíte osvojit stejně, jak tomu bylo, když jste se narodili, u dýchání. Doktor plácne novorozence přes zadeček a ten se celý rozhořčený nadýchne, aby mohl svým křikem začít protestovat, a tím začne dýchat. Já však nemohu přijít a všem vám nablácet na zadek, abyste začali astrálně cestovat! Skutečně je to ale jednoduché a potřebujete

k tomu jen lehce popostrčit.

Netrpělivost a přílišná únava jsou dvě hlavní příčiny výpadku vaší paměti. Je zde ale ještě jedna příčina - zácpa.

Pokud máte zácpu, jste většinou tak sklíčení, že je ubohé nešťastné astrální tělo uvězněno v této přeplněné tělesné schránce. Zácpa je prokletí civilizace, a jelikož je tak důležité pro naše studium astrálního cestování, aby člověk neměl zácpu, měli bychom možná věnovat celou kapitolu zdravé stravě. Později si v této knize přečtete, jak se zácpy zbavit. Až se vaše tělo zbaví nepořádku, zjistíte, že jste o hodně lehčí a že se můžete do astrálu dostat.

Další čtenář mi napsal: „Podívejte se, není mi jasné, jak to, že se nezapletou stříbrné šňůry všech astrálních těl, jež se vznášejí ve dne v noci všude okolo, jak sám tvrdíte? Jak je možné, že se nezamotají? Ve svých knížkách píšete, že tisíce lidí opouští svá těla a vznášejí se vzhůru jako balónky na provázku. Jak se tedy může stát, že se beznadějně nezamotají?“

Odpověď na tuto otázku je jednoduchá. Každý člověk má odlišnou frekvenci, každé fyzické tělo má určitou frekvenci a astrální tělo má frekvenci o několik - nejsem sice hudebník, ale řekněme - oktáv vyšší. Astrální tělo je samozřejmě naladěné na fyzické tělo, ale jeho vibrace jsou miliónkrát rychlejší než vibrace fyzického těla. Každý má odlišnou frekvenci, různý vibrační rozsah. Naladíte-li na své rádio *BBC*

Londýn, budete mít *BBC Londýn*. Na této vlnové délce či frekvenci vám nezačne hrát rádio Turecko nebo rádio Peking.

Můžeme říct, že frekvence radiostanic si nijak navzájem nepřekáží a stejně tak frekvence rozdílných astrálních objektů do sebe navzájem nijak nenarážejí, takže nemůže dojít k tomu, že by se srazily a zamotaly. Na rušné ulici v rušném městě do sebe lidé navzájem narážejí a podle svého charakteru se buď omluví, nebo zamračí, ale to se v astrálu stát nemůže. Tam nedochází ke kolizím. V astrálních světech, jež se nacházejí nad nižším astrálem, se k sobě mohou přiblížit ti, jejichž frekvence jsou navzájem v souladu. Nemůže zde dojít k neshodám a vzájemné kolize jsou přece neshody, ne?

Mnoho lidí říká: „S tímto problémem nemohu nyní nic udělat. Ráno moudřejší večera. Odpovím vám zítra.“ To je moudré, jelikož lidé berou svůj problém sebou do astrálního světa, a pokud jej nemohou oni sami vyřešit, pomůže jim někdo jiný. Nedokážou-li vědomě astrálně cestovat, i tak si částečně pamatují, až se probudí, jak se dá problém vyřešit. Velcí hudebníci putují na druhou stranu do sféry nad nižším astrálem. Poslouchají zde úžasnou duchovní hudbu a poté, jelikož jsou svou podstatou hudebně založeni a hudbu dobře vnímají* si ji zapamatují. Ráno se probudí - nebo se dokonce probudí během noci - běží k hudebnímu nástroji a domnívají se, že „hudbu skládají“. Někteří velcí skladatelé si nechávají u

postele papír a tužku, aby - až je probudí „inspira- . ce“ - si mohli okamžitě zapsat notový záznam hudby, kterou slyšeli v astrálu. Z astrálního cestování mají tedy velký užitek.

Velký vynálezce mohl v astrálu něco zahlédnout, ale pravděpodobně se nevypravil do astrálu vědomě, proto když se ráno probudí, napadne ho úžasný vynález, běží tedy ke svému poznámkovému bloku a vynález popíše a načrtne. Poté se stane vynálezcem něčeho, co již svět dlouhou dobu potřeboval.

Astrální cestování používá také mnoho vysoce úspěšných obchodníků, ať vědomě či nevědomě. Funguje to takto: muž, jenž je velmi úspěšný při obchodních jednáních, zjistí, že se následujícího dne má setkat s problematickým případem. Když leží v posteli, prochází si svůj denní program a říká sám sobě to, o čem se bude pravděpodobně bavit se svým protějškem, až ho zítra potká. Předvídá námítky a argumenty svého protějšku, a jak tak leží ve své posteli, snaží se je popřít či vyvrátit. Poté usne. Jeho astrální forma zachytí jeho myšlenky, a až fyzické tělo usne, vydá se hledat tělo či astrální formu jeho protějšku a řekne mu, o čem se budou následující den bavit a co by měl udělat.

Následujícího dne se oba při začátku jednání pozdraví jako staří přátelé a jsou si jistí, že se již někde potkali. Zjišťují, že si navzájem úžasně vycházejí vstříc, a úspěšný jednatel předloží svému protějšku svá stanoviska, a ten udělá přesně to, co se

po něm chce. Je to prosté, velmi úspěšné a zcela legitimní. Chcete-li být úspěšní v obchodování nebo lásce, vydejte se do astrálu. Nejprve si projděte, co budete říkat, a do mysli vašeho protějšku se vstípi výsledek jednání, kterého chcete dosáhnout.

Mnoho jsem již napsal o tom, jak se dostat z těla a jak snadné to je. Když jste mimo tělo, vždy se do něj můžete vrátit. Domnívám se, že v celé historii nebyl jediný autentický případ, kdy by se člověk nevrátil. Vždy se vrátíte v pořádku, ale nejlépe bude, když se vrátíte za co nejpříjemnějších podmínek, protože když se ve velkém nadšení vrhnete zpět do vaší tělesné schránky, může vás z toho rozbolet hlava.

Když se vracíte z astrálu, díváte se na svoje tělo, jak leží na posteli, často ve zkroucené poloze, s očima zavřenými, pusou otevřenou, rukama a nohama rozhozenými. Do tohoto těla vám případně těžké se vrátit. Představujte si sami sebe, jak se posouváte pomaličku čím dál níž. Velmi jemně! Až se těla téměř dotýkáte, dejte si své astrální ruce i nohy do stejné polohy, v jaké jsou končetiny vašeho fyzického těla, a pozvolna se nechte tělem absorbovat stejně tak, jako houba absorbuje vodu. Ocitnete se v těle (je skutečně chladné a vlhké) a dostali jste se do něj bez jakéhokoliv šoku, leknutí nebo ne příjemných pocitů. Pokud jste však byli nemotorní a vrátili se zpět s ohromným leknutím, zjistíte, že vás příšerně bolí hlava a necítíte se dobře. V tomto případě vám nepomůžou žádné léky, ale lze se vyléčit následovně:

Lehněte si na záda, ruce se dotýkají a chodidla máte u sebe. Musíte na chvíli usnout, i kdyby to bylo jen na chvíličku, aby se vaše astrální tělo mohlo uvolnit z vašeho fyzického, neboť poté se spustí opět dolů a přesně zapadne do fyzického. Když se tak stane, cítíte se velmi dobře a hlava vás už nebude bolet. To je celé tajemství!

V této kapitole jsem astrální cestování velmi rozebíral, a to daleko víc, než bylo potřeba. Především jsem chtěl zopakovat, co již bylo řečeno, z jiného úhlu pohledu, abyste mohli zachytit mezi řádky, jak neskutečně jednoduché celé cestování je. Můžete se do něj pustit za předpokladu, že se nebudete příliš snažit a nebudete příliš netrpěliví. Nemůžete prostě přijít do cestovní agentury a objednat si astrální let. Některé lety stojí spoustu peněz, ale v astrálním světě jsou všechny zadarmo. Můžete je mít také zadarmo, nejste-li příliš netrpěliví a unavení.

Zkuste to. Je to skutečně nádherný zážitek.

TŘETÍ KAPITOLA

Jlečenství a byl to dobrý, čestný mladý muž ohn Thomas ačil do malého velšského spo. Byl loajálním a zapáleným členem hnutí Wales pro Velšany a uznávali ho jako vůdce skupiny, která vyřvávala urážky na Prince z Walesu, který přijel navštívit knížectví. Do angličtiny přeložil podivné bardské kletby a hlučně je vyřvával na hlavy a do uší turistů z Anglie, kteří bez jakéhokoliv zlého úmyslu přijeli navštívit sídlo velšské kultury.

Když se v hospodě U pórku a narcisu na chvíli vynořil z neustálého pivního opojení, zabodl dobře mířenou strelou šipku do srdce anglického tyrana. Zde také během čekání na podporu v nezaměstnanosti, kterou dostával od šejdířské Anglie, vyprávěl mnoho příběhů o zvěrstvech páchaných Angličany.

Když si byl jistý, že ho nikdo nevidí, vykradl se v noci s barvou a štětcem a na kdejakou vhodnou zeď psal vtipy, samozřejmě vždy o Angličanech. Jednoho dne se však U pórku a narcisu objevil a vypadal nešťastně, ponuře a také byl mrzutý a zachmuřený. „Copak tě trápí, Johne?“ zeptal se ho kamarád. „Vypadáš nějak povadle!“

John Thomas začal vrtět hlavou, povzdechl si a zanařikal. „Je to hrůza!“ zvolal a oči obrátil v sloup, ale pevně se přitom držel svého püllitru. „Je to příšerné, ti špinaví Angličané mi přestali posílat podporu a už z nich nic dalšího nevyrazím. Teď mi nezbyvá nic jiného než začít pracovat v zemi svých otců!“ Nahnul se a rychle se chopil právě naplněného

půllitru, jenž patřil člověku, který chvíli nedával pozor. Nejprve do sebe kopl cizí pivo, poté svoje a rychle si to namířil k odchodu.

Příští den začal s velkým bédováním pracovat jako řidič autobusu, který rozváží turisty, a od toho dne se mu říkalo Thomas Bus. Nešťastně a smutně rozvážel anglické turisty po výletech. Na jejich otázky odpovídal s úsměvem, ale v srdci je nenáviděl. Jak dny ubíhaly, Thomas Bus byl stále vyčerpanější a stával se z něho pěkný mrzout. Už ani hlučně nehalekal své písni, ani nezvedal svůj půllitr s pivem, které mu někdo daroval. Začínal být otupělý, nevšímavý, malátný a líný. Už ani po nocích nemazal po zdech graffiti, a nic dokonce nenamítal, když se během jízd s turisty objevil Angličan a zapěl: „Taffy byl Velšan,

Taffy byl zloděj, do
našeho domu přišel a vzal
tam vše, co našel.“

„Cítím se opravdu pod psa,“ poznamenal ke kamarádovi „jako by i můj stín měl více života než já. Možná bych se měl vydat za starým doktorem Williamsem.“

Doktor Williams brzy vyřídil předchozí pacienty, zavolal do své ordinace Thomase Buse a hned se ho zeptal: „Tak copak vám je, člověče?“⁴⁴

„Ale, doktore Williamsi,“ zanaříkal Thomas Bus, „Už se mi nechce zpívat, ani nezvedám půllitry na zdraví.“⁴⁴ Kradmo se rozhlédl a potichu spiklenecky

zamumlal: „Je toho mnohem víc, co nemůžu dělat.“⁴⁴ Jeho hlas byl stále skleslejší, až nakonec doktor Williams řekl: „Ano, můj milý, vím přesně, co vám je. Thomasi Buši, při řízení jste celý skrčený, a to způsobilo, že vám dobře nepracují střeva.“⁴⁴ Jeho hlas se zvýšil a hřímal: „Máte zácpu, Člověče, ZÁCPU - jste plný přebytečného odpadu. Nechal byste si doma válet odpadky? Nevynesl byste je ven, aby je mohli uklidit popeláři?“⁴⁴

Thomas Bus se zastyděl, svěsil hlavu a zamumlal: „Můj autobus jede každý den, ale já pouze jednou týdně.“⁴⁴

Dostávám velké množství dopisů, 30 až 40 denně, jak jsem již psal, a překvapivě hodně jich je o zdravotních problémech. Mnoho lidí, především ženy, neradi navštěvují doktory a neradi s nimi probírají některé z běžných nemocí, poruch a neduhů, jež nejspíš uvádějí do rozpaků, a proto píší mně. V této kapitole se budu zabývat jedním nebo dvěma zdravotními problémy, ale nej důležitějším z nich je zácpa!

Taje pravděpodobně jedna z nejzákladnějších neduhů či nemocí, jež postihuje lidstvo. Člověk něco podnikne, pokud ho trápí jiné druhy nemocí. Jestliže vás bolí zub, necháte si tu proklatou věc vytrhnout. Zlomíte-li si nohu, doktoři vám srovnají kosti a ty srostou. Ale zácpa? Lidé si zřejmě myslí, že je jejich stálým společníkem stejně jako nouze.

Mnoho lidí silně věří moudrým slovům doktorů,

ale doktoři jsou často v rukou výrobců farmaceutik. Běžné nachlazení, a dokonce ještě častější zácpu by mohl člověk nazývat „chlebem“⁴⁴ pro farmaceuty. Za „léky“⁴⁴ proti nachlazení a zácpě bude utraceno mnoho miliard liber a dolarů . Doktor se řídí (nebo tív se měl řídit) dvěma starodávnými pravidly. První z nich tvrdí, že umění léčit spočívá v rozptýlení pacienta a na přírodě se nechá, aby samotnou nemoc vyléčila. Druhé pravidlo je *primūm non nocere*, což znamená „především neublížit“⁴⁴. Ať doktor učiní cokoliv, mělo by to být v souladu s těmito dvěma pravidly. Za prvé - získat pacientův zájem a doufat, že příroda nemoc sama vyléčí, za druhé - neublížit. Bohužel podle názorů mnoha lidí doktor velmi ublíží, pokud nevaruje pacienty před nebezpečím zácpu.

Zácpa nás, kteří chceme astrálně cestovat, zajímá z jediného důvodu. Má-li člověk notoricky zácpu, nemůže vědomě astrálně cestovat, i když je zcela bdělý. Jestli se tedy chcete vydat na astrální cestu, nejprve se ujistěte, že vaše vnitřní prostředí je v pořádku. Vnitřní čistota je důležitá, že?

Starodávné čínské lékařské záznamy ukazují, že dávní čínští vůdcové, císařové a císařovny i velcí válečníci používali klystýry, aby svoje vnitřní prostředí udržovali tak čisté jako to vnější. V dnešní době se klystýr obvykle nazývá *klyzma*, takže i my budeme používat tento běžný název, jelikož klystýr je podobný slovu *klášter* (anglicky *cly ster - klystýr, cloister — klášter*). Této podobnosti se vyhneme,

když budeme používat slovo *klyzma*. Staří Číňané používali úzké bambusové stonky, jež vložili do větších stonků, na které připevnili píst, jenž do střev vehnal bylinný roztok.

Egyptané tuto metodu také používali: nejspíš ji převzali od Číňanů. Okolo roku 1500 př. Kr. používali Egyptané klyzma jako běžný léčebný prostředek. Zastávali názor, že pokud vás uvnitř něco bolí, musíte se zbavit přebytečných zplodin, které nejspíš tuto bolest způsobují. Některé z jejich přípravků byly dost nepříjemné. Často dohromady smíchali olej a med, což byl obvyklý základ jejich směsí.

V období rozkvětu Francie okolo roku 1400 n. l. se klyzma těšilo velké oblibě. Brzy poté se klyzma stalo velmi moderní léčebnou metodou a mnoho vysoce postavených rodin ho používalo nejméně jedenkrát denně. V Anglii si význačné rodiny na klyzma nechávaly vyrábět velmi působivé a zdobené stříkačky. Pacient si sedl na dřevěnou krabici s malým otvorem, do kterého se umístila stříkačka, a poté se pacientovi do střev vstříkl pečlivě připravený roztok. Pacient se okamžitě zvedl a chvatně pospíchal tam, kde se mohl svého nákladu zbavit. Móda se ale mění. V dnešní době se zas tak často klyzma nepoužívá. Člověk se vydá do místní lékárny, koupí zde ten či onen balíček a buď jeho obsah spolkne, rozcumlá, rozžvýká, nebo vypije nějakou škodlivou směs, která mu velmi často způsobí bolest a má za následek

prudké vyprázdnění střev, ale v žádném případě nemoc neléčí. Nijak se nesnaží překonat příčinu nemoci. V dnešní době se zdá, že lidé chtějí léčit pouze symptomy nemoci, ale vlastní příčinu nemoci neléčí, což je samozřejmě naprosto šílené a ani se k tomu nechci nikterak vyjadřovat.

Léčebné metody procházejí obdobím popularity a nepopularity. Když bylo moderní vytrhávání mandlí, lidé si je nechávali vytrhnout. Stejně to bylo se slepým střevem, lidé si ho nechávali odstranit, když to bylo populární. Pro ženy nyní přichází do módy hysterektomie, o které se zmíním ještě později.

Když se přestalo používat klyzma, móda se však velmi neblaze změnila. Co se týče překonání zácpy, správně použité klyzma může udělat zázraky. Nemá dobrý vliv pouze na trávicí soustavu, ale působí především tam, kde je příčina zácpy. Mnoho lidí trpí zácpou, protože nepije dost vody. Člověk musí vypít opravdu spoustu vody, chce-li zůstat zdravý, neboť v našich vnitřnostech se z jídla vytvoří kaše, která poté prochází střevy, odkud se z ní vstřebávají výživné látky a samozřejmě také voda. Až se veškeré nepotřebné zbytky jídla dostanou do sestupného tračnicku, stává se z kaše tvrdá, suchá hmota, která se vyloučí křečovitými pohyby tračnicku. Je-li hmota příliš tvrdá, nemůže se vyloučit, nebo jakmile se vyloučí, způsobí bolest a podráždění. Tato hmota se dostane snadno z těla ven pouze tak, že jí zajistíte dostatečnou vláhu, aby měla spíše konzistenci měkké

pasty. Na současném trhu je příliš mnoho komerčních projímadel, která způsobují podráždění, což je výsledek chemických látek, jež podráždí střevo a ta začne dostávat křeče. Často dochází k tak velkému podráždění střev, že se musí z krevního oběhu doplnit přes stěnu tračníku vlhkost, která se vstřebává do zbytků potravy. Tak vzniká dehydratace!

O tomto problému mi napsalo mnoho z vás. Nejlépe bude, když se sami pokusíte navrátit rovnováhu do svých střev tak, že si sami podáte klyzma. Až se vám původní stav ve střevech obnoví až to bude potřeba, sem tam si můžete naordinovat pečlivě vybrané projímadlo. Abych zabránil další hromadě dopisů o tomto problému, možná bude lepší, když se o něm zmíním ještě podrobněji.

V dnešní době jedí lidé nepřirozené potraviny: některé jsou uměle vyráběny, a co do objemu jsou velmi malé. Sníte-li si jídlo, které nemá dost hmoty, aby zaplnilo střevo, nemohou střevo svým pohybem sunout vpřed zbytky potravy, které je potřeba vyloučit. Je tedy důležité dodržovat vhodnou životosprávu. Strava musí obsahovat dostatek hmoty, která vyplní střevo do jeho normální velikosti tak, aby střevo mohlo svými peristaltickými pohyby zbytky potravy posunovat. Strava musí být také bohatá na vlákninu, která stimuluje střevo, ale nedráždí ho stejně jako dobře provedená masáž, která tělo povzbudí, ale nepodráždí.

Pijte také spoustu vody. Krev musí být vodou

dostatečně zásobována, aby si mohla udržet v přesné míře svoji hustotu. Dostatek vody potřebují pro svou činnost také ledviny a je nutná i pro udržení vlhkého prostředí ve střevech. Jíte-li normální, vyváženou stravu se spoustou ovoce a zeleniny, střeva vás nebudou nijak trápit. V obchodních domech vysedává spousta lidí na stoličkách jako chovné slepice na bidýlku, naklánějí se nad talíř a házejí do sebe jídlo tak rychle, jak jen to jde. Tato hmota se dostane do žaludku a chudák starý žaludek musí ještě o to usilovněji pracovat, aby vše pořádně rozmělnil.

Potě, co se člověk takto nají, spěchá na autobus nebo si běží něco koupit, aby vše stihl během hodi nové pauzy na oběd. V průběhu dne se střeva unaví tím, jak se neustále snaží sdělit svému majiteli, že potřebují pracovat, proto se jejich impulzy zpomalují a zeslabují. Mnoho lidí si vůbec nevšimá toho, co jim příroda sděluje. Lidé jako například řidiči autobusů, kteří se při řízení hrbí a omezují pohyb ve svých střevech, a proto je u nich zácpa téměř nemocí z povolání. Lidé si zřejmě myslí, že střeva by měla pracovat pouze tehdy, kdy to uznají za vhodné jejich majitelé, a také se domnívají, že je nutný neustálý přísun potravy.

Příroda takto ale nefunguje. Aby příroda správně pracovala, musíte jí dát čas. Nedbáte-li na přírodu a její přirozené funkce, zaplatíte za to svým zdravím, dobrou náladou a také se vám výrazně sníží vaše bankovní konto.

Nyní víte, jak důležité klyzma je, že? V lékárně si můžete koupit vhodný plastový sáček ve tvaru trubice, který se na konci zužuje do vývodu. Každý slušný sáček na klyzma má přibaleny instrukce k použití. Je velmi důležité, abyste klyzma použili několikrát. Až budete mít střeva v dobrém stavu, zdraví se vám vrátí. Poté byste již neměli trpět zácpou, nemáte-li nějakou závažnou nemoc. Pokud ano, v tomto případě si zajistěte péči lékaře. Prosím, mějte na paměti, že nechci nijak nahrazovat vašeho rodinného doktora. Nepředepisuji zde žádné lékařské ošetření. Snažím se pouze o to, abyste se vyhnuli spoustě trápení, proto zde uvádím základní fakta, která by měl každý znát a jimž by měl každý naslouchat. Lidé by si tím ušetřili spoustu let nemo cí a také peněz za doktory, kteří se stejně musí zabývat daleko závažnějšími případy. Zapamatujte si to tedy. Nenabízím zde lékařskou péči pro lidi s vážnou nemocí. Pouze navrhuji ošetřující proceduru, jež vám pomůže udržet dobré zdraví, což znamená, že nebudete trpět zácpou.

Zavádění kly zmatu je vždy bezpečné. Nej lepší polohu pacient zaujme, když si lehne se skrčenými a koleny přitaženými k hrudi na levý bok na ručník rozložený na podlaze koupelny. Samotné zavádění klyzmatu je jednoduché a zvládnete to bez velkých obtíží sami. Trpíte-li velmi těžkou formou zácpy, je dobré přidat 15 mililitrů tinktury z myrhy a 15 kapek tinktury z echinacey do litru vody, která má zhruba

teplotu těla. Tuto směs nalijte do sáčku na klyzma a pomalu si ji zavádějte do střev. Držte ji pak uvnitř tak dlouho, dokud můžete. Směs se vsákne do tvrdé hmoty ve střevech, kterou tím změkčí, a ta projde bezbolestně ven.

Poté, co se poprvé vyprázdníte, si znovu připravte další klyzma, ale tentokrát přidejte do litru vody tělesné teploty pouze 15 kapek echinacey. Do druhé směsi tedy nepřidávejte tinkturu z myrhy. Toto další klyzma vám pomůže v tom, že se zbavíte hnisu či kataru, který se vám může schovávat ve střevech.

Možná vás bude zajímat, že mnoho pacientů, kteří nemohou ústy přijímat potravu a polykat ji, může být vyživováni „per rektum“. Výživný roztok se v tomto případě velmi pomalu zavádí do střev, odkud vyživuje tělo. Zapamatujte si, že čím rychleji roztok do konečníku vpravíte, tím rychleji zase vy jde ven. Chcete-li, aby léčivý roztok ve střevech nějakou chvíli zůstal, klyzma zavádějte velmi pomalu. Výživný roztok budete samozřejmě aplikovat pouze na základě předpisu od vašeho lékaře.

Své vlastní léčebné postupy proti zácpě mají domorodé kmeny po celém světě. Domorodci z Jižní Ameriky, a to především z vnitrozemí Brazílie, nám dali jedno z nejznámějších projímadel - cascaru sagradu neboli posvátnou kůru. Když brazilští domorodci trpí zácpou, jdou ke svému čarodějnému doktorovi, od kterého dostanou kousek posvátné kůry, již začnou žvýkat. Chutná opravdu příšerně! Poté, co

ji chvíli žvýkají, se diskrétně vzdálí do hustého křoví, kde nějaký čas pobudou. Když se znovu objeví, jejich zdraví je výrazně lepší, ale pravděpodobně vypadají trochu bledě kvůli tomu, co právě prožili. Jestliže se posvátná kůra pouze žvýká, má velmi devastující účinek. V současné době ji však zkontrolovali chemici a můžete ji dostat v odstupňovaných dávkách.

Až se vám zanesená střeva uvolní a zbaví se odpadu, měli byste prozkoumat svoji stravu a změnit ji, bude-li třeba. Tím, že budete správně jíst, si zajistíte pravidelnost střevních pohybů a zvyknete si naslouchat přírodě. Zkoušejte to každý den ve stejnou dobu. Nevadí, že se jeden den kýžený výsledek nedostaví, sed'te tam a myslete na něj. Když si tento zvyk vypěstujete a budete jej vždy dodržovat, ukážete tím přírodě, že jste připraveni a ochotni. Jste-li připraveni a snažíte se, příroda vám vyhoví.

Z projímadel, která můžete použít, jsou nejlepší rostlinná. Cascaru sagradu můžete brát v tabletách i jako roztok. Také sennu dostanete v tabletách či tekuté formě. Díky nim dosáhnete požadovaného výsledku bez bolesti. Na trhu je také několik chemických směsí, ale ty jsou skutečně příšerně nebezpečné, zatímco cascaru můžeme označit jako „pilulky víry“. Pamatujte si přece, že víra i hory přenáší. No ano, a nezapomeňte, že když si vezmete projímadlo, je potřeba vypít spoustu vody.

Jaký by mělo smysl vzít si projímadlo, které dokáže rozhýbat střeva, když přitom hmota, kterou

potřebuje pohnout, bude příliš tvrdá na to, aby se mohla posunout? Vezmete-li si projímadlo, je zcela zásadní, abyste vypili spoustu vody, jinak vám projímadlo způsobí bolest, aniž by se dostavil potřebný výsledek. Pamatujte si také, že vody nemůžete vypít příliš mnoho. Zkusíte-li jí vypít nadměrné množství, zjistíte, že to stejně nelze.

Vaše zdraví závisí především na tom, zda máte čisté vnitřnosti. Je-li vaše vnitřní prostředí čisté, můžete se pustit do astrálního cestování.

Mnoho žen mě požádalo, ať něco napíši o další záležitosti, a to životní změně - menopauze. Mnoho žen se jí děsí víc než smrti. Myslí si, že se snad zblázní nebo něco podobného. Slyšeli o ní skutečně fantaskní povídky a obávají se toho nejhoršího, aniž by o ní cokoliv věděli. Menopauza je obdobím změn. Žena najednou přes noc nedokáže porodit dítě. Obdobím změn jste však procházeli, už když jste dospívali. Holčička prochází dětstvím a postupně dospívá v ženu. Je individuální, zda se jí stane ve věku dvanácti, třinácti nebo čtrnácti let. V této době si uvědomuje zvláštní věci, jež se v ní odehrávají. Mění se její postoj k životu i celé její tělo, jelikož v určitém životním období začne tělo vytvářet rozličné chemické látky a uvolňovat je do krve. Dívka posléze zjistí, že má svoji první menstruaci, a poté je již schopná porodit dítě.

Vývoj z holčičky v dospělou ženu spočívá v tom, že se do její krve začnou vyplavovat všechny možné

druhy chemických látek, které připravují dívku na mateřství a možnost porodit dítě. Poté však v určitém období jejího života zásobování chemickými látkami postupně odeznívá a žena si většinou začne připadat zbytečná. Když už nemůže mít dítě, cítí, že vše bude jinak. Také si myslí, že nebude mít ani žádný sexuální život. To je samozřejmě bláznovství. Mnoho žen - když vstoupí do menopauzy — prožívá nej šťastnější období svého života. Mnoho z nich také zjistí, že jsou velkými umělkyněmi nebo designérkami či hudebnicemi poté, co jim skončilo období plodnosti. Příroda vezme možnost porodit dítě, ale veškerá energie, průbojnost, iniciativa a prostě všechno může proudit do jiných věcí jako třeba do umění a do toho může být žena dobrou manželkou atd. Protože když se žena stará o malé děti, nemusí nezbytně být dobrou ženou svému muži. Po menopauze se jí stát může a ženy mohou po menopauze zažívat nejšťastnější období svého života.

Ženy se mě ptají, co mají během menopauzy dělat. Odpověď zní: pamatujte si, že procházíte změnou. Jste jako auto, které roky jezdilo na benzin a náhle musí jet na petrolej. Provedete-li správné úpravy, půjde vše hladce. Pamatujte si, že menopauza je zcela přirozená a nastane časem u každé ženy. Spatně jí snáší pouze ty ženy, které se jí příliš obávají. Není potřeba se toho jakkoliv znepokojovat. Uvědomte si, že změny se prostě dějí. Zůstane- te-li klidné, změny se uskuteční mnohem rychleji. V průběhu menopauzy

se může stát, že vás začne bolet více hlava, než je u vás obvyklé, ale to časem odezní. Věci se brzy urovnají a už se nebudete cítit nijak zvláště. Také vás přestanou obtěžovat měsíčky a budete šťastnější. Po menopauze mnoho žen trochu přibere, protože různé chemické látky, které se nyní přestaly vylučovat, spalovaly přebytečný tuk a měly za následek atraktivní vzhled. Až se tyto látky přestanou vylučovat, tělo se může trochu zakulatit, ale s vhodnou dietou a cvičením to můžete zvládnout, a vypadat dokonce lépe. V žádném případě nevěřte povídačkám o starých ženách, ve kterých se tvrdí, že ztloustnete jako bachyně, dají vás do blázince, narostou vám vousy a knír, a všechny možné další nesmysly.

Menopauza je přirozená a docela obyčejná záležitost, ale budete-li příliš rozrušené či podrážděné, váš lékař vám může předepsat vhodnou hormonální léčbu. Hormony si nemůžete naordinovat samy, protože je mnoho různých druhů hormonů, a vezmete-li si špatný hormon, neudělá vám vůbec dobře. Jestliže vám během menopauzy připadá život nesnesitelný, navštivte svého lékaře a řekněte mu rovnou, že byste chtěly ohledně svých pocitů něco udělat. Je smutné, že se mnozí lékaři domnívají, že menopauza je tak všední, že je dětinské, když si na ni žena stěžuje, a považují to za ztrátu času. Je-li váš lékař takový, řekněte mu jasně, co chcete, a uvidíte, že to dostanete. Jestliže vám s hormonální léčbou

nevyhoví, běžte k jinému lékaři, protože každý lékař je jiný.

Jelikož jsme se nyní dostali k ženským potížím, zmíním se zde o operaci, jež je známá pod názvem hysterektomie. V dnešní době hysterektomií podstupuje mnoho žen, aniž by o této operaci cokoliv věděli. Hysterektomie se stala u některých žen téměř symbolem společenského postavení. Stejně tak se stalo v Americe a Kanadě symbolem společenského postavení nošení směšných plastových helem. Mužové, kteří chtějí vypadat jako drsní chlapi, nosí hloupé malé plastové helmy, které mají různé barvy, a podle nich se dá poznat, do jaké společenské třídy patří - například ukazují, že dotyčný pracuje jako stavební dělník, konstruktér lešení, kopáč příkopů nebo zahradník (ano, směšné malé helmy u nás nosí dokonce i zahradníci).

Stejně tak ženy nyní považují hysterektomii za symbol společenského postavení. Jedná se opět o moderní záležitost, jako tomu bylo v případě odstranění mandlí a slepého střeva. Nyní přišly na řadu vaječníky. Mnoho vdaných žen, dokonce i svobodných, se přece nebude obtěžovat jakoukoliv formou kontroly porodnosti a místo toho rovnou podstoupí hysterektomii³, což je vyjmutí dělohy a vaječníků.

3 Hysterektomie je termín označující operaci, při níž je ženě odstraněna děloha. Vynětí dělohy i vaječníků je výkon označovaný jako hysterektomie a ova- rektomie. Vyhasnutí hormonální činnosti nastává po odstranění vaječníků, samotná hysterektomie ji nezpůsobí, a tedy ani menopauzu.

Poté nemohou mít už žádné děti, ale zato mohou provozovat sex, kdykoliv chtějí, a vseje docela bezpečné.

Není to však tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. Hysterektomie je skutečně velmi škodlivá a neměly byste ji podstupovat, nemáte-li závažnou chorobu. Jestliže vám váš lékař řekne, že trpíte nemocí a potřebujete hysterektomii, nepovažujte jeho slovo za bernou minci, raději navštivte jiného doktora a vyslechněte si i jeho názor.

Je politováníhodné, že pro lékaře je jednoduché říct ženě, aby šla na operaci. Lékaři to nijak neublíží, naopak mu to přinese peníze a z lékařů se stávají čím dál větší obchodníci. Musí si vydělávat na živobytí, zaplatit drahá auta i zařízení, a je-li žena ochotná za operaci zaplatit, jemu to nijak neublíží. Tady vidíte, že západním lékařům moc nevěřím. V Kanadě jsem se s některými z nich setkal a myslím si, že jsou to zbytečně oslavovaní rezníci. Ale zpět k naší hysterektomii.

Je-li pro vás operace nezbytně nutná, uvědomte si, že bude mít za následek uměle vyvolanou menopauzu, uměle vyvolanou životní změnu. Po ní se z vás ale nestane přebytečná lidská troska. Můžete žít zcela normální život, akorát s tím rozdílem, že nebudete moct mít děti. Je však zcela nesmyslné, když se mladá žena, řekněme ve věku 25 až 30 let, rozhodne jít na hysterektomii z toho důvodu, aby neměla děti, zatímco žena ve věku 40 až 50 let zažila normální

sexuální život a její tělo a Nad- já díky tomu vyzrálo. Provede-li se tato drastická operace hysterektomie před obdobím zralosti, nemá žena dostatek zkušeností, které přicházejí společně s menstruací atd. Kdyby příroda chtěla, aby ženy prodělaly svou životní změnu ve věku 25 let, zařídila by to tak. Není proto správné, aby člověk měnil přírodu kvůli svým hloupým, prázdným rozmarům, ale pouze tehdy, je-li nezbytně nutné tuto operaci provést z důvodu závažné nemoci, která nemůže být vyléčena jinými prostředky.

Dámy, jestliže tedy na hysterektomii jít musíte, chovejte se tak, jako byste společně se závažnou operací procházely zároveň životní změnou, protože tím ve skutečnosti operace je. Uvědomte si, že v průběhu přirozené životní změny dochází k tomu, že během dlouhého období dochází k postupnému snižování chemických látek v krvi, ale v případě hysterektomie se přísun látek velmi drasticky zastaví a krev se po chemické stránce náhle změní. Proto se po hysterektomii některé ženy chovají poněkud zvláště, jelikož vše se stalo tak náhle a ony nevěděly, na co se mají připravit. Po operaci očekávejte toto: musíte se zotavit z fyzického pooperačního šoku a musíte si zvyknout na jiné, rozdílné chemické složení krve. Po určitou dobu se budete cítit dezorientované, ztracené a nejisté. Občas můžete mít třes, bolesti hlavy a také zvláštní bolestivé pocity v dolní části břicha. Ty však pominou, když je necháte být, a znovu budete moci dělat normální věci.

Můžete si užívat sexu i sportovat. Vše závisí na vašem postoji a nastavení vaší mysli, protože jste tím, co si myslíte, že jste.

Jednou z hlavních příčin pro hysterektomii je frigidita. Muži přece na hysterektomii jít nemohou, ne?! Rodiče ze „staré školy“ často říkali svým dětem o sexu samé hrozné věci. Ještě před pár lety matky učily své dcery, že je sex hrozná, příšerná, odporná a nechutná záležitost, a ještě spoustu dalšího jim v tomto smyslu navykládaly, což mělo za následek to, že dcery vzaly tato přesvědčení za svá a sex se jim hnusil. Kvůli tomuto přesvědčení se pak jejich dcerám rozpadla manželství.

Znám ženu, kterou její matka tak vyděsila ohledně sexu, že ačkoli je nyní podle změny příjmení vdanou paní, nezná vůbec tělo svého manžela a on nezná její. On je povahově velmi dobrý člověk, ale nemá potřebnou jiskru ani není ambiciózní, což o něm lze dle předchozího očekávat. Tito lidé žijí svůj společný život s takovým nadšením, jako ho spolu žijí salát a kapusta na příhrádce v mrazáku. O sexu jsem se před touto ženou zmínil jedinkrát a ona se rozpaky, hrůzou a šokem úplně rozzuňla. Dle mého pečlivě zváženého názoru je téměř šílená, protože se sexu tak bojí. Neustále se obává, že bude znásilněna.

Má to tragické následky, pokud matky předávají svým dcerám naprosto falešné představy o sexu. Ale vinu nenesou pouze matky. Mnoho lidí, jež se prohlašují za ezoteriky, tvrdí ostatním, že sex je

nečistý a zabraňuje lidem postoupit dál v ezoterických naukách. Nic nemůže být dále od pravdy. Určití lidé sex potřebují a určití lidé ne. Nemůžete strkat všechny lidi do jednoho pytle. Co vyhovuje jedné skupině, nevyhovuje druhé. Rozhodně zde chci prohlásit, že sex vám nijak neublíží, jen prospěje, a to v případě, že se oba dva partneři milují. Pokud se nemilují, má sexuální akt na tělo pouze škodlivý účinek stejně jako ostatní věci, které ničí tělo.

Bohužel určité církve, a především katolická, učí o sexu spoustu nesmyslů. Sám jsem začal katolickou církev více zkoumat a zjistil jsem, že ji založili staří muži, kteří se žen úplně děsili, ale zas až tak se neděsili ostatních mužů a malých chlapců! To musí některé z vás šokovat, ale jste-li šokováni, začněte si o tomto tématu vyhledávat informace a sami na to přijdete. Jestliže máte peníze, vydejte se do Vatikánu. Vymyslíte-li si dostatečně dobrou výmluvu, můžete si ve vatikánských knihovnách prohlédnout některé knihy, dokonce i historické. Vždy mě nesmírně pobaví skutečnost, že Vatikán vlastní největší sbírku erotické literatury a pornografických obrázků z celého západního světa. Přitom katolíci ve svých kázáních sex ztracují.

Sex je normální, sex je přirozený, sex je pro určité lidi zcela nezbytný. Kde vůbec bere katolický kněz právo diktovat něco ostatním lidem? Jak může katolický kněz, svobodný muž, říkat vdané ženě, co má a co nemá dělat? Mluví o věcech, o kterých

nemá ani ponětí - nebo by neměl mít, je-li pravý katolický kněz.

Možná bychom měli zahájit kampaň proti dýchání - budeme katolickým kněžím tvrdit, že páchají smrtelný hřích, kdykoliv se nadechnou nebo kdykoliv vyslyší volání přírody. Podle toho, jak někteří z nich vypadají, mnoho smrtelných hříchů nepáchají. Nejspíš vám již došlo, že katolické kněze moc v lásce nemám, a máte pravdu. Jsou dle mého názoru příliš bigotní. Chopí se pramene křesťanství, zamknou jej a schovají, místo toho, aby *Bibli* zkoumali a zjistili si něco nového o zakladateli křesťanství. Podívejme se na starý příběh o Adamovi a Evě, hadu a jablku. Dle východních nauk představuje had mužský orgán a jablko schránku na semínka.

Ctete-li některé pasáže z *Bible* ve světle východního poznání, budete se mnou souhlasit v tom, že jsou napsány dle východního způsobu myšlení.

Mojžíš byl nalezen v rákosí, ale tam ho dali Zahradníci Země, což jsou bytosti známé pod názvem UFO. Dáli ho tam, aby ho zde lidé našli, což se také stalo. Později Mojžíš vystoupil na horu... Mojžíš vůbec dělal spoustu zvláštních věcí. Přečtete-li si znovu příslušné kapitoly *Bible*, najdete v nich, že Mojžíš na hoře vstoupil doprostřed oblaku. Nebylo to ale tak, že na hoře vstoupil do vesmírné lodi UFO? Mojžíš dostává hůl, která není pozemským výtvozem, ale byla vytvořena v jiném světě. Ve skutečnosti byl Mojžíš vesmírný člověk, který byl na Zemi vysazen

za určitým účelem. V následující kapitole se budeme UFO více zabývat, ale ještě bych zde chtěl poznamenat, že římskokatolického kněze s jeho čirou zaslepeností a ignorancí lze jen těžko překonat. Zním je, spoustu jsem jich potkal, ale ani jeden z nich se mi nezamlouval! Citlivě a s upřímnou touhou po poznání jsem se s nimi snažil vést rozhovor, ale katolického kněze vždy velmi rychle vyvedete z rovnováhy, začne si pohrávat s kolárkem, zčervená a chvátá pryč. Tak už bylo dost katolických kněží!

Dostávám často dopisy od lidí, již se zajímají o drogy jako LSD, marihuana, peyote a další spoustu těch hrůz. Překvapující počet těchto lidí mi píše z vězeňských cel z celé Ameriky. Ptají se mě nato, co si myslím o LSD, jak se dívám na marihuanu a na další drogy. Možná by stálo za to, abych se

1 zde k nim jasně vyjádřil: LSD, marihuana, peyote a všechny ostatní drogy mají opravdu velmi škodlivý účinek na Nadjá. Cheete-li si ublížit - potom je to vaše volba, ale není dobré si ničit své Nadjá, protože zde na Zemi používáte pouze jednu desetinu svého vědomí, takže nevíte, co těch dalších devět desetin chce. Drogy tohoto druhu zamotávají stříbrnou šňůru a způsobují deprese. Aura po nich může být v některých místech zkroucená a škodlivé jizvy zanechávají také na astrálním těle. Nemá žádný smysl škodit svému tělu kvůli novým zážitkům, jež jsou stejně uměle vyvolané. Tyto drogy se dají použít jedině v rukou kvalifikovaných lékařských

výzkumníků, jelikož u nich lze předpokládat, že vědí, co činí, jinak by nebyli kvalifikovanými odborníky. Rozhodně vám radím: drog se vyvarujte. Musíte-li v rámci vaší lékařské diagnostiky brát léky, ať vám je předepíše lékař, ale s drogami si sami nezahrávejte. Ani si nedokážete představit, jak si jimi můžete ublížit! To nás přivádí k dalšímu tématu.

Mnozí lidé si zřejmě myslí, že spáchali nějaký zločin, když onemocní. Dostal jsem dopis od dámy, která zastávala názor, že nemůže duchovně ani v ezoterických naukách nijak postoupit, protože je po fyzické stránce slabá. Velmi zoufala nad tím, že musela kdysi dřív nesmírně hřešit, a proto nyní nemá dokonalé tělo.

Víte, že skutečně zdraví jedinci nemohou do ezoteriky nijak proniknout! Podívejte se na některé fotbalisty, baseballové hráče a všechny ostatní. Stačí, když se podíváte na jejich fotky. Mohou mít svaly jako provazy, ale mnoho z nich vypadá, že jim v horních úrovních něco schází. Prostě si prohlédněte fotky těchto populárních hráčů a posuďte sami.

Pokud jsem dobře vysledoval, člověk musí trpět určitým fyzickým neduhem, aby začal být skutečně vnímavý vůči duchovním sférám. Jeden velký tibetský věštec byl velmi nemocný, a přitom velmi přesný ve svých proroctvích. Když se do tohoto tématu ponoříte, zjistíte, že všichni skutečně nadaní ezoterici mají nějaký fyzický nedostatek, který zvyšuje jejich úroveň vibrace až do takové míry, že začnou ovládat

jasnozřivost nebo telepatii. O tom můžete sami popřemýšlet. Často se stává, že člověk nemá fyzický nedostatek či nemoc z toho důvodu, že zpracovává svoji karmu, ale kvůli tomu, že se jeho osobní vibrace potřebují zvýšit natolik, aby mohl přijímat vyšší frekvence a mít vhled do skrytých souvislostí.

Lidé mi píší, že musím mít hroznou karmu, kterou musím odžít, protože jsem měl koronární trombózu, tuberkulózu, několik dalších nepříjemností a také jsem měl skutečně velmi těžký život. Ale tak to není, nejde vůbec o zpracování karmy. Stalo se to kvůli tomu, že zde mám na práci určitý úkol. Prosím, nepište mi tedy znovu, že jsem musel být ve svém minulém životě velmi podlý, jinak bych v současném životě tolik netrpěl! Víím, kdo jsem v minulém životě byl, co dělám nyní a také to, kam směřuji. Tam bych se však dostal daleko rychleji, kdyby zde bylo více lidí, kteří by mohli pomoci. Prováděl jsem speciální výzkum ohledně lidské aury, pokoušel jsem se sestavit speciální přístroj, díky kterému by každý mohl vidět auru, ale vždy došlo na otázku peněz. Snaží-li se člověk získat peníze na výzkum, je ihned automaticky podezřelý. Pokoušel jsem se přimět lidi, aby studovali, ale zase se opakovalo totéž. Lidé mají hrůzu z toho, že se budou muset uskromnit a nekoupí si něco na sebe.

Ale ujišťuji vás — ne! Nezpracovávám karmu, mám zde určitý úkol.

Naneštěstí se tento úkol týká z velké části lidského

těla, a tak lidi vždy napadne: „On chce přece peníze! On chce sex!“ Co se týká toho druhého, docela se mýlí! Tady se chopím příležitosti, abych zde uvedl, že takzvaní promiskuitní Norové či Skandinávci mají k sexu i k lidskému tělu docela správný postoj. Koneckonců křesťané tvrdí, že lidské tělo bylo vytvořeno dle obrazu Božího, přitom se obraz Boží bojí ukázat, a tím vše akorát kazí. Skandinávci takoví nejsou. Mají otevřenou mysl, stejně jako je tomu u Evropanů a samozřejmě také Japonců. Američané, lépe řečeno obyvatelé Severní Ameriky jsou, co se týče lidského těla a sexu, až děsivě nevyzrálí. Nevědí, co je to láska. Chtějí pouze sedět při měsíčním svitu v kabrioletu a líbat se. Chtějí se muchlat, mačkat, strkat a rozdmýchávat všechny emoce, ale přitom jdou proti přírodě a odmítají závěrečnou a nejsilnější emoci.

Když se všelijak muchlají, akorát tím vytvářejí větší frustraci, nepochopení a zklamání. Nicméně Severní Amerika je ještě mladý kontinent a já se na ně dívám jako na batolata, která zatím sama se sebou i s ostatními experimentují a ještě dlouho bude trvat, než vyrostou a dospějí.

Dokonce i manželé, kteří žijí s rodiči, se obávají milovat kvůli tomu, aby je rodiče neslyšeli! Panebože! Jestliže by rodiče před nějakou dobou nedělali stejnou věc, tento manželský pár by přece vůbec nebyl. To mě přivádí k tomu, co jsem zde již psal. Nic špatného na sexu není, pokud se partneři skutečně milují. Lidé, kteří proti sexu vystupují, jdou

proti největší síle v lidském životě a dle mého názoru jsou to akorát blázni.

Právě jsem dostal dopis, ve kterém se čtenář ptá na lidi, již právě umírají. „Je pravda, že se lidé často usmívají, když umírají?“ Ano, usmívají se. Každý, kdo pracoval s velmi nemocnými či umírajícími, to může dosvědčit. Většina lidí se ve chvíli smrti usmívá a vypadá šťastně. Skutečně vypadají, jako by se právě setkali se svými milovanými - což se vlastně opravdu děje! Až nadejde vaše chvíle odchodu z této Země, radujte se, jelikož o vás bude postaráno a shledáte se se svými bližními. Nemusíte se ničeho obávat. Na druhé straně tohoto života, na druhé straně opony, kterou nazýváme *smrt*, je štěstí, světlo a radost. Raději si na ni počkejte. Nemůžete zemřít, než nadejde váš čas, a pokusíte-li se o to, přijdete zpět za daleko horších okolností. Stojí za to si počkat. Když opouštíte tuto Zemi, zažíváte velmi příjemné věci.

Již jsem toho o lékařích hodně napsal. Je jich velmi mnoho. Také se dá říct, že průměrný lékař je v dnešní době pouhý obchodník. Musí si zajistit živobytí a vydělat tolik peněz, kolik jen může. Zjis- títe-li, že trpíte nemocí, která vyžaduje lékařskou péči, dejte si tu práci a najděte si skutečně nejlepšího praktického lékaře. Praktický lékař se od specialisty liší v tom, že dokáže diagnostikovat a léčit téměř jakoukoliv nemoc. Jestliže se budete ptát, uslyšíte o různých lékařích různé zvěsti. Na doktora se zeptejte svých kamarádů nebo když budete v obchodě. Zjistíte-li, že

vám váš první lékař nevyhovuje, tak se nic neděje! Jejich spousta, zkuste jiného.

Rád bych vás ale varoval, najdete-li dobrého praktického lékaře, držte se ho, jelikož má cenu své váhy ve zlatě a k tomu ještě mísy s diamanty. Až najdete vhodného a dobrého lékaře, ať vám poradí, zda potřebujete služby specialisty. Zná všechny děje v lidském těle a pozná lépe než vy, kdy v něm něco nefunguje tak, jak má. Najděte tedy dobrého praktického lékaře, poznejte ho, důvěřujte mu a řekněte mu o všech svých symptomech.

Nikdy nežádejte lékárníka, aby vám předepsal léky⁴. I kdyby byl jako lékárník výjimečně dobrý, nebude mít takovou kvalifikaci jako praktický lékař. Určit diagnózu i předepsat vhodné léky musí váš doktor.

Teď napíši něco, co mi moc popularity nepřinese. Radím vám, že až onemocníte, rozhodně běžte za klasickým praktickým lékařem a vyhněte se duchovním léčitelům i ostatním, kdo nemají vystudovanou odbornou školu. Uvedu zde jednoduchý příklad. Je zcela jednoduché uvést do hypnózy člověka a během ní ho přimět uvěřit, že nemá takovou či onakou nemoc nebo takový či onaký symptom. Tuto nemoc můžete „vyléčit“, ale nevyznáte-li se v lidském těle a v medicíně natolik, abyste mohli svou práci dobře vykonat, můžete docela

⁴ Tato praxe je obvyklá v USA; V Česku lékárníci předepisovat léky nesmějí - pozn. red.

jednoduše nastartovat daleko horší nemoc. Tím, že do léčení zapletete duchovno a léčitele-hypnotizéry, kteří nemají lékařské vzdělání, můžete změnit neškodnou bulku v rakovinovou tkáň. Až budete nemocní, rozhodně navštivte praktického lékaře, který má klasické lékařské vzdělání.

Mnozí lidé jsou zmatení ohledně různých lékařských specializací. Rád bych zde zmínil v abecedním pořadí několik nejobvyklejších specializací.

ALERGOLOGIE zkoumá neobvyklé reakce těla na určité látky.

ANESTEZIOLOGIE je lékařská specializace, která se zabývá podáváním anestetik, jinými slovy tlumením bolesti.

DERMATOLOGIE se zabývá kožními nemocemi.

ENDOKRINOLOGIE zkoumá žlázy s vnitřní sekrecí.

GASTROENTEROLOGIE se zaměřuje na žaludek a střeva.

HEMATOLOGIE je věda o krvi. **NEUROLOGIE** se zabývá nervovou soustavou. **OFTALMOLOGIE** znamená oční lékařství. **OTOLOGIE**. V

nemocnicích se zavedlo a sestry často používají název „ušní, nosní, krční“. Správný název pro tyto specializace je otologie, rinologie, laryngologie.

PEDIATRIE je lékařská věda o dětských nemocích.

PROKTOLOGIE. Proktolog by měl dostat nějakou

vysokou námořnickou hodnost, protože zlí jazykové mu neřeknou jinak než „řitní admirál“ Zabývá se tedy onemocněním konečníku a řitního otvoru.

PSYCHIATRIE zkoumá mentální poruchy a neměla by se zaměřovat za FYZIATRII, jež se zabývá léčebnou rehabilitací.

RADIOLOGIE je práce s rentgenem.

THORAKÁLNÍ CHIRURGIE se zaměřuje na operace hrudního koše.

UROLOGIE je naše poslední specializace a týká se všeho, co souvisí s močopohlavním ústrojím. To znamená s ledvinami, močovým měchýřem a pohlavními orgány.

Tak teď víte, co znamenají tyto odborné názvy. Může se to hodit, až vám váš praktický lékař Či někdo z vašich kamarádů řekne, že máte navštívit určitého specialistu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Noc byla mrazivě chladná. Na protější straně silnice se na keřích a malých stromcích třpytil tenký poprašek sněhu a dodával jim vánoční atmosféru. V dáli za malou zahradou hlučně zabafala diesellová lokomotiva a mezitím čekala na signál, že je cesta volná, aby mohla dotáhnout předlouhou řadu naložených aut do New Yorku. Vezla tisíce nových automobilů z Detroitu přes Kanadu do Ameriky.

Na kopci z věže moderního kostela se rozezvučely zvony s tak velkou razancí, že se vše začalo třást a hrbilo strachem. Do pozdní noci zaznívalo z blízkého hotelu hýření a radovánky sázkařů, již oslavovali své výhry z dnešních dostihů či zapíjeli své neštěstí.

Dobře známí majitelé sázkových společností zářili radostí, jelikož dnešní den byl opravdu sázkový zabiják. Reč se jasně nesla, cinkání sklenic a lahví se ostře rozeznávalo nočním vzduchem a hřmotný zvuk neustálého otevírání a zavírání pokladny dokazoval, že alespoň někteří si užívají blahobytu.

Po dlouhém železničním mostě si to domů bezstarostně hasili lidé ze svých nočních služeb z obchodů a továren a zcela zapomínali na policisty, kteří zde pravidelně měří rychlost. V levém jízdním pruhu s bezduchou robotickou pravidelností blikala neonová signalizace a zabarvovala sníh do krvavě červené, potom do zelené a opět do červené.

V mrazivém vzduchu se ostře mihotaly hvězdy a obloha byla průzračně jasná bez jediného mráčku. Ani pruh kouře nezastínil světlo právě vycházející-

ho měsíce. Vzduch byl křupavý a téměř zvonil, jak velký byl mráz.

Starý muž seděl bez hnutí na starém rozviklaném vozíku, tu se náhle zvedl a otevřel okno dokořán. Chladivý vzduch byl pro muže velká vzpruha, jako by se po horkém dni nadechl nového života. Starému muži chlad nijak nevadil, ale nemohl vystát horko. Jelikož noc již pokročila, seděl v pyžamu na vozíku a popojel s ním k zakrytému předmětu blízko okna. Odstranil z něho pokrývku a odhalil silný teleskop. Rychle ho umístil na správné místo a začal ho zaměřovat na malé světélkující body, jež jsou od nás tak nesmírně daleko.

„Chceš, abychom tady všichni umrzli?“ zeptal se mírně hlas z druhého pokoje.

„Tohle přece není zima.“ Odvětil starý muž. „Dnes večer je možné vidět velmi jasně Saturnovy prstence. Chceš se přijít podívat?“

Chvíli bylo slyšet šustění, poté klapnutí dveří a do pokoje starého muže se rozlilo světlo, jak se dveře v zadní části místnosti otevřely. Jeho paní vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Chudák byla celá zabalená do deky a pod ní měla ještě kabát. Starý muž se nahnul nad svůj teleskop a zíral do něj, aby ho zaměřil směrem na planetu Saturn.

Náhle jeho pozornost něco rozptýlilo. Rychlým pohybem zaměřil na něco teleskop, a tak se na tu věc soustředil, až téměř ztuhl. „Co to je, co to je?“ zeptala se jeho paní. „Je to letadlo?“

Starý muž seděl tiše a jeho prsty se při zaměřování teleskopu hbitě pohybovaly. „Rychle, rychle,” řekl, „připrav se, aby ses podívala sem, až uhnu. Tohle je něco, co jsi vždy chtěla vidět. Připravena?!“

„Ano,“ řekla jeho paní a připravila se tak, aby se mohla podívat ihned, jakmile starý muž odkloní svoji hlavu. Teleskopem sledovala noční oblohu a na ní dlouhou tyčku se zakulacenými konci. Vypadala jako činka, jejíž oba konce zářily, a mezi nimi se stále měnily, mihotaly a světélkovaly různé barvy. S úžasem vydechla a zvolala: „Nikdy jsem nic takového neviděla!“ Jak objekt sledovala, přesunul se nad její hlavu a ona se teleskopem dívala přímo na jeho spodní část. V objektu se otevřelo něco, co vypadalo jako dveře, a z nich vylétlo několik jasně zářících koulí. Odpojily se z mateřské lodi, zhasly světla, rozlétly se do všech směrů a zmizely. Mateřská loď poté svá světla také zhasla, chvíli se jen tak vznášela a poté se prudce vznesla vzhůru a na jasné noční obloze se její temná silueta postupně zmenšovala.

Z hotelu zněl nadále hluk. Nikdo si ničeho nevšiml. Auta stále uháněla přes železniční most. Řidiči vracející se z práce byli řízením zcela pohlceni. V kabině velké diesellové lokomotivy kouřil strojvedoucí doutník a pod malou lampou četl noviny a nevšiml si velké vesmírné lodě, kterou mohl on i ostatní snadno zahlédnout. Vlevo od něho bezduchá robotická neonová signalizace změnila barvu ze zelené v červenou a poté opět v zelenou. Svět pokračoval dál

ve svých zajetých kolejích, všimal si pouze lidských výtvorů a zcela ignoroval zvláštní objekty, jež se vznášely na noční obloze. Vznášejí se na obloze již stovky a stovky let a budou v tom stále pokračovat, dokud se lidé z vesmíru nerozhodnou na naši Zemi znovu přistát.

Již dříve zde přistáli. Země je jako kolonie, je to zkušební půda, kam se zasejí různé druhy, aby Vesmírní Zahradníci viděli, jak spolu dokážou vyjít. Nevěřte všem nesmyslům o tom, že Bůh je mrtvý. Bůh žije a používá Zemi jako zkušební půdu. Nechává na ní žít malé lidské tvory, aby se zde učili a byli připraveni na daleko velkolepější věci, které se stanou v životě, jež teprve přijde.

Malé město u klidné řeky lenivě pospávalo a koupalo se v pozdním odpoledním slunci. Lidé se procházeli ulicí, dívali se do výkladních skříní a bez velkého mentálního úsilí se rozhodovali, co si dovolit mohou a co už ne.

Obchody a Supermarkety byly poloprázdné, jelikož tento den v týdnu nebyl pro nakupování nijak význačný, ale lidé nakupování brali spíše jako výmluvu, aby se mohli venku procházet a být na slunci.

Na uhelném molu se snažili muži bez velkého nadšení zprovoznit vykládací zásobník lodi, jež kotvila v přístavu. Buldozer spustil nesouvislý trhavý zvuk a mezitím nabíral hromady uhlí a nakládal je na korby nákladňáků, které se táhly v nekonečné řadě za

sebou a chystaly se odvézt svůj náklad do blízkých továren.

Hned u zaparkovaných vozů se hrabal oříšek nedefinovatelného původu netečně v odpadu. Když ho strefila dobře mířená střela bramborou do boku, odběhl s velkým sklíčením a tak rychle, že ho nikdo toho dne v ospalém městečku nepřekonal.

Na kraji řeky pádlovali v loďce nějakí chlapci - přitom si nesundali boty ani ponožky! Měli starou poničenou loď, jejíž dřevo bylo ztrouchnivělé a prolezlé červy, a hráli hru podobnou pirátu Morganovi. Na druhé straně ulice v obchodě s rádií měnil právě muž desku a nastalé ticho bylo vítanou změnou, jelikož obchod normálně duněl všemožnými druhy zvuků.

Venku někdo postával, možná to byla žena v domácnosti či farmář z vnitrozemí, a vzhlížel bez velkého zaujetí nahoru na oblohu a bezpochyby odhadoval, zda dobré počasí vydrží do žní. Jak zíral na oblohu, šokem zcela ztuhl. Kolemjdoucí ho chvíli pozorovali a smáli se mu, poté vzhlédli nahoru na oblohu a také zůstali ohromením stát. Čím dál více lidí se zastavovalo a dívalo se vzhůru. Zírali, gestikulovali, na něco ukazovali a vzrušeně si povídali. Řidiči prudkým brzděním zastavovali auta a hrnuli se z nich ven, aby se mohli se spolucestujícími podívat na oblohu.

Chlapci na řece si také přestali hrát a dívali se vzhůru. Jeden z nich o něco zakopl, po zádech padl do

vody a poničenou loď úplně zaplnil vodou. S křikem vyběhl z vody ven a společně se svými kamarády utíkal na tržiště. Boty měli promočené, čvachtala v nich voda a jednomu chlapci stékala voda i z kalhot.

Jeden muž vběhl do domu, na chvíli v něm zmizel a hned se vrátil s dalekohledem. Rozechvěle si ho přiložil k očím a chvějícími se prsty se ho snažil zaměřit. Vzrušení v řeči lidí se stupňovalo. Dalekohled rychle putoval od jednoho člověka k druhému.

Velmi vysoko na obloze se vznášel velký hruškovitý objekt. V takové výšce již letadla nelátají. Jeho objemnější část byla obrácena směrem dolů a menší nahoru. Jak se tam tak vznášel, svou velikostí a cizím vzezřením naháněl hrůzu. „To není balon!“ řekl muž, jenž se právě vrátil z vojenského letectva. „Kdyby to byl balon, jeho větší část by směřovala nahoni, a ne dolů.“

„Ano!“ vykřikl další. „Také by se pohyboval ve směru větm. Podívejte se na ty podlouhlé, roztáhlé mraky, které okolo něj plují, a přitom on se ani nehne.“

Malé město bylo zcela ohromeno a dohady jen bzučelo. Vysoko nad ním se vznášel tajemný a nevyzpytatelný objekt. Byl stále ve stejné poloze, ani trochu se nepohnul. Den se pomalu chýlil ke konci, ale objekt svou polohu nezměnil, jako by byl přilepený na namalované obloze. Vyšel měsíc a ozářil krajinu. Ani v měsíčním světle se objekt nepohnul a

brzy ráno za úsvitu tam visel také. Lidé, kteří se připravovali do práce, jej pozorovali ze svých oken. Objekt byl stále na stejném místě jako přilepený. Náhle se pohnul a začal stále více zrychlovat. Směřoval přímo nahoru do vesmíru a brzy zmizel.

Ano, ve vesmírných lodích pobývají lidé, kteří tento svět pozorují. Sledují ho, aby věděli, co se zde děje. „Proč k nám ale nepřijdou a jako rozumní lidé s námi nepromluví?“ můžete se možná ptát, ale na to můžu odpovědět jedině to, že oni rozumní jsou. Lidé se snaží je sestřelit a všelijak jim ublížit. Jestliže však jsou tito UFO nebo raději lidé uvnitř těchto lodí tak inteligentní, že mohou křížovat vesmírem, potom rozhodně se svojí inteligencí mají k dispozici přístroj, který se dokáže naladit na pozemské rádio a televizi. Sledují-li televizi, potom si musí myslet, že přiletěli do nějakého obrovského blázince. Co může být ještě šílenější než programy, které předkládají a vnucují veřejnosti utrpení? Televizní programy, které oslavují vše nečisté, glorifikují kriminalitu, sex je v nich zobrazen tím nejhorším způsobem, a které se snaží lidi přesvědčit, že záleží pouze na jejich vlastním zisku a sexu.

Potápěli byste se do nádrže s rybkami, abyste na jejím dně mohli diskutovat s červy? Navštívili byste kolonii mravenců, jež je umístěna ve skleněném akváriu, aby bylo možné pozorovat, jak mravenci pracují? Šli byste k nim a začali mluvit s mravenci či podobnými nižšími druhy? Šli byste do skleníku a

promlouvali k experimentálním rostlinám? Ptali byste se jich, jak se jim daří a žádali byste je, ať vás zavedou ke svému veliteli? Ne! Pozorovali byste je, a kdyby vás kousl mravenec, řekli byste: „To jsou ale potvory!“ a příště byste si dávali pozor, aby vás znovu nekously.

Proto lidé z vesmíru, jejichž jednorocní děti jsou chytřejší než nejmoudřejší člověk na Zemi, tuto kolonii pouze sledují.

Před mnoha lety jsem žil v Montevideu, hlavním městě Uruguaye. Montevideo leží na řece River Plate a lodě z celého světa jím projíždějí do Rio de Janeira nebo Buenos Aires nebo zakotví v přístavu Montevideo. Ze svého bytu v devátém patře jsem měl výhled na řeku a mohl jsem se dívat i za její břeh přímo do Jižního Atlantiku. Ve výhledu mi nebránily žádné překážky.

Každou noc jsme s rodinou pozorovali UFO, která přilétala od Jižního Pólu přímo nad dům s naším bytem a poté se snášela dolů, aby mohla přistát v Matto Grosso v Brazílii.

Tato UFO přilétala pravidelně noc co noc. Nebyli jsme to pouze my, kdo je viděl, ale pozorovalo je také mnoho dalších lidí. V Argentině se nazývají anglickým termínem *Unknown Flying Objects-neidentifikovatelné létající objekty*. Argentinská vláda si velmi dobře uvědomuje, že tyto věci nejsou výtvořem hysterie či bujaré fantazie. Vláda ví, že UFO pochází z reality, jež přesahuje naši.

Zrovna v den, kdy j sme přistáli na letišti v Buenos Aires, se objevilo UFO a také přistálo na hlavním letišti. Zůstalo stát několik minut na konci přistávací dráhy a poté neuvěřitelnou rychlostí vzlétlo.

Zrovna jsem se chystal napsat, že se o těchto událostech můžete dočíst v tisku, ale tím nelze dokázat pravdu, protože tisk velmi často událostmi manipuluje, aby dosáhl svého a získal více čtenářů. Vůbec nevěřím tomu, co se píše v denním tisku. Místo toho tedy napíšu, že toto UFO přistání je zaznamenáno ve zprávě pro argentinskou vládu.

Jelikož jsem UFO každou noc pozoroval a viděl jsem, jak rychle může změnit směr a manévrovat, zdůrazňuji zde, že se nejednalo o družice, které se po obloze pohybují a blikají. Družice se neobjevují stále ve stejnou dobu a čas jejich výskytu můžete zjistit na minutu přesně. Tyto objekty jsme pozorovali v odlišných časových intervalech, a navíc jsme ještě viděli družice. Noční obloha nad Montevideem je pozoruhodně jasná a já mám k dispozici velmi silný teleskop. Je to stejný typ, který používali švýcarští celníci, a jeho zvětšení se pohybuje ve 40 až 350 násobku.

Tento náš svět je stále sledován, ale tím se nemusíme nijak znepokojovat. Je škoda, že si tolik lidí myslí, že nám naši pozorovatelé chtějí ublížit. Tak to ale není, chtějí nám jen prospět. Uvědomte si, že během naší dlouhé historie se objevily různé civilizace i kultury a zase téměř beze stopy zmizely.

Vzpomeňte si na civilizaci Lemurie a významnou mínojskou civilizaci. Kdo dokáže vysvětlit původ tajemných soch na Velikonočním ostrově? Vlastně někdo se o to již pokusil a napsal o tom jakousi knihu, ale ta zcela neodpovídá pravdě. Zajímá-li vás jiná epocha, tak co třeba Mayové? Může nám někdo povědět, co se stalo s mayskou civilizací?

Každá z těchto civilizací znamenala novou kulturu, která byla umístěna na Zemi, aby oživila lidskou rasu, jež začala slábnout a stagnovat ve svém vývoji.

Existuje jedna velmi stará teorie či legenda, že před dávnými časy přiletěla na tuto Zem vesmírná loď, na níž došlo k nějaké závadě, proto již nemohla znovu vzlétnout. Muži, ženy a děti se zde museli usadit, a tím dali vznik nové civilizaci.

Naštěstí byly hebrejské knihy Starého zákona přeloženy do řečtiny dávno před vznikem křesťanství, protože se raní křesťané stejně jako současní snaží měnit věci ke svému vlastnímu prospěchu. V hebrejských knihách tedy můžeme najít spoustu informací, které křesťanství nijak neovlivnilo, ale i z nich se nedozvíte nic o Mayích, Velikonočním ostrovu ani Etruscích. Tyto civilizace rozkvétaly před více než 3 000 lety př. Kr. To víme díky tomu, že egyptské hieroglyfy lze vystopovat až do roku 3000 př. Kr. a některé z nich, jimiž jsou popsány stěny chrámů a hrobek, vypovídají o dřívějších velmi vyspělých civilizacích. Zhruba dvě stě let po vzniku křesťanství se bohužel velké množství těchto

vědomostí ztratilo kvůli křesťanskému zvyku měnit historii k obrazu svému. Vzrůstající moc křesťanství měla za následek uzavření egyptských chrámů, a proto se kněží již nemohli vzdělávat v hieroglyfickém písmu. Pro historii nastává po následujících několik století temné období.

Pozdější výzkumy naznačují, že se před mnoha tisíci lety v „Zemi dvou řek“ náhle objevila mocná rasa. Tito lidé, nyní známí jako Sumerové, po sobě zanechali jen velmi málo. Dle kroniky Ákáši⁵ usoudili Zahradníci Země, že čím více se pozemská rasa rozmnožuje, tím více slábne, proto na naši Zem umístili další druh, který se zde měl také něčemu naučit. Tento druh známe jako Sumery, z nichž se oddělila určitá větev - téměř rodinný klan - ty nazýváme Semity a z nich se posléze vyvinula nejranější forma Hebrejců. To se odehrálo okolo roku 2000 př. Kr.

Sumerské království byla skutečně velmi mocná země a díky němu se na Zemi rozvíjela kultura i věda a vypěstovalo se mnoho nových zemědělských plodin. Zhruba okolo roku 4000 př. Kr. odešla určitá část sumerské kultury z hlavního města a přesunula se do Mezopotámie. Postupem času zaplnila rozlehlé okolní oblasti vysoce vyspělou kulturou.

Je zajímavé, že když Abrahám se svými bližními

5 V Eugénice jsme v roce 2006 vydali knihu Guido Hubera *Ákáša - duchovní kronika světa* a v roce 2011 kniha Lindy Howe *Ákášické záznamy - Jak se k nim dostat a získat odpovědi*.

odcházeli z mezopotamského města Ur a putovali do Palestiny, vzali sebou legendy a příběhy z rodinné historie staré tisíce let. Přinesli příběhy o zahradě Eden, zemi ležící mezi řekami Eufrat a Tigris. V této oblasti žilo společně mnoho kmenů, a když se začaly rozrůstat, odešly do oblasti známé nyní jako Blízký východ. Mimochodem *Eden* ve skutečnosti znamená *planina*. Kniha Genesis je pouhý výběr příběhů, které si několik tisíců let předávali lidé v Mezopotámii.

Nakonec se civilizace rozptýlily. Tak se stalo, že sumerskou civilizaci, jež obohatila pozemskou populaci, pohltily obrovské masy pozemských národů a ta se v nich ztratila. Proto byly v různých částech světa a v různých epochách opět „vysazeny“ „obohacující kultury“ jako Etruskové, Mínojci, Mayové a obyvatelé Velikonočního ostrova.

Podle starých legend nelze všech dvanáct izraelských kmenů ztotožňovat s pozemskými lidmi. Pouze jeden kmen sestával z původních lidí Země, ale dalších jedenáct kmenů či kultur zde bylo vysazeno, aby obohatilo původní lidstvo, jež příbuzenským křížením degenerovalo.

Jen tak pro své pobavení si představte všechny lidské rasy - černou, žlutou, bílou atd. Která rasa podle vás představuje původní obyvatele Země a která potomky Mayů, Sumerů, Etrusků a dalších? Je to zajímavá úvaha. Není však potřeba takto spekulovat, protože, a to myslím zcela vážně, když budete praktikovat to, co jsem se snažil ve svých

knihách ukázat, můžete astrálně cestovat. Dokážete-li astrálně cestovat, dozvíte se v Kronice Akáša, co se právě děje a co se stalo. Záznamy Kroniky Akáši nejsou žádná televizní show, kde vás vyrušují sponzorské vzkazy. Je zde obsažena naprosto přesně holá pravda. Historie je zde zachována tak, jak skutečně proběhla, a žádný diktátor ji nemůže přepsat třeba jen kvůli tomu, aby změnil některá fakta z počátku svého života.

Když navštívíte Síň Kroniky Akáša, můžete zde najít pravdu o Sveticích od Mrtvého moře, jež byly nalezeny v roce 1947 v jeskyních u Mrtvého moře v oblasti Kumrán. Tato sbírka svitků patřila určitému židovskému řádu, který se velmi podobal křesťanům. V čele řádu stál Učitel Pravé cesty. Byl známý jako trpící syn Boha, který se narodil proto, aby svým utrpením pomohl lidstvu. Podle svitků byl mučen a poté ukřižován, ale vstal z mrtvých.

Možná si nyní myslíte, že se jedná o hlavní postavu křesťanství Ježíše. Avšak tento Učitel Pravé cesty žil nejméně 150 let předtím, než kráčel po Zemi Ježíš. Důkaz je zcela evidentní a naprosto zřejmý. Samotné svitky byly součástí knihovny této židovské sekty, ale jelikož se mohla knihovna dostat do rukou Římanů, židovští mniši některé svitky schovali. Pravděpodobně pouze ty, na které měli čas.

Existují různé způsoby, podle kterých věda určuje stán dávných předmětů. Stáří těchto svitků bylo také zkoumáno a zjistilo se, že jsou téměř o 500 let starší

než křesťanství. Je zhmola nemožné, že byly na-' psány po příchodu křesťanství. Z toho vyplývá, že by stálo za to skutečně řádně prozkoumat *Bibli* a náboženské texty, protože *Bible* byla mnohokrát přeložena a z překladu znovu přeložena, a dokonce ani odborníci nedokážou vysvětlit některé její úseky. Kéž by se člověk dokázal přenést přes náboženskou zaujatost, předsudky a začal mluvit otevřeně! Dostal by se tak k základním faktům a světová historie by mohla být uvedena na pravou míru. Opakuji, že to lze uskutečnit, když člověk nahlédne do Kroniky Akáši. To se však může stát až poté, co velmi dobře zvládnete astrální cestování. Bude-li vám někdo tvrdit, že když mu zaplatíte určitou částku, navštíví kvůli vám astrál a nahlédne do jejich záznamů, považujte ho za podvodníka, jelikož tyto věci se nedělají za peníze.

Doufám, že jsem se v této kapitole dostatečně jasně vyjádřil o tom, že UFO je sláitečné a pro nikoho na Zemi neznamená žádnou hrozbu. UFO jsou pouze Zahradníci Země, kteří sem čas od času přilétají, aby se dozvěděli, co se děje s jejich rasou. V poslední době k nám přilétají v daleko větším počtu, jelikož si lidstvo zahrává s atomovými bombami a riskuje, že vyhodí svět do povětří. V současné době vyvolalo UFO velký rozruch. Přitom UFO se velmi často vyskytuje v řeckých legendách i svátých knihách mnoha různých náboženství. O .UFO se zmiňuje také Bible a prastaré kláštery ukrývají mnoho záznamů o

jejich přítomnosti jako například: „Když se v poledne mnichové posadili k obědu, který po dlouhých týdnech sestával opět z masa, objevil se nad nimi ve vzduchu zvláštní předmět a dobré bratry vyděsil,4*

Během posledních padesáti či šedesáti let se UFO vyskytují daleko častěji, protože pozemští lidé jsou vůči sobě navzájem čím dál více nepřátelští. Vzpomeňte si na první či druhou světovou válku, během níž piloti všech národností viděli takzvané Foo Fighters, což muselo být zcela evidentně UFO, které sledovalo průběh bitev. Také piloti leteckých společností by o tom mohli povídat. Nezáleží na tom, pro jakou leteckou společnost či v jaké zemi létají, protože všude po celém světě piloti dopravních letadel sledují podivná UFO, možná dokonce nahánějící strach. Také o tom rozsáhle vyprávějí, ale v mnoha západních zemích je toto téma pod silnou cenzurou. Na jednu stranu je to dobře, jelikož tisk by vše jako obvykle zkreslil a překroutil a z neškodné události by udělal něco příšerného.

Často se také říká: „Jestliže UFO existuje, proč je tedy nezpozorovali astronomové?“ Na to se dá odpovědět pouze to, že astronomové je spatřili a také vyfotografovali, ale cenzura je daleko silnější a lidé v prominentních pozicích se obávají zmiňovat o věcech, které viděli. Mají strach promluvit, jelikož se nechtějí dostat do konfliktu s autoritami, které si nepřejí, aby se pravdu dozvěděli všichni. Bojí se promluvit, jelikož by svou profesní bezúhonnost dali všanc,

protože lidé, kteří UFO neviděli na vlastní oči, jsou extrémně nenávistní vůči těm, kdo je spatřili.

Ať jsou to piloti komerčních dopravních letadel či ozbrojených sil, obě skupiny spatřily a stále budou spatřovat UFO, ale dokud ignorantské světové vlády nezaujmou k záležitosti jiný postoj, moc toho o těchto pozorováních neuslyšíme. V tomto smyslu je argentinská vláda jedna z nej osvětlenějších, protože existenci UFO oficiálně uznává. Vlastně byla Argentina první zemí na světě, která uznala, že je UFO skutečné. Ostatní země se z různých důvodů obávají zveřejnit pravdivé informace. Za prvé je to kvůli tomu, že křesťané věří, že člověk byl stvořen dle obrazu Božího. Jelikož nemůže být nic většího než Bůh, nemůže být také nic většího než člověk, který je stvořen k jeho obrazu. Existuje-li nějaká bytost, která dokáže sestrojít vesmírnou loď, jež může cestovat vesmírem a navštěvovat různé světy, tak to musí zůstat utajeno, jelikož ta bytost nemusí zrovna vypadat jako člověk. Toto odůvodnění je zcela zkreslené, ale věci se v brzké budoucnosti změní.

Vojenská klika nemůže uznat existenci UFO z toho důvodu, že by musela přiznat, že existuje něco silnějšího než ona. Například ruští diktátoři by nemohli prohlásit, že UFO existují, jelikož by tím snížili své postavení v očích mského lidu. Všichni ti dobří řadoví členové komunistické strany - pokud tedy vůbec nějakí dobří komunisté existují - se domnívají, že moskevští vůdcové jsou všemocní,

neporazitelní a nejúžasnější lidé, kteří kdy kráčeli po Zemi. Pokud by tedy mohl malý zelený mužík, vysoký zhruba jeden metr, cestovat z jednoho světa do druhého a žádné prostředky velkých vůdců v Moskvě by ho nedokázaly sestřelit, znamenalo by to, že malý zelený mužík je daleko významnější než všechny komunistické vojenské síly, a to by komunisté nikdy nepřipustili. Veškeré informace ohledně UFO jsou tedy zakázány. Lidé také tvrdí, že kdyby UFO existovalo, zahlédli by je astronauti či kosmonauti ať se nazývají jakkoliv. To však nemusí být vůbec pravda. Uvědomte si jednu věc. Lidé, kteří se vypravili do vesmíru, se pohybovali jen o trochu výše než ostatní lidé na Zemi. Byli pouze v řídnoucí atmosféře, ne v opravdovém vesmíru. Do něj se dostanou až poté, co projdou Van Allenovými radiačními pásy, nebo když se vydají na Měsíc. Tvrdit, že UFO neexistují, protože by je kosmonauti zahlédli, je stejné, jako říct, že v oceánu nejsou ryby, protože když se na něj díváš, nevidíš je. Kdyby tam byly, přece byste je viděli! U moře vysedává hodiny a hodiny spousta prochlazených rybářů, kteří se snaží ulovit rybu. Je to práce na celý den, při tom v moři jsou miliony ryb. Podíváte-li se však na oceán, stěží je zahlédnete. Stejně tak když vyletíte do řídké atmosféry 160 kilometrů nad zemský povrch a malým oknem v kabině vyhlédnete ven - nezahlédnete určitě celé procesí UFO. Za první se nacházíte ve velmi nepohodlné poloze a za druhé nemáte z okýnka

letadla zrovna moc velký rozhled.

Ačkoli počkejte. Jestliže jste poslouchali kosmonauty, když vysílali své zprávy zpět na Zemi, zaslechli jste nebo si možná vzpomínáte, že se o UFO zmiňovali. V nahrávkách, které se veřejně znovu přehrávaly, již zmínky o UFO chyběly, jelikož kvůli cenzuře byly vymazány. Astronauti se ve chvíli nadšení zmínili o UFO a také o tom, že je vyfotografovali, avšak v pozdějších záznamech nebyla o těchto pozorováních ani stopa.

Zřejmě jsme svědky spiknutí, jehož účelem je zatajit informace o tom, co se okolo Země pohybuje, a vyvrátit samotnou existenci UFO. Tisk a různé pseudovědecké časopisy popisovaly UFO tím nej-
děsivějším způsobem. Tvrdily, že jsou tyto objekty velmi nepřátelské a nebezpečné a že dělají to či ono. Prý se také chystají převzít vládu nad Zemí. Ani jedinému slovu nevěřte! Jestliže by UFO chtělo převzít vládu nad Zemí, udělalo by to již před staletími. Celá věc se má tak, že se obávají toho, že budou muset vládu nad Zemí převzít (to ale nechtějí), bu- de-li Země nadále uvolňovat příliš velké množství škodlivé atomové radiace.

Tito lidé z vesmíru jsou Zahradníci Země. Snaží se zachránit Zemi před jejími vlastním obyvateli a zažívají přitom pěkně těžké chvíle! Existují zprávy o mnoha různých druzích UFO. Samozřejmě jich je mnoho! Na Zemi je také mnoho různých druhů letadel. Například můžete vidět kluzák, který létá bez

motoru. Můžete mít jednoplošník či dvou- plošník. Letadlo může mít jedno sedadlo nebo také dvě stě sedadel. Nechcete-li hlučné letadlo, potom pravděpodobně můžete použít horkovzdušný balon nebo jednu z těch velmi zajímavých věcí, které vyrábí Goodyear. Kdyby se všechny typy těchto letadel vznesly nad nejtemnější část Afriky, lidé by zcela žasli nad jejich různorodostí a bezpochyby by si mysleli, že pocházejí z různých kultur. Stejně tak jsou některé vesmírné lodě kulaté, elipsovité, doutníkovité nebo mají tvar činky, proto si neznalý člověk myslí, že musí pocházet z různých planet. V některých případech je to nejspíš pravda, ale na tom ani trochu nezáleží, protože nejsou ani útoční ani nepřátelští. Pilotují je velmi laskavé bytosti.

Většina těchto UFO je stejné „polarity“ jako lidé na Zemi, takže mohou, přejí-li si to, přistát na zemském povrchu nebo se potopit pod hladinu moře. Je zde však i jiný druh UFO, který přichází z „negativní“ strany a nemůže se přiblížit na blízkou vzdálenost k Zemi - možná bych měl upřesnit, že $\$$ nemůže přiblížit zemskému povrchu, aniž by se za silné exploze a hrozivého zahřmění rozpadlo, protože tyto druhy UFO pocházejí ze světa antihmoty, což je protipól našeho světa. Všechno, co znáte, má totiž svůj protiklad.

Lze tvrdit, že na planetách existují rozdílná pohlaví. Jedno je mužské a druhé ženské, jedno je pozitivní a druhé negativní, jedno je hmota a druhé

antihmota. Jestliže se v některých zprávách uvádí, že byla vidět hrozivá exploze nebo že do Země narazila obrovská hořící koule a vyhloubila rozsáhlý kráter, můžete předpokládat, že sem přiletělo UFO ze světa antihmoty a havarovalo.

Často se také vyskytly zprávy o „nepřátelských“ činech UFO. Tvrdí se v nich, že unáší lidé. Máme však nějaký důkaz o tom, že někomu bylo skutečně ublíženo? Koneckonců vlastníte-li zoologickou zahradu a chcete-li nějakého jedince prohlédnout, vezmete ho a odnesete pryč. Prohlédnete ho, možná mu odeberete vzorek krve, možná vyzkoušíte jeho plicní kapacitu, zrentgenujete ho, zvážíte a změříte. Hloupé zvíře se bude bezpochyby všech těchto věcí děsit a budou mu připadat jako mučení. Jakmile je zvíře opatrně vráceno zpět, nijak tímto vážením a měřením dále netrpí. Stejným způsobem může zahradník prohlédnout rostlinu. Nijak tím rostlině neublíží, ani rostlinám ubližovat nechce. Je zde kvůli tomu, aby správně rostly a dařilo se jim, proto rostlinu prohlédne, aby mohl zjistit, co může udělat pro to, aby lépe rostla. Stejně tak Zahradníci Země příležitostně vyzvednou jedince, muže či ženu. Dobrá, tak člověka změří, vyšetří ho, provedou pár testů a vrátí ho zpět do lidského prostředí. Nic zlého se mu nepříhodu, jenom je tak hrozně vyděšený, že si myslí, že mu někdo ublížil. Obvykle jsou lidé tak zděšení, že si vymyslí ty nejhrůznější příběhy

tom, co se jim stalo, přestože se jim ve skutečnosti nic neobvyklého nestalo.

Tento svět je sledován a je tomu již dlouho, dokonce byl sledován již dávno předtím, než si to po Zemi šlapali dinosauři. Svět je sledován a bude

nadále sledován do té doby, než zde nakonec přistanou lidé z vesmíru. Nebudou to žádní mučitelé ani otrokáři, ale laskaví učitelé a průvodci.

Různé země nyní posílají mírové jednotky do takzvaných zemí třetího světa. Lidé z těchto mírových jednotek - kteří obvykle potřebují v životě více vzrušení nebo nemohou získat jinou práci - se vydají do džungle a zde předávají „zaostávajícím“ lidem vědomosti, které ve skutečnosti vůbec nepotřebují. Tím jim akorát vnutí falešné představy a hodnoty. Pustí jim například hollywoodský film s úžasným palácem a filmovou hvězdou a oni si po jeho zhlédnutí představí, že přestoupí-li na křesťanskou víru nebo budou-li spolupracovat s pracovníky mírových jednotek, budou mít také takovou úžasnou rezidenci, ve které budou žít a v níž bude bazén a tančící nahé dívky.

Až zde lidé z vesmíru přistanou, takto se chovat nebudou. Na základě příkladu lidem ukážou, jak mají pokračovat a že války jsou zbytečné. Představí jim skutečné náboženství, které se dá vyjádřit slovy: „Chovej se tak, jak bys chtěl, aby se k tobě chovali ostatní“/4

Dlouho předtím však světové vlády budou muset

sdělit pravdu o UFO a lidech z vesmíru. Samy pravdu již vědí, ale obávají se, že se ji dozví veřejnost. Ale čím dříve seji veřejnost dozví, tím lépe se na ni připraví, aby nedošlo k nepředvídatelným událostem, až se Zahradníci vrátí. Lidé mi píšou o takzvaných „mužích v černém“. Zde se jedná o svévoli tisku a novinářů. Tito lidé z vnějšího vesmíru mají zde na Zemi za úkol pozorovat, zaznamenávat a plánovat. Nejsou tu od toho, aby zde komukoli ubližovali. Jsou zde proto, aby mohli získat informace, díky nimž mohou nejlépe naplánovat, jak pomoci lidem Země. Na Zemi se bohužel příliš mnoho lidí chová jako šílená zvířata, a když se domnívají, že na ně někdo zaútočil, jsou úplně zběsilí. Jestliže je jeden z „mužů v černém“ (může být oblečen v jakékoliv barvě!) napaden, potom se samozřejmě musí bránit. Bohužel je často jeho obrana zkresleně interpretována tak, aby vypadala, že je to vlastně útok; přitom to tak vůbec není.

Existuje mnoho druhů UFO a v nich bytosti různých tvarů i velikostí, ale jednu věc mají společnou. Žijí již dlouhou dobu: déle než pozemští lidé, a proto se už mnohému naučili. Naučili se, že válčení je dětinské. Zjistili, že je daleko lepší, když se lidé mezi sebou dohodnou bez zbytečného násilí. Zjistili, že Země zcela očividně zešilela, a chtějí udělat něco, co přiměje pozemské lidi, aby se přestali chovat jak smyslů zbavení a zastavili rozsáhlou atomovou radiaci. Nedokážou-li radiaci zastavit

mírovými prostředky, bude Země nucena být v karanténě po následujících několik století, čímž by se pozdržel duchovní vývoj obrovských mas lidí.

Na závěr bych rád dodal, že se nemusíte bát UFO, jelikož nepředstavuje žádnou hrozbu. Místo toho otevřete svou mysl a přijměte poznání, že to nebude dlouho trvat a pozemské lidi navštíví lidé z vesmíru, kteří však nebudou agresivní, ale vynasnaží se nám pomoci stejně tak, jak bychom my měli pomáhat ostatním.

PÁTÁ
KAPITOLA

Kdybyste si mohli přečíst dopisy, které dostávám více než desetiletí, rozhodně byste došli k závěru, že čtenáři jsou velmi zvláštní lidé! Vy samozřejmě ne, ale všichni ostatní čtenáři nebo lépe řečeno někteří z nich, protože zase jiní jsou opravdu milí.

Obzvlášť mě čtenáři neustále žádají o to, abych zadarmo zaslal své knihy do veřejných knihoven. Lidé mi píší, že si nemohou dovolit mé brožované knihy, a prý si je mohou přečíst pouze tehdy, když je dodám zadarmo do knihoven.

Moc se mi tato představa nelíbí. Spisovatel si vydělává na živobytí pouze z tantiém za své knihy. Napíšu-li knihu, dostanu v některých zemích deset procent ze zisku, zatímco v jiných pouze sedm procent. Vždy se procenta počítají z nejnižší prodejní ceny. Když se kniha posílá z Anglie, kde je její cena velmi nízká, do Ameriky, musí se cena navýšit o poplatky za dopravu a další, ale přitom moje tantiémy se nepočítají z vyšší americké ceny. Jsou vypočítány z nižší anglické ceny - a to pouze z jejího zisku. Z ceny se ještě předtím musí odečíst veškeré náklady vydavatele. Musím také zaplatit jednoho či dva zástupce a někdy ze svých deseti procent musím zaplatit dvacet procent zástupci. Ještě je potřeba zaplatit daň. Velmi často se stává, že spisovatel podléhá dvojímu zdanění, což znamená, že zaplatí plnou daň v jedné zemi a poté musí ještě zaplatit daň ze stejné částky ve druhé zemi. Tím přijde o docela slušnou sumu a téměř nic mu nezůstane.

K tomu ještě musím zaplatit další spoustu věcí - kancelářské potřeby, obálky, známky. Uvědomte si také, že spisovatel, který odpovídá na dopisy, je tím nejhůře placeným člověkem na světě. I ten nejméně kvalifikovaný dělník, který sem tam vykope nějakou díru podél silnice, dostane za svůj čas strávený v práci zaplacen. Právník také dostane zaplacen za svůj čas i schopnosti a doktor taktéž. Avšak spisovateli lidé píšící a vyžadují tu či onu službu nebo nějaký dárek a v devíti případech z deseti ani nepoloží ofrankovanou obálku. Učiní-li tak, velmi často ofrankují obálku známkou z cizí země. Například Američané posílají se svými dopisy obálku se zpáteční adresou a známkou, která je však americká a nemůže být samozřejmě použita v cizích zemích jako Kanada. Co má tedy člověk dělat? Má platit za kancelářské potřeby a tisk hlavičkového papíru? Některé dopisy musíte napsat na stroji, což také stojí peníze a poštovné jakbysmet. Takže se mnou budete souhlasit, že lidé píšící spisovateli očekávají všechno za nic.

Nedávno mi čtenář psal, že si koupil jednu z mých knih, a napsal to takovým stylem, jako by měl nárok na veškeré mé služby s tím spojené. Napsal, že na konci knihy četl, že jsem žádal lidi, aby mi psali. Nějak mu však uniklo, že jsem žádal lidi, aby mi NEPSALI!

Stejně jako každý spisovatel jsem závislý na tantiémách ze svých knih. Jestliže si je lidé půjčí ve veřejných knihovnách, nedostanu nic. Přitom lidé,

kteří Si půjčují knihy z veřejných knihoven, jsou právě ti, již mají nejvíce požadavků a otázek. Jednou mi jedna osoba napsala, že přečetla mou knihu, a dále cituji: „Nyní mi můžete bezplatně poslat všechny vaše knihy s vaším podpisem a také bych ráda měla vaši fotografii s podpisem.⁴⁴ Co byste na to odpověděli, milí čtenáři?

Člověk se však často také zasměje. Vždy mě velmi pobaví jednání malé skupiny lidí z města Adelaide v Austrálii. Říkám jim Opice z Adelaide. Vypadá to, že je to menší gang, který má potíže s policií. Od jednoho člověka jsem dostal dopis, ve kterém mi sděloval spoustu tajných informací a ptal se mě, zda jsem těmto lidem poradil, že mají provádět to, co dělají. Napsal jsem mu, že jsem jim nic neporadil. Od té doby jsem od nich dostal desítky obscénních dopisů. Často dostanu najednou devět nebo deset dopisů, ve kterých je napsáno: „Tímto s tebou přerušuji veškerý kontakt.⁴⁴ Případně mi to spíše zábavné, protože jak se mnou mohou přerušit kontakt, když jsme nikdy v kontaktu nebyli? Zjistil jsem, že tento gang nyní žádá po každém novém členovi (chudák nešťastná duše!), aby se jakýmkoliv jménem podepsal na kus papíru s tímto prohlášením a poslal mi ho poštou.

Užitek z toho má pošta a také policie v Adelaide, protože jí vždy pošlu zpět celý balík dopisů i s obálkami, aby si je mohla založit, a uchovat si tak jména i podpisy psané rukou. Policie mě informovala,

že se nyní tímto malým gangem zabývá a vyšetřuje jej. S obrovským zájmem očekávám další vývoj v této záležitosti. Takže - Opice z Adelaide - moc vás tímto zdravím, ale stále jsem trochu zmatený. Jak můžeme přerušit kontakt, když jsme nikdy v žádném nebyli?

Ve Vancouveru napsal další člověk svému příteli (který mě ihned informoval!), že „Lobsang Rampa nemůže být autentický, jelikož v jedné ze svých knih píše, že nemá rád irské výběřčí daní!“

Jedna čtenářka z Vancouveru se někde dozvěděla, že jsem velmi chudý. Tato dobrá dáma se ihned dovtípila, že jsem-li chudý, musím tedy podvádět, protože kdybych byl pravdomluvný, peníze by ke mně samy našly cestu a ze mě by byl milionář. Zcela zřejmě jí nedošlo, že určité věci jsou daleko hodnotnější než zlato a diamanty. Vlastně je její úvaha celkem nesmyslná, protože člověk, který díky svým okultním schopnostem dokáže pomoci ostatním, nepodmiňuje nikdy svou pomoc obchodem a nic za ni nežadá. Chtějí-li lidé darovat peníze, aby dotyčnému pomohli, je to přijatelné, ale takových lidí je poskrovnu.

Avšak dostávám také dopisy od velmi milých lidí, které poslouží jako kompenzace předchozích. V jednom dopise stálo, že význačný jasnovidce veřejně vyjádřil svůj názor: „Lobsang Rampa udělal pro svět na druhé straně daleko víc než kdokoli jiný na Zemi či mimo ni.“ To je pěkný kompliment, že? Skutečně si jej velmi vážím. Ať už si lidé myslí cokoliv, snažím

se dobře odvést svou práci. Mým úkolem je pomáhat ostatním, aby se dozvěděli, o čem to vše je. Tím mám na mysli tento život i život po něm. Náhradou za nepříjemné dopisy je setkání s dobrými lidmi. Když jsem poprvé přišel do Kanady, což bylo víc než před deseti lety, dostal jsem dopis od jedné ženy. Psychometrií jsem poznal, že je to milá a upřímná osoba. Zeptala se, zda by mohla přijet a setkat se se mnou. Tehdy jsem měl auto - nyní mám invalidní vozík a auto si dovolit nemůžu - tak jsem se rozhodl, že jí přichystám překvapení a přijedu za ní. To jsem také udělal a zjistil jsem, že je to skutečně velmi milá paní. Jmenuje se Valeria Sorock. Během posledních deseti let se naše přátelství a osobní sympatie tak prohloubily, že ji moji rodina přijala jako člena rodiny a nevnímá ji už jako dobrého přítele či někoho, kdo mi jen píše. Je spisovatelka, ale setkáváme se při mnoha různých příležitostech. Kdekoliv jsme v Kanadě bydleli, vždy nás přijela navštívit. Dokonce za námi přijela i do Montevidea v Urugayi.

Minulou noc jsem měl s paní Valerií Sorock velmi dlouhý telefonický hovor. Poštovní zaměstnanci totiž zde v Kanadě stávkují, proto paní Sorock volala. Jelikož právě píšu další knihu, požádala mě, abych jí odpověděl na několik otázek. Zapsal jsem si je a řekl jí, že je zodpovím v této knize, bude-li souhlasit s tím, že v knize uvedu její jméno, aby čtenáři věděli, kdo otázky položil. Mimochodem paní Sorock je perfekcionistka, co se týče angličtiny. Celá se chvěje,

když čte mé přílišné formulace, a úplně zbledne, když prochází text po korektuře a najde gramatické chyby! Nyní však paní Valerii Sorock srdečně pozdravme a pust'me se do jejích otázek.

První otázka je:

„Jak může člověk překonat strach?“

Strach? Musíte vědět, čeho se bojíte. Z čeho máte strach? Bojíte se neznáma? Dokud nepoznáte, z čeho máte strach, nijak si s ním neporadíte. Strach je škodlivý a vy se za něj stydíte. Zpomaluje také váš vývoj. Jak lze strach překonat? Nejlépe je myslet na věc, které se bojíte. Myslete na ni ze všech možných úhlů pohledu. Co to je? Proč by vás měla tak ovlivňovat? Co si myslíte, že vám může udělat? Může vás zranit nějak fyzicky? Může ublížit vaší finanční situaci? Bude na ní záležet i za padesát let?

Budete-li pořádně analyzovat své pocity a meditovat hluboce nad otázkou: „Proč se bojím?“ zcela jistě zjistíte, že není čeho se obávat. Abychom se do této problematiky pořádně ponořili, musím zde uvést něco, čeho se člověk může obávat.

Bojíte se policie či našeho starého nepřítele výběrčího daní? Bojíte se něčeho v astrálním světě? Opět zde zdůrazňuji, že to není vůbec nutné, protože budete-li důkladně analyzovat příslušný objekt, stav či určité okolnosti, které jsou příčinou vašeho strachu, nakonec poznáte, že vám nemohou nijak ublížit.

Bojíte se nouze? Čeho se tedy bojíte? Vypost'te to ven na světlo. Co je váš „kostlivec ve skříni“?

Vyndejte jej, oprašte z něj pavučiny, pořádně si svůj problém prohlédněte a zjistíte, že strach zmizí. Vždy si pamatujte, že když se vůbec ničeho nebojíte, nic vám v tomto světě ani mimo něj nemůže ublížit.

Věřte mi, když teď napíšu, že bytosti mimo tento svět jsou daleko laskavější než lidé na tomto světě.

Nyní přicházíme ke druhé otázce, která zní:

, Jak člověk pozná, že dělá správnou věc?‘

Každá osoba, každá entita na tomto světě či mimo něj má v sobě zabudovaného „cenzora“. Je to část mysli, která umožní člověku, aby poznal, že dělá správnou věc. Dostane-li se člověk pod vliv alkoholu nebo drog, je cenzor dočasně vyřazen z provozu, a chování opilého či nadrogovaného člověka může být velmi špatné. Daleko horší, než by tomu bylo v případě, kdyby osobní cenzor dotyčného člověka pracoval tak, jak má.

Vždy dokážete říct, že to, co děláte, je správně. Cítíte se dobře. Děláte-li něco, co není dobře, zažíváte nejasný pocit, že něco není tak, jak má být. Praktikování meditace je nejlepší způsob, jak si být jisti, že to, co děláte, je dobré nebo špatné. Když se zabalíte do své meditační příkrývky, oddělíte se od zbytku světa. Vaše astrální forma již nepodléhá vlivu vnějšího světa a může vám poskytnout osvětlující radu přímo z Nadjá. Meditujete-li pravidelně, sami dobře víte, že vám vhledy nepředává nějaký shluk protoplazmy. Při meditaci dostáváte potvrzení přímo od Nadjá o tom, že děláte něco, co vám prospívá nebo

škodí. Rád bych to shrnul následovně - máte-li pochybnosti, meditujte a dozvíte se pravdu.

Paní Sorock, co je tohle za otázku? Ptáte se: „Jak se člověk může zdokonalit v mimosmyslovém vnímání?“

Bohužel někteří lidé v této oblasti žádný pokrok neudělají. Stejně jako někteří lidé nikdy nedokážou namalovat obraz a někteří nedokážou zazpívat píseň. Pokusí-li se o to, rychle je někdo požádá, ať raději mlčí! Někteří lidé nemohou mimosmyslově vnímat, jelikož jsou silně přesvědčeni, že takto vnímat nelze. Je-li člověk ochotný mimosmyslové vnímání zkusit, je to jednoduché. Nemůžete být úspěšní ve všem, čímž mám na mysli: telekinezi, telepatii, jasnovidnost, jasnoslyšení, psychometrii a další druhy vnímání. Jestliže jste se učili mimosmyslové vnímat od vašeho sedmého roku, pak je to možné.

Předpokládejme nyní, že se chcete naučit určité mimosmyslové vnímání. Zvolme tedy jeden druh, dejme tomu, že naší volbou bude psychometrie. Horlivě psychometrii praktikujete a různými cvičeními se zdokonalujete. Je to podobné, jako když se učíte hrát na klavír a musíte se naučit stupnice. Den za dnem, týden za týdnem tyto stupnice procvičujete a musíte je stále opakovat. Dokonce i když se stanete uznávaným hudebníkem, budete nadále procvičovat stupnice.

Vraťme se ale zpět k psychometrii. Chcete-li se naučit psychometrii, nejlepší bude nejprve si jeden či

dva týdny pro sebe opakovat, že JSTE v psychometrii (jasnovidnosti, jasnoslyšení nebo v čemkoliv dalším) velmi dobří. Představujte si, jak dáváte svou ruku, obvykle levou, na určitý předmět, a vizualizujte si, jak získáváte o tomto předmětu jasný obraz či vjem.

Poté si jeden nebo dva týdny hned po probuzení představujte, že to skutečně děláte. Asi tak po čtrnácti dnech počkejte, až pošťák doručí poštu. Vezměte si dopis, který přinesl, a jemně na něj položte levou ruku - samozřejmě předtím, než ho otevřete. Položte na něj levou ruku, posad'te se tak, abyste se cítili pohodlně, a zavřete oči. Představujte si (později tyto představy nahradí skutečné obrazy), že dokážete vnímat nějaký zvláštní vjem, který přichází z obálky, a procit'ujte, jak šimrá dlaň vaší ruky i prsty.

V této chvíli byste již v levé ruce měli vnímat, o jaký pocit jde. Zkuste vyprázdnit svoji mysl a uvidíte, jaký vjem to je. Nejprve jej budete vnímat velmi nejasně, jako by byl v úplném zárodku. Můžete určit, zda je dopis „dobrý“, nebo „špatný“. Můžete určit, zda je „přátelský“, či „nepřátelský“. Poté dopis otevřete, přečtete si jej a uvidíte, zda jste vnímali správně. Pokud ano, velmi rychle dosáhnete úspěchu, protože ničemu jinému se nedaří tak dobře jako úspěchu.

První den to vyzkoušejte pouze s jedním dopisem. Další den zkuste dva nebo tři dopisy či - pře- jete-li si - zkuste opět pouze jeden, ale tentokrát se snažte procítit, o čem dopis je. Setrvejte u těchto pokusů, a

jakmile se vám bude dařit, pokračujte dál a zkoušejte jiné věci.

Až se v psychometrii zdokonalíte - musíte však cvičit - dokážete si vizualizovat nebo i skutečně uvidíte osobu, která dopis napsala, a dozvíte se podstatu dopisu, aniž byste otevřeli obálku. Je to jednoduchá záležitost a vy potřebujete tuto schopnost pouze procvičovat. Jestliže se učíte psát na stroji, ale přitom se díváte na klávesnici, sami se tím omezujete. Musíte se naučit psát bez toho, abyste se na ni dívali. Jakmile se zlepšíte a ve správné řadě strefíte správnou klávesu, získáte sebedůvěru a můžete pokračovat rychlejším tempem. Stejně je to s psychometrií. Jakmile budete mít čím dál více správných „odhadů“, které jsou ve skutečnosti správnými vjemy, posílí to vaši sebedůvěru a s větší sebedůvěrou zjistíte, že postupujete daleko rychleji a budete čím dál přesnější a všímavější vůči detailům. Přece jen je to těžká práce, takže cvičte, cvičte a cvičte. Ze začátku musíte být sami, jinak je-li okolo vás mnoho lidí, kteří povykují jako paviáni, rozptýlí vás a nikdy to nedokážete. Takže o samotě cvičte a cvičte, až se zdokonalíte. Poté to vaše ruce i nohy zvládnou samy, a dokonce si můžete na dopis i sednout a dozvíte se, co je uvnitř!

Stále se zabýváme otázkami paní Sorock a zde uvádím její poslední:

„Jak člověk zjistí, že se naučil lekce, které se měl naučit, aby se nemusel vracet a začínat zcela znovu?“

Věřte mi, že když CÍTÍTE, že se ve vás poučení z lekce zakořenilo, skutečně se tak stalo. Měli byste pamatovat na to, že až opustíte tento svět, necháte za sebou všechny peníze, oblečení i toto nízko vibrační fyzické tělo. Místo bankovního účtu s vámi společně odejde vše dobré, co jste se naučili. Jestliže jste se naučili jednu nebo dvě lekce, poučení z nich ve vás zůstává a na druhé straně uvidíte, jak jste lekce zvládli. Předpokládejme, že se k vám chová určitý člověk neurvale; rozhodnete se, že s ním budete jednat určitým způsobem, abyste ho zkrotili, ale až nastane vhodný čas pro uskutečnění vašeho záměru, couvnete. Tím vytvoříte negativní záznam, jako byste si dali černý puntík. Jestliže jste se rozhodli udělat určitou věc, kterou považujete za správnou, tak musíte svůj záměr dotáhnout až do konce. Jestliže zpočátku jednáte dle svého přesvědčení, ale poté couvnete, jednáte vlastně negativně, čímž vytvoříte překážku, kterou později budete muset překonat.

Abych zodpověděl otázku:

„Jak člověk zjistí, že se naučil lekce, které se měl naučit, aby se nemusel vracet a začínat zcela znovu?“
Rozhodněte se podle toho, čemu věříte, že je správné. Až se rozhodnete, jak nejlépe určitou věc provedete, nijak se ze svého záměru již nenechte odchýlit. Poté bude vaše jednání správné a nebudete muset přijít znovu a učit se vše od začátku.

Můžete se také učit jednat dle starého nesmrtelného pravidla: „Chovej se tak, jak bys chtěl,

aby se chovali ostatní k tobě.“ Jestliže to již praktikujete, poté jste se naučili nejdůležitější pravidlo ze všech a nemusíte opět přijít a učit se vše od začátku.

Rozlučme se nyní s paní Valerií Sorock a jejími otázkami a obraťme svou pozornost k dalším.

Otázky, otázky, otázky! Dobře - jaká je další otázka?

„Ve svých knihách píšete o dvou siamských kočkách, jedna se jmenovala Ku'ei a druhá Fifi. Co se s nimi sta!o?“

Paní Ku'ei již na Zemi nepobývá. Dařilo se jí velmi dobře, ale poté jsem se stal terčem zcela neoprávněného a bezdůvodného útoku tisku a paní Ku'ei, která stejně jako já měla velmi těžký život, se nedokázala vyrovnat s dalším trápením a čelit pronásledování. Proto paní Ku'ei tuto Zemi opustila. Navštěvuji ji v astrálu a ona mě. Paní Fifi Greywhiskers tento svět také opustila, ale ta byla již stará a slepá. Měla těžké zranění s trvalými následky, které jí způsobili krutí lidé. Nyní již žádné postižení nemá, neboť v astrálu samozřejmě vidí. Má velmi milou povahu. Také s ní se v astrálu setkávám a ona se mnou. Obě dvě zde mají své „zástupkyně“. První je slečna Kleopatra, siamská kočka se zabarvením *seal point*, a musím říci, že je to nej inteligentnější zvíře, které jsem kdy potkal. Jestliže by se u koček testoval IQ, její by bylo velmi vysoké. Je neuvěřitelně chytrá. Druhou „zástupkyní“ je slečna Tadalinka, což je

siamská kočka se zbarvením *blue point*. Má neuvěřitelně dobré srdce a velmi mateřský přístup. V noci vejde do mého pokoje, kde mě hlídá. Obě jsou během dlouhých bezesných nocí nejlepšími společníci.

Nikdy nedovolte, aby kdokoliv tvrdil, že lidé jsou nadřazení zvířatům, neboť obě kočky - Kleopatra a Tadalinka - mají povahu, která by podle lidských měřítek byla považována za svátou, a to myslím zcela vážně.

Další čtenář mi píše:

„V jedné ze svých knih naznačujete, že se křesťanské náboženství hroutí a v následujících letech bude Vatikán zažívat problémy. Nemyslíte si, že křesťanství zvítězí nad všemi náboženstvími?“

Ve skutečnosti vůbec nezáleží na tom, co si myslím. Záleží na tom, co se nachází v oblasti pravděpodobností. Podle Kroniky Ákáši se křesťanské náboženství vytratí. Dokonce už i křesťané (jsem buddhista!) tvrdí, že Bůh je mrtvý nebo že se Bůh o svět nestará či nějaký podobný nesmysl. Bůh je Bůh a vůbec nezáleží na tom, jak ho nazýváte. Nejvyšší bytost existuje a je jedno, jaké jméno jste pro ni zvolili. Obrovská slabina křesťanství je v tom, že protestanti bojují proti katolíkům a katolíci bojují proti všemu ostatnímu. Obě strany jsou neochvějně přesvědčeny, že cesta do nebe vede pouze přes jedinou bránu, a tou je jejich vlastní církev. Kronika pravděpodobností tvrdí, že zanedlouho

křesťanství skončí a zrodí se zcela nové náboženství. Mnoho lidí věří, že křesťanství je největší náboženství na Zemi. To je nesmysl, který si můžete ověřit, když navštívíte jakoukoliv veřejnou knihovnu a podíváte se do mapy rozmístění jednotlivých náboženství, která zároveň ukazuje počet jejich příznivců.

Křesťanské náboženství skončí a vznikne zcela nové. Kněží tohoto náboženství budou mít daleko větší pochopení pro lidi, než mají současní křesťanští kněží, kteří se děsí o čemkoliv diskutovat a kteří dokážou pronášet pouze otřepaná klišé nebo vyrukují s podobenstvími. Kněz má vždy zajištěný plat, a když se objeví nějaký zbídačený chudák, je pro něho jednoduché žvanit nesmysly jako „Bůh se postará. Bůh poskytne.“ Avšak není to tak jednoduché, pokud jste tím zbídačeným chudákem vy. Nové náboženství přinese mnohá zlepšení. Už je docela načase, že?

Mimochodem bych zde rád uvedl svou vlastní zkušenost s Armádou spásy, která mě vždy velmi pobaví. Tito lidé úžasně pomáhali chudým, ale sám jsem bohužel zjistil, že tomu už tak není. V dnešní době se k ní přidávají muži a ženy, kteří jsou očividní pokrytci a mají tendenci se povyšovat nad těmi, již zažili velké neštěstí. Na vlastní kůži jsem to poznal, když jsem musel krátkou dobu pobývat v ubytovně Armády spásy, kde mi malý trpaslík poroučel, co mám dělat. Víím, jaké to je, když na mě ten zakrslík ječel: „Zpívej, člověče, musíš zpívat a modlit se, jinak nedostaneš polévku.“ Dovolte mi, abych zde znovu

opakoval, že před mnoha lety Armáda spásy dělala pro chudé mnoho úžasných věcí, ale zdá se, že během posledních 25 let se hodně změnila. Tato změna nastala zhruba v té době, kdy byla rozpuštěna a její členové se pustili do kopání příkopů nebo něčeho podobného, aby poznali i druhou stránku mince. Toto je můj vlastní názor, který nevznikl pouze na základě jedině, bolestivé zkušenosti s Armádou spásy.

Zmínka o armádě, ať dobré, špatné či neutrální, nás přivádí k další otázce. Čtenář se ptá:

„Co je špatně s tímto světem? Proč lidé neustále selhávají? Jak je možné, že v současné době opět stojí lidé proti sobě? Můžete to vysvětlit?4*

Ano, pokusím se o to. Myslím si, že vysvětlení nebude ani moc obtížné. Zcela se vytratila kázeň. Armáda je armádou pouze do té doby, dokud má určitou disciplínu. Když ta pomine, z armády se stane lůza. Raději se na celou věc podívejme podrobněji.

Každá osoba, každé společenství, ať je to osada, vesnice, město, velkoměsto, země nebo také celý svět, má na výběr ze dvou cest - správné, či špatné. Je to, jako by lidé skládali neustále zkoušky. Budou znát odpovědi? Dokážou učinit správné rozhodnutí? Dokážou si správně vybrat? Mohou poznat správnou cestu a vydat se po ní?

Bohužel se chudák stará Země vydala po špatné cestě. Mohlo dojít ke zrušení kalijugy, která je plný hrůz a útrap, ale místo toho se nyní Země ocitla na špatné cestě a kalijuga na nás udeřila v plné síle.

Začalo to následovně. V roce 1914 vypukla první světová válka. Muži museli bojovat a hrabiví výrobci munice a jim podobní přesvědčili ženy, aby si ostříhaly vlasy, oblékly se do kalhot a začaly pracovat v továrnách, kde převzaly práci po mužích. Ženy tedy začaly pracovat a usilovat o to, co radostně nazývaly „rovnost s muži“. To je ale holý nesmysl! Muži a ženy jsou odlišní. Žádný muž nikdy neporadil dítě a žádná žena nikdy dítě nezplodila. Oba jsou docela rozdílní. Každý je vytvořen pro svůj vlastní účel v životě i v evoluci. Práce ženy byla pravděpodobně daleko důležitější než práce muže. Ženy vždy rovnost s muži měly. Nejdůležitějším úkolem ženy bylo starat se o rodinu a vychovávat děti tak, aby se z nich stali dobří lidé i občané. Když byla žena doma a starala se o rodinu, svět byl na tom mnohem lépe. Bylo méně zločinů, stávek i občanských nepokojů. Ženy zůstávaly doma, udržovaly zde kázeň a dohlížely na to, aby nadcházející generace byla dostatečně poučena a měla v sobě zakořeněnou potřebnou kázeň, kterou opět předá dál.

Avšak ženy se poté nahrnuly do továren, obchodů, začaly jezdit s autobusy a dělat vše možné. Co se ale stalo? Malé děti zanechaly na ulicích, aby si hrály a staraly se o sebe. Téměř jakmile se malé děti postavily na nohy, musely se už o sebe postarat a dojít si do obchodu, kde spěšně zhltyaly jídlo. V tomto společenství malých dětí dominovali slabším povahám silnější a tvrdší jedinci. Brzy se děti shlukly

do gangů a začaly pobíhat po ulicích jako krysy. Úcta k zákonu a řádu tím vešla vniveč. Policajt je předmětem výsměchu. Děti dělají vše proto, aby porušovaly zákony. Lžou, kradou, hrají hry a člověk žasne nad jejich předčasnou sexualitou a s napětím očekává, co se bude dít dál.

Rodiče nepředstavují pro své děti žádnou skutečnou autoritu. Děti zůstávají venku v jakoukoliv denní či noční dobu a nikomu se za to nezodpovídají. Děti zesměšňují autoritu učitelů a chovají se jako šílené. Jak vyrostou, stanou se z nich gangsteři a vrazi. Dle mého názoru jsou za to zodpovědní rodiče, kteří jsou zaneprázdnění shromažďováním peněz. Z ekonomického hlediska je potřeba, aby muž i žena pracovali, ale o děti, naše budoucí pokolení, nikdo nedbá. Jelikož oba manželé pracují, mají k dispozici více peněz, proto se velkovýroba může rozjet na víc směn, aby dělníci vyrobili více zboží, za které lidé utratí přebytečné peníze. Zboží se vyrobí tak, aby vydrželo pouze určitou předvídatelnou dobu. Naprosto lživé reklamy nám tvrdí, že je zcela nutné mít ten nebo onen výrobek, abychom byli „in“. Na autech se mění každoročně pouze drobnosti, a to z toho důvodu, aby auta z minulého roku vypadaly oproti novým zastarale. Vespod to ale rachotí úplně stejně a starý motor se za ty roky moc nezměnil. Lidem však záleží na tom, aby se vyrovnali panu Lepšímu nebo aby ho o krůček předešli.

Svět se zbláznil a je to kvůli tomu, že muži i ženy

se snaží zemi „vymačkat jako citron⁴⁴. U nás v Kanadě odborová organizace poštovních doručovatelů Mail Carriers Union (nebo jak se vlastně jmenuje) stávkuje a ztěžuje mnohým život kvůli tomu, že chtějí zvýšit svůj již dost okázalý plat o třicet procent. Vystoupili v rádiu a skutečně prohlásili (ani trochu kultivovaně!), že země je jako citron a odboráři z ní vymačkají šťávu do poslední kapky. Dokud bude převládat tento postoj, moje země i svět mají málo naděje.

Svět může nyní zachránit pouze návrat k přičetnosti a k poznání, že muž by měl vydělávat na živobytí a žena by měla být matkou. Žena by měla zůstat doma a věnovat se té nejvznešenější práci ze všech, a tou je vštěpování kázně a duchovních hodnot dětem, které se později stanou dospělými a zase ony budou dál předávat svoje znalosti i hodnoty. Svět také postrádá víru. Různé církve stejného náboženství proti sobě navzájem bojují. Křesťanství by mělo být prostě křesťanství. Místo toho anglikánská i římskokatolická církev považuje za velké duchovní vítězství, když spolu dokážou navzájem jednat a mluvit zdvořile. Obě jsou přitom křesťanské. Co je s nimi špatně, proč se chovají k členům jiné církve jako ke zločincům nebo lidem, kteří patří do pekla? Co na tom záleží, zda je člověk židem, křesťanem, buddhistou nebo hinduistou? Všichni přece věří svému vlastnímu náboženskému vyznání, není tomu tak? Proto by měli své náboženské vyznání navzájem

respektovat. Zdá se, že katolický svět se v lecčem podobá komunismu. Komunisté se snaží vnutit svou vlastní víru každému, přitom jim vůbec nezáleží na tom, zda si to dotyčný přeje. Katolíci se také snaží vecpat své vyznání každému, a ještě k tomu pronášejí příšerné hrozby o věčných mukách a věčném zatracení i všelijakých dalších nesmyslech. Věřte mi, když tvrdím, že nic takového jako peklo neexistuje. Věřte mi, že všechny cesty vedou domů. Musíte zemřít, ať jste jakéhokoliv vyznání. Zemřete, i když jste zcela bez vyznání stejně jako samotný papež. Záleží pouze na tom, zda jste žili svůj život podle své osobní víry. Nebude na vás čekat žádný tlustý kněz, kterému se budete zpovídat ze svých hříchů. Nebude vás za nic vinit. Jste zde pouze sami za sebe. Za to, co děláte nebo co neděláte, jste zodpovědní pouze vy. Zodpovídáte se pouze sami sobě, a ne pomstychtivému soudci,

který vás odsoudí na věčnost do pekla. Ne! Nic takového neexistuje. Sami sebe soudíte a věřte mi, že byste stěží našli přísnějšího kritika svých činů, než jste vy sami.

Každý dostává stále znovu šanci. Tím bych nicméně odbočil od našeho tématu.

Potřebujeme kázeň také v duchovní oblasti. Náboženství je užitečné, vštěpuje-li lidem duchovní pravidla a kázeň, ale nemůže nijak přispět, když mezi sebou navzájem náboženští vůdcové bojují. V současné době veškerá náboženství svůj účel pozbyla,

proto zanedlouho všechna zmizí jako stíny v noci a na Zemi vznikne nové náboženství, které pomůže lidem pozvednout se z temnoty a utrpení, ve kterých vězí až po krk.

Tato doba ještě nenastala. Musí se teprve odehrát poslední bitva. V kalijuze nejprve přijde ještě více utrpení a nepokojů, jejich příčiny sahají až k první světové válce, během níž ženy opustily své domovy i děti a ty nechaly pobíhat divoce po ulicích. Staráte-li se o úžasně udržovaný sad, o který velmi pečujete a investujete do něj velké množství peněz, a najednou mu odepřete veškerou péči, kvalita jeho plodů se velmi zhorší. Ovoce již nebude dostávat plnou péči, a tak se svaští a zhořkne. Podobné je to s lidmi. V dnešní době se kvalita lidí zhoršuje a brzy nastane doba, kdy lidstvo bude muset odejít, aby uvolnilo místo nové krvi, jejíž příchod na Zemi se již chystá.

Nejprve čeká svět ještě více utrpení, pn kterém jej zachvátí určitá forma komunismu. Tento druh komunismu se ale nebude podobat komunismu v Číně, kde to vypadá, že i hodinky a auta běží podle zárných myšlenek předsedy Mao'ce'Tunga. Kdykoli se zde člověk potýká s nějakou vnitřní překážkou, pomyslí na starého Mao'ce'Tunga a v tu ránu ho zachvátí takový neklid, že je vše okamžitě odstraněno!

Řekněme si to upřímně, Zemi čeká hrozná doba. Tento drah komunismu ovládne celou zeměkouli. Každý dostane číslo a lidé přijdou o svá jména i

totožnost. Všechny možné stávky vystřelí cenu zboží do nesmírné výšky. Odbory budou získávat čím dál větší moc, až nakonec začnou samy vládnout, což bude mít za následek zničení Země. Nakonec tiskoví magnáti stejně jako dřívější majitelé plantáží zmobilizují soukromé armády svých pracovníků a ještě ve větší míře než nyní začnou napadat lidi. S těmito útoky se dá stěží bojovat, protože i ten nejubožejší novinář může do svého sloupku v novinách napsat cokoli a osoba, kterou napadl, se nemůže nijak bránit. Tohle přece není spravedlnost, není to fér. Tito podlidé nyní vládnou Zemi a stáhnou ji zcela dolů. Až se v kalijuze zbytečně dotkneme dna, šok a pokoření z toho, co se stalo se Zemí, probudí v některých lidech nezkrotného ducha, který se vzbouří a jehož činy vyburcují Zemi i její lid, aby se znovu vzchopil. Možná bude ale nutné, aby přiletěli lidé z vesmíru, Zahradníci Země, a pomohli nám.

Žijeme v době atentátů. Zavražděn byl velký duchovní vůdce Martin Luther King. Byl to dobrý člo věk a Zemi měl hodně co dát. Co se týče ostatních - byli to prostě politici a teprve (nyní nechci nikoho provokovat!) historie ukáže, že to byli trpaslíci, jejichž gigantický vzrůst měla na svědomí obrovsky mocná reklamní mašinérie, která zamořovala ovzduší svými nabubřelými řečmi a z trpaslíků vytvářela obry. Stejně tak když vezmete hračku vojáka a za ni umístíte světlo, na protější stěně se objeví vojákův obrovský stín. Vojákova silueta je však pouze stín a je

to něco, co nemá podstatu a bude brzy zapomenuto. Martin Luther King stínem nebyl. Byl to hodný člověk a nepracoval pouze pro dobro barevných lidí, ale hájil práva všech lidí všech barev na celém světě. Neboť pronásledují-li běloši lidi černé, hnědé, červené nebo žluté rasy, individuálně i kolektivně vytvářejí obrovské množství zátěže a berou ji na sebe v podobě karmy. Cokoliv špatného barevným lidem provádějí, budou muset odčinit svým utrpením a ponížením.

Stále by bylo dost času na to, aby se Země svému ponížení a degradaci vyhnula, kdyby se ženy vrátily do svých domovů, staraly by se o děti a dohlédly na to, aby jejich výchova byla dostatečná, protože je to právě její nedostatek, který stojí za špinavou prací vražedných atentátníků. Je to právě nedostatečná výchova, která je příčinou rasových nepokojů, krádeží a znásilňování. Žádné z těchto druhů násilí nebylo běžné v době, kdy ženy měly ve své domácnosti daleko více než rovnoprávné postavení s muži. Ženy zaujímaly nejuctivější místo ze všech, byly ve své rodině matkami.

Daleko lepší kritéria ženství by mohla být: chovají se dobře její děti? Je její manžel spokojený? Čím je užitečná pro společnost tato žena? Je příkladem pro druhé? Pokud ano, je to žena, na kterou můžete být hrdí. Bohužel v dnešní době se žena posuzuje podle toho, jak velká má prsa, jestli jsou povislá nebo pevná, jak moc je přístupná a kolik měla manželů.

Sex je úžasná věc, ale tady nejde o sex. Lidé, které tyto věci zajímají, jsou nevyzrálí. O lásce neví vůbec nic, znají pouze základní rozmnožovací funkce. Je velmi zajímavé, že většina těchto sexuálních královen je impotentních jako eunuchové, kteří omylem prodělali dva zákroky!

Kdybychom se všichni pomodlili, aby na Zemi přišel Velký vůdce a pomohl nám tento nepořádek napravit, Velký vůdce by přišel, ale neměl by v ruce planoucí meč a nevrhal by se do válek, jelikož ty nikdy nic nevyřeší. Války vždy vytváří pouze neštěstí a utrpení. Není nutné, abychom zažívali některou z těchto věcí. Nejlepší je zvolit mírovou cestu a nejlepší cesta pro vytvoření míru spočívá v tom, že se ženy vrátí do svých domovů a budou učit mužské členy své domácnosti, jak se mají slušně a čestně chovat. Od toho tady jsou. Vzpomínáte na staré rčení?: „Je velké štěstí mít dobrou ženu, je-li však žena zlá, je daleko horší než ten nejhorší muž.“

SESTA KAPITOLA

Paprsky bledého slunce se prodíraly pomalu se rozšiřující mezerou v mracích. Vrcholky hor nebylo vidět, jelikož je zahaloval měkký bílý opar, který se občas nadzvedl, projasnil výhled, ale poté zase klesl, jako by se odmítal vzdát svého výsostného postavení na vrcholcích strmých horských úbočí.

Před chvílí se údolím Lhasy prohnal prudký liják, a to nyní zářilo svěžestí a čistotou. Na březích jezera seděl nespočet žab, které kvákaly vděčností za příliv hmyzu, jež z listů stromů spláchla voda přímo do nastavených žabích tlamiček.

Vrby si povzdechly a tiše zašelestily svými listy. Z jejich horních větví padaly do jezera kapky a při dopadu na hladinu jemně žbluňkly. Zlaté střechy Potály zářily, jak na ně dopadaly tlumené sluneční paprsky, a přímo ve Lhase, u katedrály Jo Kang, se objevila duha a klenula se až do oblak.

Opuštěnou okružní cestu Linghor začali opět zaplňovat lidé. Před chvílí se spustil tak silný liják, že se řeka téměř vylila z břehů a málem zaplavila celou krajinu, proto lidé náhle zmizeli, jelikož se museli schovat pod různými přístřešky. I nyní se z úbočí hor valily mohutné proudy vody a hladina jezer i močálů začala pozvolna stoupat.

Na šťastné řece se na své loďce z kůže rozkročmo kymácel nešťastný převozník. Úzkostlivě se díval na oblohu a obával se, že by se mohl přihnat nový déšť, který by mu znemožnil přeplout řeku na druhou stranu, neboť loď z kůže má ohledně bezpečí ještě co

dohánět a člověk na ní snadno uklouzne a spadne do vody. U převozníků stejně jako u námořníků na celém světě je velmi vzácné, když se naučí plavat, a náš převozník neměl o takovém umění ani ponětí.

Okružní cesta se začala opět zaplňovat. Mniši, již měli na starost domácnost, se vydali na cestu do lhaského tržiště, aby zde doplnili zásoby. Nosiči vody z řad mnichů pelášili dolů po skalnaté cestě k malé studni, která nyní přetékala, a poté se sklesle belhali a nesli nepostradatelnou vodu nahoru do Potály a Chakpori. Přestože má Chakpori málo obyvatel, vzhledem ke své velikosti potřebuje obrovské množství vody, jelikož se zde připravují různé bylinné preparáty a další léčivé prostředky.

Na okružní cestě se lámové věnovali svým záležitostem. Projížděli zde vysoce postavení lámové se svým doprovodem adeptů mnišství a další, kteří nijak nedbali na svou vyšší hodnost, a proto jeli sami ve své majestátní velkoleposti nebo je doprovázel jeden společník. Obchodníci s mručícími jaký pomalu procházeli Západní branou, což byl poslední úsek jejich cesty do Lhasy. Obchodníci byli lační po zisku a také se už nemohli dočkat, jak si popovídají a jak některé jejich historky vzbudí v posluchačích takový úžas, že na vypravěče budou hledět s otevřenou pusou!

V opačném směru přímo ze samotného města se vydali na cestu další obchodníci. Museli zdolat horské průsmyky, kde na skálách ležel příkrov sněhu a kde

by i malé zaškobrtnutí znamenalo smrt. Až nebezpečí překonají, jejich cesta bude trvat další dny či týdny, než se dostanou do indického Kalimpongu a ostatních obchodních center. Když se přijíždějící a odjíždějící obchodníci míjejí, pokřikují na sebe nejčerstvější novinky ohledně stavu tržišť a majetnosti tamních lidí.

Po stranách Parbo Kaling seděli žebráci, naříkali a prosili o almužny. Veškerá požehnání svolávali na ty, jež něco dali a všelijaké prokletí a kletby na ty, kteří jim nedali nic. Turisté i poutníci se mačkali v tlačenci na cestě, která obkružovala Potálu, jezero a skalnatý masiv, do kterého byly vyryty a pestře vybarveny náboženské postavy. Poutníci a turisté, holubice a mezi nimi jestřábi. První se modlí za poutníky i turisty a druzí prodávají horoskopy a tvrdí, že každý horoskop byl připraven za přímého dohledu vysokého lamy. Přitom všechny horoskopy nakoupili ve velkém množství poté, co je v Indii vytiskli.

Starý prodavač se postavil na vhodný kus kamene a vykřikoval na turisty: „Podívejte se, podívejte se na tohle!“ zvyšoval hlas, „tyto amulety a talismany vidělo a požehnalo nejvnitřnější Já. Uchrání vás před posednutím zlými duchy a také před nemocemi, které by vám mohly ublížit.“⁴⁴

Rozhlížel se okolo a nedočkavě vyhlížel důvěřivou osobu, jež by se na jeho řeči chytla. Kousek od něho stála žena a šeptala svému manželovi: „Požehnání nejvnitřnějším Já!“ Na to manžel odpověděl: „To bude

ohromně drahé.⁴⁴ Žena trvala na svém: „Musíme ho ale získat! Čekám dítě, proto nyní po třebujeme dobrý amulet, abychom zajistili, že se naše dítě narodí za šťastných okolností.“

Společně se vydali k prodavači amuletů a ten jim vyšel vstříc, protože v jejich očích spatřil dychtivost. Setkali se a prodavač je odtáhl trochu stranou k menším vrbám, aby se s nimi mohl domluvit na co nejvyšší možné ceně. Po nákupu manžel a manželka spokojeně odcházeli ruku v ruce a mysleli si, že nyní je ochraňuje velmi vzácný a posvátný amulet, který s sebou nese požehnání nejvnitřnějšího Já. A co prodavač amuletů? Pospíchal pryč, aby se postavil znovu na své místo a mohl vykládat starou báčorku o amuletech a talismanech, které přinášejí štěstí.

V dopise se mě čtenář ptal: „Povězte mi, kde mohu dostat skutečně dobrý amulet, jenž mi přinese štěstí a bude mě ochraňovat před čímkoliv špatným? Viděl jsem v tom a tom časopise mnoho inzerátů, ale nevím, jaký si mám koupit.“

Nejlépe uděláte, když si žádný nekoupíte. Ani jeden z těchto amuletů a talismanů za to nestojí.

Podívejme se na to rozumně. Tyto věci se vyrábějí hromadně, možná jsou raženy po tisících a lidská ruka se jich pravděpodobně ani nedotkne, proto nemohou mít žádný účinek. Když jsem procházel školením na budoucího lamu, učili nás zde, že dobrý amulet či přívěšek můžete udělat pouze osobně, a tím ho prodchnout svou osobností nebo myšlenkovou

entitou. Zdůrazňuji zde, že když kupujete jakýkoliv komerčně vyrobený amulet nebo přívěšek, pouze vyhazujete peníze.

Rád bych se s vámi podělil o jeden krátký příběh. Před nějakou dobou jsem dostal od jednoho muže z USA malý balíček, k němuž byl přiložen dopis. Psal mi, že mi posílá kousek kůry z velmi vzácného stromu v Irsku. Prý mi zaručeně přinese štěstí a ochrání mě před zlem.

Onen kousek kůry jsem dostal zabalený ve zvláštním obalu společně s deskami, ve kterých byla fotka malého stromu s jeho popisem. Stálo v něm, že více než tři sta let se ze stromu uřezávají kousky kůry a prodávají se po celém světě. Kamkoliv se lidé dostali, tam byl za nimi poslán kousek kůry. Tisíce a miliony kousků bylo rozesláno všude možně.

Avšak ptám se vás, jaký strom může po tři sta let přicházet o kůru a přitom nezahynout? Vzal jsem si tento kousek do ruky a obrátil jej v dlaních. Psychometrií jsem došel k nevyhnutelnému závěru, že někdo tahá všechny za nos, když zkupuje kůru z poražených stromů a z ní vyřezává kousky o velikosti půl dolaru a rozesílá je do celého světa. Musí z toho obrovsky profitovat. „Jaká škoda,“ pomyslel jsem si „že jsem čestný člověk. Takto bych mohl získat peníze na výzkum!“ „Bohužel“ poctivost zvítězila a vždy zvítězí!

Hromadně vyráběné amulety a talismany nemají žádné zvláštní kouzlo ani žádný užitek, ať jsou

vyraženy či ulity z kovu nebo něčím potištěny. Jediný smysl mají pouze ty talismany a amulety, do kterých byla zapuštěna myšlenka. To lze udělat a také se to dělá. Nelze z toho však udělat obchod a komerční záležitost, jelikož pouhá doba na vytvoření takového amuletu by vyhnala cenu až k výši dvou set dolarů.

Možná bych zde měl vysvětlit, že Rampový dotykové kameny (Rampa Touch Stones) jsou zcela jiná záležitost. Nejsou to talismany ani amulety. Jsou to speciální zařízení, která používá pouze jejich majitel. Velmi rychle generují energii, která jejich vlastníkovi pomáhá. Nemohou je používat dva lidé. Nejdůležitější věcí je, že tisíce dopisů potvrzuje, že opravdu fungují. Nejsou to ale talismany, ani amulety - fungují na zcela jiné bázi.

Jeden časopis dělá reklamu téhle hvězdě, druhý zase jiné a třetí propaguje kruh z určitého materiálu. Připouštím, že lidé se musí něčím živit, ale měli by si pamatovat, že prodej těchto věcí je bez záruky, jinak řečeno, riziko nese kupující. Časopisy si reklamou vydělávají a předpokládám, že redaktor, který má v časopisu na starost inzerci, nepročítá inzeráty a nezjišťuje, jestli inzerované věci fungují. Vzpomeňte si tedy, že až si půjdete koupit talisman či amulet, pravděpodobně někomu prospějete tím, že mu za nefunkční předmět dáte svoje peníze.

Každopádně je pravda, že pokud chce člověk talisman nebo amulet - říkejte tomu, jak chcete - lze jej vytvořit, víte-li jak a máte-li dostatek času,

trpělivosti a odhodlání. Nelze jej však vytvořit za jednu noc. Trvá to nějakou dobu, která závisí na tom, jaký účinek si přejete zajistit.

Zajisté jste slyšeli o prokletích a kletbách, jež jsou uvaleny na staré egyptské hrobky nebo na určité starodávné artefakty. Nejedná se o žádnou pře hnanou představivost, neboť tyto věci jsou skutečné. Byly vytvořeny tak, že lidé, kteří věděli, jak na to, stvořili myšlenkovou formu a zmagnetizovali ji do příslušného objektu. Tuto myšlenkovou formu lze aktivovat za určitých podmínek. To znamená tehdy, pokusí-li se někdo artefakt ukradnout. Jeho myšlenky tento záměr vyzařují a upozorní na něho jako na případného zloděje, čímž aktivují myšlenkovou formu, která spustí předem danou automatickou odezvu. Případný zloděj může dostat infarkt a skácet se mrtvý na zem nebo se mu přihodí něco podobného.

Jedná se zde o dlouhý a složitý postup, který nemůžete použít při hromadné výrobě předmětů. Je zcela zřejmé, že nemá cenu kupovat v inzerátech uváděné nesmyslné amulety, ledaže byste je používali jako téma vhodné ke konverzaci.

Nyní přichází na řadu zajímavá otázka:

„Od té doby, co žiji v činžovním domě, se necítím dobře. Stará venkovská žena mi řekla, že je to kvůli tomu, že nežiji v kontaktu se zemí. Je to skutečně pravda?“ Ano, je tomu tak! Je to skutečně pravda. Podívejme se na tuto problematiku podrobněji.

Země je v určitém ohledu magnet. Je to koule,

kteřá obsahuje magnetické síly různých stupňů a intenzity. Každý ví, že má severní a jižní pól. Lidé se to učí již na základní škole. Mnoho jich však neví, že kontinenty, ostrovy a vlastně každé místo na planetě má určitý stupeň magnetismu. Snadno lze změřit, že gravitace - což je určitý druh magnetismu - je v různých částech světa odlišná a při měření magnetismu lze zjistit, že je také na každém místě jiný. Například lodní kompasy mohou v různých přístavech po celém světě ukazovat trochu odlišný směr. Na mnoha pobřežích můžete spatřit dva bílé kužely, jež mají většinou pyramidový tvar. Jsou umístěny tak, že když se na ně díváte z určitého místa a vzdálenosti na moři, splývají v jeden pevný bílý hranol. Lodě manévrují v přístavu tak, aby se s těmito ukazateli seřadily do jedné přímky. Když vedete pomyslnou přímku středem lodi od její zádě po její před, přesně se setká s těmito dvěma ukazateli, které nyní vypadají, jako by byly jedním. V této chvíli by měl kompas na lodi ukazovat určitý kurs. Není-li tomu tak, do krabičky pod kompas se dají malé seřizující magnety, aby se kompasová střelka vyladila do požadované polohy.

Kompas se takto seřizuje také v letadle. Uznávám, že kompas může být ovlivněn i lodním nákladem, ale i přesto se musí brát v úvahu rozdílný stupeň magnetismu různých zemských mas.

Lidi ovlivňuje rozdílná úroveň intenzity magnetismu. Lidské tělo obsahuje spoustu železa,

minerálů a dalších chemických látek. Žije-li člověk v oblasti s vysokou hodnotou magnetismu, bude ve svých myšlenkách reagovat jinak než člověk žijící v oblasti s nízkou hodnotou magnetismu.

Můžete říct, že Němci a - kdo třeba další? - Argentina jsou svou povahou a reakcemi zcela odlišní. Z velké části jsou tyto rozdíly způsobeny odlišnou magnetickou hodnotou, jež působí na Němce v Německu a na Argentinec v Argentině. Také by se mělo vzít v úvahu, jaké jídlo se v zemích jí, a jaké množství železa tělo přijímá. Zatímco Němec může žít v činžovním domě bez závažných zdravotních problémů, průměrný argentinský občan by se cítil zdrcený a ve stejných podmínkách by zažíval deprese, protože magnetismus nebo lépe řečeno stupeň magnetismu přispívá k tomu, že v Argentině žijí svobodomyšlnější lidé, kteří nejsou tak disciplinováni jako Němci v Německu. Všimněte si, že píšu Němci v Německu. Tím chci naznačit, že když Němec opustí Německo a Argentinec Argentinu, bude je ovlivňovat magnetismus země, ve které budou pobývat.

Základní magnetismus určité země ovlivňuje vše v jeho dosahu. Každé stvoření na Zemi musí být v kontaktu se zemí a její energií, která se vyskytuje ve formě zemského proudění. Tímto prouděním mám na mysli specifickou hodnotu magnetismu v konkrétní oblasti. Jestliže člověk není v kontaktu se zemí, chřadne a zhoršuje se mu zdraví. Nedávné výzkumy nezvratně prokázaly, že lidé, kteří žijí v činžovních

domech a nemají přístup na zahradu nebo nepobývají často v parku, kde je přirozená ne- vydlážděná země, trpí nervovými potížemi a celkově mají chabé zdraví. Každý ví, že lidé na venkově jsou silnější a mají lepší zdraví než lidé z města.

Na venkově se člověk může vydat na procházku do polí a pít dobrou čistou vodu, zatímco ve městech je země pokryta asfaltem, dlažebními kostkami nebo umělými kameny, což jsou materiály, které izolují lidské tělo před zemskou energií a jejím prouděním.

V některých jazycích se dochovaly příběhy o obrech, kteří se vydali do války, kde byli málem poraženi. V rozhodující chvíli si lehli na zem, kde zůstali krátce ležet, poté vyskočili na nohy a byli znovu při síle. Jinými slovy nasbírali zemskou energii a tím, že si lehli na zem, oklamali své nepřátele!

Každý člověk, který touží po dobrém zdraví, by měl vyjít ven do přírody, sundat si ponožky a boty a procházet se po kvalitní, chladné zemi. Jestliže by se lidé takto procházeli, nebyli by tolik nemocní, frustrovaní a v takovém napětí.

Když jsme nyní došli až k tématu zemského energetického proudění, mohl bych se zmínit o poloze, ve které by měl člověk spát. Samozřejmě všichni lidé nejsou stejní. Avšak všichni lidé mohou mít až překvapivý užitek ze spaní v poloze, v níž čerpají maximální možné množství zemské energie.

Nejllepší bude, když si tento experiment sami zkusíte a vyhradíte si na jeho provádění jeden měsíc.

Jeden týden si otočte postel tak, abyste hlavou směřovali k severu, a pečlivě si každý den zapisujte poznámky o tom, jak se vám spalo a jak jste se cítili, když jste měli postel otočenou v tomto směru. Další týden otočte svou postel tak, aby byla hlavou k východu, a opět si pečlivě zapisujte, jak jste se cítili. Následující dva týdny spěte s hlavou otočenou nejprve na jih a poté na západ. Na konci měsíce budete vědět, jaký směr vám nejlépe vyhovuje. Přemístíte-li svou postel tímto směrem nastalo, zjistíte, že se na vás směje štěstí, a budete se cítit lépe i po zdravotní stránce. Jestliže používáte manželskou postel, budete muset tento experiment vynechat nebo si pořídit jednolůžkovou postel.

Dříve se lidé domnívali, že moře lidi ovlivňuje podobným způsobem, ale tak tomu není. Lidé se u moře cítí lépe především tehdy, když jsou nemocní, protože vzduch je zdě kvalitnější a zdravější. Avšak magnetické proudění moře se od zemského magnetického proudění výrazně liší. Rozhodně však neuškodí, když se do moře ponoříte jen pro své potěšení, ale určitě to nedělejte za tím účelem, abyste získali z magnetického proudění moře zdraví prospěšnou energii. O užitek z koupele ale nepřijdete. Sůl rozpuštěná ve vodě prospěje vašim pórům a také vám udělá dobře čerstvý vzduch, který u moře obvykle vane, a ten bude mít dobrý účinek na vaše zdraví. Také ale můžete narazit na ropné skvrny, které vypouští nějaký ropný tanker. Tam, kde žiji já, jsou

cítit smrduté výpary a ve vodě plavou kousky dřeva z blízké papírny, která veškerý odpad vypouští do řeky, jež se vlévá pod mým oknem do moře a vydává příšerný zápach.

Další čtenář se ptá:

„Jak je možné, že jsme vědomí jen z jedné desetiny? Používáme-li své vědomí jen z jedné desetiny, jak vůbec dokážeme běžně fungovat?4*

Na tuto otázku odpovím tak, že nám k našemu běžnému fungování stačí pouze jedna desatina vědomí. Můžete mít přece auto a jet s ním rychlostí patnáct kilometrů za hodinu. Můžete si dokonce obstarat zařízení, u kterého určíte, jakou nejvyšší rychlostí má vaše auto jet, a toto zařízení omezí rychlost vašeho auta, i přestože byste mohli jet daleko rychleji. Lidské omezení je dané používáním jen jedné desetin vědomí. Jestliže by člověk používal vědomí z dvou a půl desetiny, byl by to génius. Až příliš často se však stává, že je-li člověk velmi nadaný v jednom směru, ve druhém je neuvěřitelně zaostalý. člověk je třeba úžasným vynálezcem v oblasti elektroniky, kde jeho mozek naprosto vyniká, ale jinak je téměř dementní. Lidé ho musí vodit, oblékat, krmit atd. Jeden takový případ znám.

Jednu desetinu vědomí můžeme přirovnat k telefonní operátorce, která sedí v telefonní ústředně a má před sebou deset telefonů. Vždy se ale může věnovat pouze jednomu z nich, proto tedy používá jen jednu desetinu z celku. Dalších devět desetin spadá do

oblasti podvědomí. Předpona *pod* znamená, že je tato část mimo náš vědomý dosah a leží pod naším vědomím. Nadjá je nad naším vědomím. Vlastní vědomí lze přirovnat k části ledovce, který vyčnívá z vody. Tato část nad vodou je velmi malá, zatímco pod hladinou leží obrovská masa ledovce. Podobně je tomu u lidského vědomí, kde jeho obrovská část leží ukryta pod prahem našeho vědomí, a proto se nazývá *podvědomím*.

Za určitých podmínek se ale může podvědomí ozvat. Je to možné, dodržíte-li vhodné postupy, které vám umožní dostat se do kontaktu s podvědomím a zjistit, co všechno je zde ukryto. Zjistíte, že úplně všechno, co se kdy této entitě stalo. Touto entitou nemám na mysli pouze toto určité tělo! Dostanete-li se skutečně hluboko do podvědomí, pak jako byste najednou pobývali ve sklepeních nějaké rozlehlé knihovny nebo obrovského muzea a rozhlíželi se po nesmírném množství předmětů, které jsou zde uskladněny, ale nejsou vystaveny nikomu na odiv. Muzea ukazují jen nepatrnou část svých objevů a daleko více jich ukrývají.

Dostanete-li se do kontaktu s podvědomím člověka, můžete o něm zjistit všechno, co se mu kdy stalo. Můžete sledovat jeho život pozpátku. Můžete se vydat s nyní již zestárlým člověkem: dejme tomu, že mu je sedmdesát let, o čtyřicet, padesát, šedesát let nazpět a dále až do chvíle jeho narození, přímo když probíhal jeho porod na naší Zemi. Změníte-li poté

techniku, stejně jako když auto mění rychlost, můžete se v povědomí dostat před současné zrození. Můžete vystopovat chvíli, kdy entita vstoupila do těla ještě nenarozeného dítěte. Můžete také zjistit, co tato entita dělala předtím, než vstoupila do těla dítěte. Máte-li dostatečně dobrý důvod, můžete přijít na to, kým tato osoba byla v jejím předchozím životě nebo v životě před minulým životem a ještě ve vzdálenějších předcházejících vtěleních.

Rád bych vás ale varoval: nevěřte různým inzerátům, v kterých se tvrdí, že madam XY pro vás udělá tu a onu věc za několik desítek korun. Tyto věci se nemohou dělat za peníze ani kvůli čiré zvědavosti. Studium vám zabere celý život a musíte mít vážný důvod do těchto záležitostí nahlédnout. Není to žádný cirkus, proto nevyhazujte své peníze!

Patřím k těm lidem, kteří do minulosti mohou nahlédnout. Dělán to také z toho důvodu, abych se o sobě co nejvíce dozvěděl, a občas je takový člověk velmi překvapeni když prochází svou minulostí stále více do hloubky.

Ještě bych vás rád varoval před dalšími lidmi. Nevěřte těm, kteří mají okolo hlavy přehozený šál a tvrdí, že za pár dolarů nebo pár set dolarů navštíví Kroniku Ákášu a nazpět se prý vrátí se spoustou důležitých informací. Pokud by to vůbec dokázali, uvědomovali by si, že se to nedá dělat za peníze. Jakmile zaplatíte, „vrátí se“ zpět s teatrálními gesty a budou vám tvrdit, že jste byli Kleopatra, Napoleon,

císař Vilém, Castrův dědeček, nebo dokonce Gaullův strýc. Obvykle se snaží zjistit, kým byste chtěli být. Poté „se vrátí“, pokyvují mocně hlavou, tisknou k sobě rty a dělají další všemožná gesta. Začnou vám říkat víceméně to, co jste jim již pověděli, ale opatrně volí jiná slova. Tak takhle ne, madam! Svět je již Kleopatrami zaplněn. I vy, pane, se mýlíte! Po světě běhá spousta svátých Petřů, svátých Janů a dalších svátých. Co na tom ale záleží, kým jste dříve byli? Zcela jistě jste někým byli, ale co z toho? Nyní máte jiné jméno, jiné tělo, v tomto životě máte i jiný úkol a nijak vám nepomůže, když se budete držet staré slávy. Na minulosti nezáleží. Příčiny současných neúspěchů leží v minulosti. Abyste si zajistili lepší budoucnost, žijte spořádaný život nyní; to je vše, co pro sebe můžete udělat.

Nejlépe také uděláte, když se vyvarujete chození k věštčům a věstkyním a nebudete jednat s lidmi,

kterí o sobě tvrdí, že pro vás udělají to nebo ono za předpokladu, že jim zaplatíte dostatečně vysokou finanční sumu. Chcete-li se lépe poznat a máte-li k tomu dostatečně dobrý důvod, astrální cestování vám to umožní. Jestli se chcete něco dozvědět, zkuste meditovat. Meditaci jsem věnoval celou kapitolu v knize *Kapitoly života* (česky 2003).

Při meditaci se musíte izolovat od zemské energie. Jestliže okolo vás tato energie proudí, myslíte na pozemské věci a zůstáváte při zemi. To při meditaci nelze, chcete mít přece nadhled nad tím, ó čem

meditujete. Pro úspěšnou meditaci je potřeba se nejprve vyhnout naší staré přítelkyni zácpě (ó, ano, to je velmi důležité!) a zahalit se do meditačního roucha. To by mělo být z černé látky a mělo by vás zahalovat od hlavy až po chodidla. Roucho by vám mělo zakrývat i hlavu a větší část obličeje. Samozřejmě se jím nesmíte zadusit, ale to se nestane, je-li dobře ušito. Celý smysl tohoto černého roucha je v tom, že se díky němu izolujete od vnějších vlivů. Tělo si musíte také chránit před slunečním svitem, jelikož slunce ovlivní a zabarví vaše myšlení, což je potřeba při meditaci vyloučit. Během ní je lepší se zabývat pouze svými vlastními myšlenkami a mít nad nimi nadhled.

Podívejte se do knihy *Kapitoly života*, kde najdete obrázek mnicha. Jste-li šikovní a umíte to s jehlou a nití, vytvořte si podobné roucho, ale ujistěte se, že bude dostatečně velké. Nezáleží na tom, jak bude vypadat, jestli jako stan, nebo jako pytel: Není zde od toho, abyste v něm vypadali jako modelky.

Jeho jediným účelem je to, že vás odpojí od vnějších vlivů. Nezáleží na tom, jak vám padne. Čím větší bude - samozřejmě v rozumné velikosti - tím bude pohodlnější. Meditační roucho používejte pouze pro meditaci a neměli byste ho používat pro žádný jiný účel. Oblékněte si ho jen tehdy, když se chystáte medítovat. Roucho byste měli uložit někam, kde ho nikdo nenajde, nebude se ho dotýkat a zkoušet na sebe. Oblékne-li si ho jiná osoba, zanechá v něm svoji

stopu, tím se vytvoří překážka v podobě vnějšího vlivu, od kterého se snažíte izolovat.

Jestliže si pro meditaci vytvoříte izolovaný a chráněný prostor, budete vůči vnějším vlivům imunní. Takto se můžete dostat až k jádru záležitosti, která vás zajímá. Můžete procházet různými meditačními stadii a dostávat se stále hlouběji, až nakonec dojdete do stavu, kdy se jen vznášíte. Až se dostanete do tohoto stavu, budete vědět o tom, co se děje za jednou desetinou. Projdete jednou desetinou našeho běžného vědomí do devíti desetin podvědomí. Pamatujte si však, že ačkoli se těchto devět desetin nazývá *podvědomí*, neznamená to, že tato část vědomí je něčím podřadnějším. Předpona *pod* většinou naznačuje, že se jedná o něco méně významného. V tomto případě se předpona *pod* používá z toho důvodu, že se tato část našeho vědomí nachází pod prahem našeho vědomého vnímání, zatímco předpona *nad* značí to, co je nad naším prahem vědomí a co jej přesahuje.

Podvědomí tedy souvisí se vším, co člověk ví nebo co se dozvěděl dříve a také s tím, co prožil od úplného počátku, kdy se poprvé objevil jako entita. Nakreslíme-li si přítomnost jako vodorovnou čáru, můžeme říct, že vše, co je pod ní, je minulostí která se už odehrála a je někde zaznamenána, zatímco vše, co se nachází nad čarou, patří do sféry nad- vědomí, kam spadají věci a události, které se mají stát a které máme teprve na této Zemi či v jiném světě prožít.

Nyní tedy víte, proč se tato kniha jmenuje v anglickém originálu *Beyond the Tenth*. Zabýváme se a zabývali jsme se tím, co lidé znají, ale nevědí, jak se to dozvěděli. Také se zajímáme o to, co lidé mohou uskutečnit, ačkoli se nyní možná domnívají, že to nedokážou. Tím mám na mysli astrální cestování. Dokáže to každý!

Každý to dokáže, bude-li trochu trpělivý a bude-li jednat podle několika jednoduchých pravidel. Lidé ale tvrdí: „To přece nemohu zvládnout!“⁴¹ Ve skutečnosti se obávají to vůbec zkusit, ale ty, můj drahý čtenáři, to vyzkoušej, protože je to opravdu úžasná a nádherná zkušenost, když se vznášíte nad zemským povrchem a hraje si s větrem, honíte se s ptáky, kteří vidí lidskou astrální formu, a nadšeně vás zpěvem vítají. Zkuste to. Zjistíte, že je to nejúžasnější věc, která se vám kdy přihodila.

Samozřejmě se nemusíte nad zemí pouze vznášet a hrát si. Můžete navštívit jakékoliv místo na světě, jak jsem vám již popisoval, ale tím to nekončí; lze toho dělat mnohem více.

Jestliže člověk medituje a meditaci již zvládá velmi dobře, může ji kombinovat s astrálním cestováním a nemusí se zaměřovat pouze na Zem. Dobře si zapamatujte, že při astrálním cestování nejsme v těle z masa a krve, ale v těle, které může procházet různými předměty, jež by se fyzickému tělu jevily jako pevné. Rozumíte, co tím naznačuji? Znamená to, že se můžete ponořit, do čeho chcete, můžete se

vnořit do samotné Země a jejích skal. Zrak vám přitom bude dokonale sloužit, ale kdybyste byli ve svém fyzickém těle, viděli byste naprostou tmu. Ponoříte-li se do země, můžete například zahlédnout obrovskou postavu, jež na tomto místě uvízla před půl milionem let. Časem se hmota okolo ní přeměnila v pevné uhlí. V tomto uhlí zůstala obrovská postava uvězněna a dokonale se zachovala. Ve stejně dobrém a neporušeném stavu se zachovali někteří ještěři a dinosauři.

Po mnoho let se vědci domnívali, že lidé a lidské rasy se na Zemi objevili poměrně nedávno. V současné době ale docházejí k závěru, že lidstvo je mnohem starší, než se původně předpokládalo. Naše výlety skrz pevné horniny nám to mohou potvrdit a díky nim se dozvíme i ještě něco dalšího.

Po několika tisících let opakovaně Zemi zachvacují silné otřesy, kdy se chvěje celý zemský povrch a vodní plochy mizí a objevují se tam, kde předtím nebyly. Zemský povrch vypadá, jako by se vařil a kypěl. Vše, co na Zemi vytvořil člověk, se zhroutí a je pohřbeno stovky nebo tisíce metrů pod zemským povrchem. Kuchařky tomu porozumí, když to přirovnám k přípravě těsta na koláč. Do mísy dáte všechny potřebné ingredience a vezmete vařečku, kterou zajedete dolů až na dno mísy a vytáhnete ji. Postupně takto promícháte všechny její složky, až se rovnoměrně spojí a vytvoří těsto.

Přibližně každého půl milionu let se Země zbavuje

nežádoucího smetí, aby připravila zemský povrch na další várku stvoření, o kterém doufá, že bude úspěšnější než předchozí. Život na Zemi je starý. Věk dinosaurů, ještěrů a všech těchto stvoření byl pouhý začátek jednoho experimentu. Stejně tak za následujících několik tisíc let nebude Země, jak ji známe dnes, existovat. Celý její povrch vzkypí a bude vřít. Města a vše, co vytvořil člověk, se zřítí a bude pohřbeno stovky metrů pod povrchem. Kdyby v tuto dobu někdo navštívil Zemi, tvrdil by, že je to nový svět, který nebyl nikdy předtím obydlen.

Musíte být opravdu zkušení, abyste se mohli vydat na tento druh astrálních cest. Dokážete to, jelikož já to dokážu také, ale musíte dostatečně trénovat, věřit svým schopnostem a pamatovat si, že nelze astrálně cestovat za tím účelem, abyste přinesli lidem zpět nějaké vzkazy a za každou cestu si přitom účtovali tolik a tolik dolarů!

Hluboko v arktickém ledu, stovky a snad i tisíce metrů pod jeho povrchem, jsem viděl zvláštní bytosti. Velmi se lišily od současných lidí jak svými rysy, tak fialovým zbarvením. Dnešní lidé mají například dvě prsa a deset prstů. Ale u fialových lidí, kteří byli pohřbeni v naprosto neporušeném stavu, jsem spatřil osm prsou a devět prstů na každé ruce. Současní výzkumníci možná některá z těchto těl najdou a exhumují a svět bude zcela ohromen. Jedno ho dne bude sestaven stroj na atomový pohon, který bude schopen proniknout přes obrovskou vrstvu ledu do

velké hloubky, a odhalí některá lidská těla a města, jež jsou tak hluboko pohřbena. Lidé v těchto městech žili stovky staletí předtím, než kam sahá historicky nej starší dochovaný záznam o civilizaci na této planetě.

Tito lidé žili v době, kdy se na Zemi vyskytoval pouze jeden kontinent, který obklopovala voda. Když Jižní Amerika a Afrika byly jedna země, Anglie byla částí evropské pevniny a Irsko bylo pouhým horským vrcholem, který se tyčil vzhůru kilometry - ano, kilometry - do velmi odlišného ovzduší. V této době byla pevnina jednou velkou masou, která se táhla od severního pólu k místu, jež se dnes nazývá jižní pól. Tato pevninská masa byla jako most, který spojoval jednu část zeměkoule s druhou. Austrálie, Čína a Amerika byly jednou pevninou a byly spojeny s nynější Afrikou a Evropou. Avšak během zemětřesení a zemských záchvěvů, které svrhly a zničily civilizaci, vznikla obrovská odstředivá síla, která tuto pevninskou masu, tento jediný kontinent, rozlámala. Jak se země otřásala a chvěla, mořské dno se posouvalo a bralo s sebou kousky pevniny a z nich se posléze stala Austrálie, Amerika, Evropa, Afrika a tak dále.

Jestliže budete trénovat astrální cestování a delší dobu praktikovat meditaci, může se stát, že když obojí spojíte dohromady, všechno spatříte na vlastní oči, jako byste seděli ve velmi oblíbeném předmětu všech sci-fi fanoušků - ve stroji na cestování v čase.

Tento stroj skutečně existuje a je zcela funkční. Je to Kronika Ákáša, v níž je zaznamenáno vše, co se kdy na Zemi přihodilo. Je to, jako byste měli nekonečné množství kamer, které ve dne v noci zaznamenávají vše, co se kdy stalo. Tyto záznamy byste všechny spojili do jednoho neustále běžícího filmu. Kdybyste se chtěli podívat na určitý úsek tohoto filmu, nejprve byste museli vědět, jak na to, a poté byste museli znát dobu, na kterou se chcete podívat.

Je skutečně fascinující pozorovat na Zemi rozkvétající civilizaci, jejíž obyvatelé se značně liší od lidí, které jsme si zvykli vídat nyní. Například právě v této civilizaci se lidé nepřemisťovali z jednoho místa na druhé v motorových vozidlech, ale na něčem, co se velmi podobalo létajícímu koberci, a nejspíš až do této doby sahá původ tohoto starého příběhu. Pohybovali se pomocí plošiny, která by celému dnešnímu světu připadala jako podložka. Seděli na ní se zkříženýma nohama a ovládali ji tak, že se dotýkali něčeho, co vypadalo jako vetkaný vzor, čímž ji řídili a mohli se na ní vznášet a vydat se jakýmkoliv směrem. V Kronice Ákáše můžete všechny tyto záznamy najít a podívat se na ně. Právě když budete do děje zabrání, tak jako by náhle nějaký nešika začal trást se šachovnicí, na které jsou rozestaveny všechny figurky. Tak jako by popadaly figurky na šachovnici, tak i tenkrát popadali lidé na tehdejší Zemi. Samotná Země jakoby zívla a objevily

se obrovské zející propasti, do nichž se budovy a lidé zřítily. Poté se Země otřásla a zavřela. Po určitém čase se přestal vzdouvat a chvěť i zemský povrch a země byla připravena na další „výsadbu“.

Astrální cestování vás může zavést hluboko do nitra Země, kde můžete spatřit nedotčené artefakty nebo pozůstatky rozsáhlých budov z této doby. Můžete se vydat do arktických nebo antarktických oblastí, kde ve velké hloubce leží lidé a zvířata, kteří během mžiku umrzli a díky tomu, že tento obrovský mráz nastal okamžitě, byli zachováni zcela nedotčeni, jako by pouze spali a čekali, až s nimi zatřese něčí ruka a probudí je. Když šije dobře prohlédnete, zjistíte, že mají jinak vyvinutou hrud' i nosní dírky. Je to kvůli tomu, že zemská atmosféra byla před několika miliony lety značně odlišná od té dnešní. Současní lidé by v ovzduší tehdejší doby nemohli žít a stejně tak lidé z tehdejší doby by nemohli dýchat atmosféru, kterou nyní tak optimisticky nazýváme „čistý vzduch“. Tehdy bylo v ovzduší daleko více chlóru a síry, zatímco dnešní ovzduší páchne po výparech z ropy.

Můžete se dopátrat i jiných věcí. Jeden bezpochyby velmi fascinující poznatek se týká ropy, jejíž původ není pozemský. Ropa nepatří na této planetě k domácím surovinám. Když nahlédnete do Kroniky Ákáši, uvidíte, že v dávné době se Země srazila s jinou planetou. Tato srážka způsobila, že se Země na chvíli zastavila a poté se začala točit v

opačném směru. Druhá planeta se rozpadla a velká část jejích moří vychrstla do vesmíru a dopadla na naši Zemi. Moře této planety sestávalo z látky, kterou nyní nazýváme *ropa*. Moře se na naší planetě rozli lo a vsáklo do půdy. Zde ropa prostupovala hlouběji do nitra Země, až narazila na vrstvu, kterou již nemohla proniknout, a zde se shromažďovala a čekala na příchod lidí, kteří ji jednoho dne budou těžit a vynaleznou zcela příšerné stroje, které budou z ropy čerpat energii. Až se veškerá ropa spotřebuje, žádná další se nevytvoří, jelikož, jak jsem řekl, je to vylitá část moří z jiného světa.

Napsal jsem toho dost, abych vás přiměl praktikovat astrální cestování? Je to úžasná - a mohl bych použít i výraz pozemská - záležitost (jelikož se týká Země). Astrální cestování společně s meditací vám může ukázat vše, co jste se kdy o této Zemi chtěli dozvědět. Proč ho tedy nezkusit? Věřte, že je to možné, buďte trpěliví a vážně začněte astrální cestování praktikovat.

SEDMÁ KAPITOLA

Než jsem začal psát tuto knihu, myslel jsem si, že vyjdu vstříc tisícům čtenářů, kteří mi poslali dopisy a domáhali se v nich knihy, která by se zabývala bylinnou léčbou. Jak lze vyléčit tuto nemoc nebo zbavit se jiné? Strávil jsem téměř osmnáct měsíců hledáním seriózní firmy. Oslovil jsem několik společností v různých zemích, které by případně mohly dodávat léčivé byliny, jež bych doporučil. V Anglii jsem si vybral společnost Messrs. Grassroots & Rissolem a napsal jsem jim, že připravuji knihu, jež se bude zabývat bylinami, a ptal jsem se jich, zda by byli ochotní dodávat byliny, které bych doporučil, pod správným názvem. Na to jsem dostal velmi mdlou odpověď, která mi zdvořile vysvětlovala, že z celého světa pouze oni jediná něco o bylinách vědí, ale nebudou opouštět svůj zajatý systém názvosloví, ve kterém má růže jiný název nebo je vedena pod číslem!

Napsal jsem i americké společnosti Toadstools and Applesauce a zeptal se jich na stejnou věc. Dostal jsem od nich rozkošně vyhýbavou odpověď, v níž mi sdělili, že mi posílají jejich poslední katalog, ve kterém jsou uvedeny názvy všech směsí, jež uvádějí na trh. Tak jsem svůj „literaturu“ vyhodil do koše a rozhodl se, že napíšu o něčem jiném. Výsledek právě čtete. Tato kniha je založena zcela na vašich otázkách, které se týkají oblasti, jež přesahuje jednu desetinu našeho vědomí. Jak mohu já nebo někdo jiný napsat knihu o bylinách, když nemohu najít spolehlivého dodavatele těchto bylin? Poradím-li vám, že bylina

XYZ vyléčí nemoc, kterou trpíte, potom jsem vůči vám morálně zavázán a měl bych vám sdělit, kde máte bylinu XYZ sehnat. Bohužel dodavatelé bylin, s nimiž jsem byl v kontaktu, vám sdělí pouze jedinou věc: „Vaši plynatost vyléčí naše tabletky XY.“ To mi však nestačí a ani vám by to nestačilo. Chcete vědět, co to vlastně máte brát. Potřebujete vědět, co přesně v pilulce XY je. Některé byliny jsou velmi efektivní, pokud je berete v jejich přirozené, nezředěné formě. Jestliže se ale přidá k bylině levnější druh byliny, nesníží se pouze cena, ale i kvalita výrobku.

Nejvíce mě na celé záležitosti ohromilo, lépe řečeno šokovalo to, že dodavatelé bylin nejsou ochotní dodávat byliny, které někdo doporučí, pod jejich pravými názvy, ale místo toho je raději distribuují pod nicneříkajícím číslem nebo přitažlivým názvem jako třeba Dech posvátné krávy. Také jsem napsal do jedné menší anglické firmy, jež východní byliny sympaticky prezentovala a dělala jim dobré jméno, ale paní ve vedení společnosti na můj dopis nijak nezareagovala. Další dobrý nápad jsem mohl akorát zahodit. Chtěl jsem pouze zajistit to, že když vám, čtenářům svých knih, doporučím bylinu XYZ, můžete si být jisti, že po objednání bylinu XYZ skutečně dostanete. Nezajímal jsem se o celou záležitost kvůli finančnímu zisku ani jsem nepočítal s provizí. Myslel jsem pouze na vás, čtenáře.

Jak jsem již napsal, nemohu doporučit vhodného dodavatele, proto zmíním-li se v této kapitole o

nějakých bylinách, bude nevhodnější, když si vezmete telefonní seznam a sami dodavatele bylin ve svém regionu vyhledáte a pořádně s nimi promluvíte. Když zde uvedu určitou bylinu, mám na mysli přesně tuto bylinu, a ne nějakou zředěnou náhražku s úžasným názvem nebo číslem. Jestliže první dodavatel, kterého kontaktujete, není schopen byliny dodat, kontaktujte dalšího třeba v jiném městě.

Další potíž se týká toho, že běžné byliny v Anglii nejsou známé v Kanadě a obyčejné rostliny v Kanadě nezná nikdo v Americe. A to ani nemluvíme o Španělsky mluvících zemích, kde pryskyřník překládají jako vlčí mák! V knize *Living with Lama* jsem psal o pryskyřníku, ale ve španělském vydání knihy se pryskyřník přeložil jako vlčí mák, jelikož některé Španělsky mluvící země vůbec pryskyřník neznají.

Je velmi zvláštní, že dnešní doba zcela očividně přestala bylinám důvěřovat. Doktoři a chemici se raději patlají se špinavými chemikáliemi, jež se vyrábějí z močoviny nebo jiné škodlivé látky, než aby se vydali do brazilského pralesa, kde roste mnoho léčivých bylin a rostlin z celého světa. Před dvěma sty lety v Evropě a Anglii musel člověk, který studoval na doktora medicíny, nejprve složit zkoušku z astrologie, protože astrologické souvislosti velmi silně ovlivňují účinek bylin. Poté musel prokázat hlubokou znalost samotných bylin. Dále musel umět sestavit horoskop a také vědět, jak se mají sbírat byliny, a kdy je na to

nejvhodnější doba.

Tehdy jste často mohli zahlédnout doktora, jak se pomalu za měsíčního světla krade nocí, v ruce drží horoskop a důkladně jej studuje, aby se dozvěděl, kdy přesně se má určitá rostlina vyrýt nebo kdy se mají otrhat listy z větví nějakého stromu.

Ve staré škole medicíny tvořily astrologie a byliny naprosto nerozlučný pár. Bylinné léčení fungovalo na principu „sympatie a antipatie” neboli souladu a odporu. Když vznikla nemoc následkem špatného působení určité planety, mohly ji vyléčit byliny, na které měla stejná planeta příznivý účinek. Toto léčení vycházelo z principu sympatie a nazývalo se *sympatetické léčení*. Kdybyste ochutnali některý z čajů, které se tenkrát připravovaly, souhlasili byste s tím, že pacient musel k tomuto léčebnému postupu vyvinout opravdu velkou dávku sympatie!

Jestliže vznikla nemoc následkem působení negativního aspektu určité planety, mohly ji vyléčit byliny, které s planetou, jež nemoc způsobila, nebyly v souladu a odvracely nepříznivé působení negativního aspektu planety. Využil se tedy princip antipatie.

Dříve jsem bedlivě pacienta pozoroval a zvažoval, jaké astrologické vlivy ho ovlivňují. Často jsem musel sestavit horoskop, abych se dozvěděl, které aspekty planet dělají člověku potíže. Bylinný lékař si poté horoskop důkladně prohlédl, podíval se do knih a ze svých bohatých zásob vytáhl přesně ty byliny, které

nemoc během pár hodin vyléčily.

Chcete-li, aby byliny zapůsobily skutečně efektivně, musíte dbát na astrologické souvislosti, jelikož každého člověka, ať tomu věří nebo ne, astrologie ovlivňuje. Považujete-li se za moderního člověka, můžete zapomenout na astrologické vlivy a nazývat je místo toho „kosmickými paprsky" nebo nějak jinak, ale stále se jedná o stejnou věc. Lidé narození v létě se odlišují od lidí narozených v zimě rozdílným chemickým zastoupením prvků v těle. To, co by silně ovlivnilo člověka narozeného v zimě, by mohlo mít slabý účinek na člověka narozeného v létě a naopak.

Pokud bychom si chtěli otevřít vlastní léčitel- skou praxi přírodní medicíny a chtěli léčit pacienty, museli bychom znát horoskop každého pacienta a vědět, kdy se příznaky jeho nemoci poprvé objevily, abychom určili, jaké astrologické vlivy nemoc vyvolávají. Lidé mají v sobě různé množství rozličných kovů. Železo je u každého člověka zastoupeno, ale až jeho množství v těle určuje, jak na něho budou magnety reagovat. Magnety jsou v tomto případě samozřejmě planety.

Rád bych zde uvedl příklad, abyste si udělali představu o tom, jak probíhá bylinná léčba za pomoci astrologie. Dovolte mi vám připomenout, že pokud je bylina „pod vládou" Slunce, může vyléčit nemoci lidí marsovského typu. Tito lidé jsou náchylní k nemocím, jež spadají pod vliv Marsu, stejně tak

nemoci lidí jupiterského typu spadají pod vliv Jupitera.

Nemoci lidí jupiterského typu vyléčí byliny pod vládou Venuše a Jupiterovy oblíbené byliny vyléčí nemoci, jež se můžeme nazvat „nemocemi měsíčního -typu“. Kdybyste do této záležitosti vážně pronikli, řekli byste: „Ano, to je kvůli tomu, že Jupiter dosáhne své exaltace ve znamení Raka, které spadá pod vliv Měsíce.“

Možná vás bude zajímat, že mezi byliny, jimž vládne Měsíc, patří i zelenina jako zelí, okurky, řeřicha, hlávkový salát, dýně a mnoho dalších. Zde však není prostor pro studium astrologie. Místo toho se podívejme na obvyklé nemoci, o kterých mi píše překvapivá spousta mých čtenářů. Chci zde však jasně zdůraznit, že je-li váš zdravotní stav vážný, měli byste nemoc konzultovat se svým starým dobrým praktickým lékařem. Jestliže na bylinnou léčbu vaše nemoc rychle nezareaguje, také se vydejte za praktickým lékařem. Avšak na druhé straně sna- žil-li se praktický lékař vaši nemoc vyléčit, ale váš zdravotní stav se nijak nezlepšil, vyzkoušejte byliny . Byliny existovaly dávno před praktickými lékaři!

Teď mě právě napadlo, že po celém světě mnoho z vás nebude mít vůbec možnost kontaktovat místního dodavatele léčivých bylin, takže přece jenom zde uvedu dvě adresy. První je firma z Anglie a druhá z New Yorku. Jestliže jim napíšete, pošlou vám pouze své vlastní, namíchané směsi, ale i přesto obě firmy

považuji za velmi spolehlivé. Zde jsou jejich adresy:

Messrs. Heath & Heather Ltd.

St. Albans, Hertfordshire,

Anglie

(Upřesňující poznámka: kontaktní osoba je slečna Joan Ryder). Výhodou je, že svoje dotazy můžete napsat jak anglicky, tak Španělsky. Domluvíte se výborně oběma jazyky.)

Druhá adresa je:

KiehVs Drugstore,

109 Third Avenue,

New York 3, N. Y., U. S. A.

(Upřesňující poznámka: ředitelem je pan Morse)

V obou případech nezapomeňte přiložit obálku se zpáteční adresou, protože všichni tito lidé jsou obchodníci a pracují proto, aby vydělávali peníze. Z vlastní zkušenosti vím, jak obrovské jsou náklady za kancelářské potřeby, tisk, psací stroj a poštovné. Úhradu zpátečního poštovného zajistíte přes mezinárodní poštovní známku pro úhradu poštovného, již lze zakoupit na poště, kde se o této službě dozvíte více podrobností. Jestliže píšete z Ameriky do Anglie, rozhodně nepřikládejte ke svému dopisu obálku s americkou poštovní známkou, protože v Anglii nelze americké poštovní známky použít a stejně tak anglické poštovní známky nelze

použít v Americe. Očekáváte-li odpověď (předpokládám, že ano, jinak byste vůbec nepsali!), nezapomínejte na zdvořilost. Za prvé pošlete obálku i se zpáteční adresou a poštovní známkou dostatečné hodnoty v plné Výši a za druhé uveďte v dopise celé své jméno i s adresou a nepište tyto údaje pouze na obálku. Evropské zvyky jsou odlišné. Například v Anglii se uvádí adresa odesílatele do horního pravého okraje dopisu, jelikož Angličané obálky vyhazují! Za třetí nebuďte nedočkaví, nedostanete-li odpověď okamžitě, protože obě firmy jsou velmi zaneprázdněné a u obyčejné mezinárodní pošty je třeba počítat s daleko delší dobou na doručení korespondence.

Když zde budu odkazovat na určitou bylinu nebo bylinnou kůru, budu vycházet pouze z těch, které u obou společností seženete. Samozřejmě budeme muset zcela pominout celou astrologickou stránku věci!

Jedna z nej častějších otázek, které od vás dostávám, je tato:

„Můj manžel je alkoholik. Když je střízlivý, je neuvěřitelně milý, ale to už nebývá tak často. Nejspíš se s ním budu muset rozvést. Co byste mi poradil?“

Je velice smutné, že alkohol je stále povolen. Pítí silně poškozují Nadjá. Kdyby lidé nepili, nestali by se z nich alkoholici! Alkohol na vás neudeří a nezažene vás do úzkých jako nemoc či dysfunkce orgánu. Alkohol působí na krev a rapidně zhoršuje její

kvalitu. Mění se chemické složení krve i samotné krvinky. Alkoholik je skutečně velmi nemocný člověk. Ať si říká, kdo chce, co chce, ze své vlastní zkušenosti vím, že alkoholika nelze nijak léčit. Je-li člověk alkoholikem, museli byste ho dopravit na opuštěný ostrov a doufat, že se mu krev časem spraví.

Kdyby se všeobecně uznávalo, že alkoholik je nemocný člověk s nemocí krve, doktoři by se mu více věnovali a lze předpokládat, že adekvátní výzkum by pomohl nalézt léčbu tohoto hrozného stavu. Alkoholik pije, aby mohl žít. Má naléhavou potřebu pít, jelikož cítí, že mu něco chybí - a má pravdu. Změnila se mu krev, a aby mohla fungovat, musí krvinky dostávat pravidelné dávky alkoholu.

^v Žádné byliny alkoholikovi nepomohou. Alkoholikovi se dá pomoci pouze tehdy, když sám odejde do nemocnice nebo jiné instituce, kde je pod neustálým dohledem a péčí.

Člověk má často sklon k alkoholu již vrozený. To znamená, že jeden z jeho rodičů nebo jeden z prarodičů byl alkoholik. Jeho krev je k alkoholu náchylná a tento sklon se projeví poté, co vypije jisté množství alkoholu. Nikdo neví, jaké množství alkoholu tuto reakci spouští. Může to být pár kapek, ale také větší množství. Jakmile se však tato reakce spustí, nijak ji nezvrátíte. Člověk se poté stává plně rozvinutým alkoholikem místo toho, aby měl k alkoholu pouze vrozený sklon.

Zákonem by měla být daná povinnost, aby se

alkoholici registrovali a jejich seznam by se uchovával u Lékařské komory. Děti nebo vnuci, kteří mají rodiče či prarodiče alkoholiky, by poté mohli být varováni, aby se alkoholu nikdy ani nedotkli. Dokud se ho nedotknou, samozřejmě nehrozí, že by se z nich stali alkoholici. V tomto případě je léčbou pouze prevence.

Alkoholici a alkoholičky by se neměli ženit ani vdávat. Jak jsem již dříve uvedl, měli by jít do nemocnice nebo jiné instituce, kde by byli léčeni podle nejnovějších výzkumných poznatků. Rád bych se zde alkoholika zastal - je to nemocný člověk. Ano, někdy bývá prudký, necitelný, ale trpí smrtelnou, zákeřnou nemocí a nijak mu nepomůže, když mu začnete nadávat, jen ho uvrhnete ještě do většího zoufalství. Místo toho však buďte neústupní a řekněte mu, že se vyléčit může pouze tak, když s alkoholem přestane úplně, což má zcela ve svých rukou. Jestliže tento problém chápe a má ještě dostatečně silnou vůli, může svou závislost zmírnit. Pomáhá třeba cucání tvrdých bonbonů. To je vše, co vám mohu poradit ohledně léčení alkoholismu.

Velmi rozšířené je také astma a píše mi o něm překvapivé množství lidí. Astma může mít různé formy. Trpí-li člověk astmatem, měl by navštívit praktického lékaře, který ho v případě potřeby odkáže na specialistu. Existuje například bronchiální astma a ještě mnoho dalších druhů astmatu. Jejich příznaky se dají zmírnit klasickou lékařskou cestou či bylinnou

léčbou. Nemám zde katalog firmy Kiehl, ale vím jistě, že Heath & Heather prodávají byliny na zmírnění astmatu, takže by neměl být problém si je obstarat.

Skutečně velmi dobrou bylinou pro ty, kdo trpí astmatem, je yzop lékařský. Nejlépe se mu daří v Itálii, kde seženete nejúčinnější a nejsilnější yzop. Stan lidé vařili yzop ve směsi společně s medem a sleziníkem a vývar poté vypili. Okamžitě se jim ulevilo od kašle i sípání a lépe se jim dýchalo. Jelikož jsem sám tuto směs ochutnal, nebudu vám tvrdit, že je příjemná, ale velmi ji doporučuji, protože zabírá!

Další druh astmatu, kterým se budeme zabývat, je nervového původu. Děti se často kvůli něčemu tak rozzuří, až ve tváři úplně zřívají a sotva popadají dech, což je provázeno sípáním. Vyděšení rodiče samozřejmě zakřičí: „Musíme hned sehnat doktora, malý má astmatický záchvat.“ Dítě to uslyší, a kdykoliv ho něco rozladí, dostane záchvat vzteku, který vypadá jako astmatický záchvat. Naučí se, že když má „astmatický záchvat“, všechny jeho prohřešky se zapomenou nebo mu je rodiče prominou a ono dostane to, co si přeje. Mnoho dětí se naučilo používat „astma“ jako zbraň proti rodičům. Často se první záchvat astmatu přihodí v raném dětství dávno předtím, než si rodiče uvědomí, že dítě rozumí tomu, o čem si povídají, ačkoli ještě samo nedokáže promluvit. Nemluvte tedy o těchto věcech před malými dětmi, ale místo toho navštivte doktora, ať

zjistí, jestli má váš „malý astmatik“ skutečně organickou poruchu. Pokud ano - podstupte léčbu. Pokud ne - přesvědčte ho, že astma nemá, tím, že budete zcela ignorovat jeho záchvaty.

Mnoho starších lidí mi píše o artritidě a revmatismu. Bohužel ani jedna z těchto nemocí se nedají vyléčit, ale jejich příznaky lze výrazně zmírnit. Hned na začátku je třeba si uvědomit, že nikdo neví, co je příčinou artritidy. Existují byliny, které mohou člověku od obou nemocí velmi ulevit. Jsou to srdečník obecný, hořkavička vytrvalá a prvosěnka jarní neboli petrklíč. Tyto tři byliny vám pomohou překonat různé druhy revmatismu a zmírnit osteoartritidu. Ano, existuje několik druhů revmatismu!

Je pravděpodobné, že ve vašem městě tyto byliny nikde neseženete, proto zde uvádím adresy firem, na které se můžete obrátit.

Mnoho případů artritidy i revmatismu se může výrazně zmírnit poté, co se přestěhujete do jiné oblasti. Nemusí být pro vás vhodná voda, kterou je zásobována vaše domácnost. Může obsahovat příliš mnoho minerálů a pevných látek, které krev rozvádí ke všem kloubům, kde se usazují a způsobují vám bolest. Lidé, kteří se nemohli přestěhovat, zaznamenali zřetelné zlepšení poté, co si obstarali vodní filtr a veškerou vodu určenou k pití přefiltrovali. Trvá tři až šest měsíců, než se váš zdravotní stav výraznělepší. To přece ale stojí za tu námahu, ne? Vodní filtr vám může přinést obrovskou

úlevu.

To je neuvěřitelné, na co vše se lidé ptají! Chtějí vědět vše možné o ledvinách, sexuálním životě a spoustě dalších věcí. Nejprve se tedy zaměříme na ledviny.

V dnešní době je trh s potravinami přesycen rozličnými nepřírozenými a chemickými látkami, jež jsou v jídle obsaženy, proto mají lidé čím dál častěji potíže s ledvinami. Máte-li potíže s ledvinami, velký přínos pro vás bude mít srdečník obecný. Tato bylina čistí ledviny a celkově výrazně zlepšuje váš zdravotní stav. Máte-li ledvinové kameny (jestliže jimi trpíte, bezpochyby o nich víte), nejvíce vám pomůže nepatmec rolní. Lidově se dříve tato bylina nazývala *lamač kamenů*. Můžete si ji obstarat v různé podobě od již zmíněných zdrojů. Má velmi vzácnou vlastnost. Působí na ledvinové kameny tak, že se začnou drolit a rozpadat na menší části, které poté projdou močovými cestami, aniž by musely být vyjmuty chirurgicky.

Svým ledvinám neuvěřitelně pomůžete, když budete pít ve velkém množství kroupový vývar. Ten vám také prospěje, trpíte-li artritidou nebo revmatismem. Kroupový vývar připravíte nejlépe takto:

Perlové kroupy vařte ve spoustě vody až do měkká a poté tuto zakalenou vodu slijte. Aby vám vývar lépe chutnal, můžete jej smíchat s čerstvě vymačkanou šťávou z citronů a pomerančů a přidat do něj ještě

kousky citrónové a pomerančové kůry, cukr a převařenou vodu. Získáte tak velmi osvěžující a chutný nápoj. Nemůžete se jej přepít. Je pro zdraví neuvěřitelně prospěšný.

Rád bych ještě k přípravě vývaru dodal, že se někdy voda může zabarvit a mít modrorůžový nádech. Lidé si mohou myslet, že je voda zkažená. Není to pravda, k zabarvení vody dochází docela často. Kroupový vývar pijte v takovém množství, jaké je vám příjemné. Za překvapivě krátkou dobu zjistíte, že se vám stav vašich ledvin zlepšil, a vy sami se také budete cítit o mnoho lépe. Během kroupové pitné kůry se vyvarujte vaječného bílku. Žloutek jíst můžete, ale bílek ne. Lepší by bylo, kdybyste se bez něj dokázali obejít vždy. V dnešní době má mnoho lidí nervové potíže. Civilizační tlak, neustálý spěch a disharmonické zvuky, které nás obklopují, drásají nervy, způsobují bolesti hlavy a vyvolávají pocity napětí a frustrace. To ale nemusí trvat věčně, jelikož můžeme použít bylinu s názvem střevíčník pantoflíček. Její název je v každé zemi jiný, proto zde raději uvedu i její latinský název *Cypripedium pubescens*. Je to lék na nervy a úžasně působí na mentální funkce a nervový systém. Jste-li podráždění a zažíváte-li hluboký neklid a vypětí, měli byste střevíčník pan- toflíček pít společně s mučenkou.

Obě byliny pomohou lidem, kteří trpí nespavostí. Jedna dávka tinktury může mít pět až šedesát kapek. Záleží na tom, v jakém jste stavu. Když se obě byliny

použijí společně, velmi uklidní i alkoholika. Dejte mu přiměřenou dávku obou tinktur dohromady a ta ho zklidní. Máte-li bolestivou menstruaci, také si nakapejte pár kapek a bolest se zmírní a uleví se vám.

Dostávám mnoho dotazů ohledně cukrovky. Jestliže se u člověka již cukrovka vyvinula, musí se držet léčby, kterou mu předepsal lékař, což obvykle znamená, že musí brát prokletý inzulín. Může se vám ale velmi ulevit po bylině buchu. V každé zemi se jí říká jinak, proto zde raději uvedu i její latinský název: *Barosma crenata*. Odstraňuje kamínky i písek, které vytváří kyselina močová. Pány bude také zajímat, že tato léčba je účinná i při chronických potížích s prostatou. Pomůže jim jak před operací, tak i když na operaci odmítnou jít.

Zácpou jsme se zabývali v jedné z předchozích kapitol. Můžete ji léčit mnoha způsoby. Především je pro ni nejvhodnější bylinná léčba. Byliny jsou přirozené a pomáhají. To se ale nedá říct o některých hrozných chemických preparátech. Po jejich požití se může stát, že vám ve střevech vznikne těžký zánět. Zkuste cascaru sagradu, šťávu z fíků, sennu, prostě jakoukoliv bylinu tohoto druhu. Chcete-li něco, co funguje bezbolestně, ale také je to zaručeně vyzkoušená věc, zkuste tablety, které společnost Heath & Heather uvádí pod číslem 112. Fungují zcela zaručeně. Nebud'te však příliš netrpěliví, co se týče těchto koncentrovaných a na prášek rozemletých bylin, jež působí proti zácpě, jelikož člověka skutečně

pročistí. Musíte-li si vzít tyto rozdrcené bylinné směsi, rozhodně nechoďte příští den do práce. Mohlo by se stát, že byste byli „zaneprázdnění“⁴ zcela něčím jiným než prací!

Rád bych ještě k tématu bylinné léčby poznamenal, že některé byliny jsou známé v jedné části světa, zatímco v jiné jsou zcela neznámé. Zmíněné firmy musejí samozřejmě vydělávat peníze, a aby jim to šlo ještě lépe, zřídily poradenská oddělení, kam můžete směřovat svoje dotazy ohledně toho, jaké preparáty vám nejlépe poslouží. Jste-li na pochybách, rozhodně napište. Lepší pro vás také bude jednat s jednou firmou než se snažit najít levnější alternativu. Zmínil jsem se zde o dvou firmách, ale nemám z toho žádný finanční ani jiný prospěch. Obě společnosti jsou spolehlivé a lze jim důvěřovat. Nedělám jim zde reklamu za peníze. Uvedl jsem jejich jména z toho důvodu, že neznám žádného důvěryhodného dodavatele čerstvých bylin. Doufám tedy, že z mých rad budete mít prospěch.

Zdá se, že lidi neuvěřitelně fascinují proroctví. Chtějí vědět, co se kdy a kde stane. Kdysi jsem prohlásil, že se jednou potopí část Ameriky. Ano, samozřejmě se to stane, ale lidé chtějí vědět, jak a kdy. Zřejmě si myslí, že jim to mohu říct na vteřiny přesně, ale to nemohu, jelikož v tomto případě velmi záleží na samotných Američanech.

Hluboko pod Pacifickým oceánem u amerického pobřeží je velmi vážná vada. Jedná se o prasklinu v

zemské kůře⁶. Představte si dvě desky. Jedna z nich svým okrajem překrývá druhou. Dokud s nimi nikdo nezatřese, nic se neděje. Dojde-li však k otřesům, začnou se od sebe navzájem odsouvat, až obě s velkým „žuchnutím“ spadnou. U amerického pobřeží je v mořském dně puklina, kde jeden okraj desky mírně překrývá druhou desku. Zemětřesení by způsobilo to, že se okraj horní desky odsune a sklouzne dolů, čímž dojde k náklonu celého amerického pobřeží na straně u Pacifiku od Floridy po New York. To by mělo za následek zemětřesení.

Daleko od civilizace v Nevadské poušti odpalují američtí vědci atomové bomby umístěné v zemi. Oni sami by přitom měli vědět nejlépe, co způsobují. Jsou to zemské otřesy. Nemohu předpovědět zcela přesně, kdy nějaký šílený vědec odpálí bombu, jejíž síla bude daleko větší, než se předpokládalo, a způsobí, že se zlom uvolní a rozestoupí. Vědec poté brzy zjistí, že mu teče do bot. Jednou se to skutečně stane. Možná to nebude za pět nebo padesát let, pravděpodobně se však tato událost odehraje mezi těmito dvěma mezníky, a tedy během ná sledujících pěti až padesáti lety. Tyto události ale nelze přesně předpovědět, jelikož rozdíl mezi pěti a padesáti lety v rámci pozemského času je tak minimální, že byste jej mohli vyjádřit číslem nula celá a za desetinou čárkou byste ještě měli spoustu nul. Pravděpodobnosti vývoje jasně

⁶ Rampa má zřejmě na mysli geologický zlom San Andreas - pozn. red.

naznačují, že pokud si budou Američané hrát s atomovými bombami, o jejichž účincích nic neví, rozsáhle poškodí celou strukturu světa.

Jestliže chtějí být Američané v bezpečí, měli by se přesunout do oblastí s vyšší nadmořskou výškou, především do okolí Skalistých hor. Měli bychom však porozumět jedné věci. Americké správní úřady si jasně uvědomují nebezpečí, jež může tento geologický zlom přinést, avšak Ameriku zcela ovládá politická scéna a Kalifornie je velmi bohatá a prosperující oblast, kde fantasticky bohatí průmyslníci těží nerostné suroviny, a pokud by vláda docela rozumně oznámila, že určité oblasti se nehodí pro obydlení, jelikož by zde mohlo dojít k zemětřesení a následnému sesuvu půdy, obchodníci s pozemky by se vzbouřili a svrhli by americkou vládu, jelikož Ameriku ovládá všemocný dolar. Pár tisíc případů lidského neštěstí by spekulantům s nemovitostmi ani politikům nijak nevadilo.

Mnoho geofyziků vládu před nebezpečím v Kalifornii varovalo, ale velmi účinně byli „umlčeni“. Vyzývám tedy dotyčné, aby zkusili „umlčet“ mě. Důrazně zde prohlašuji, že americké pobřeží je ve velkém nebezpečí a nikdo o blízké budoucnosti vůbec nepřemýšlí. Bezpochyby budou mít přeživší nárok na slušnou finanční podporu v nouzi, ale pokud by se detonace v Nevadské poušti zastavily, podpora v nouzi by nebyla potřeba.

Zatím mohu lidem pouze poradit, aby se

přestěhovali do míst s vyšší nadmořskou výškou, je-li to možné. Naplánujte si nyní, že do pěti let se přestěhujete, a doufejte, že se zemětřesení během dalších padesáti let nedostaví. V souvislosti s tímto tématem bych zde rád uvedl, že mnoho odborníků tvrdí, že rozsáhlé zemětřesení v Kalifornii již mělo proběhnout, a má tedy zpoždění. Takže jste byli varováni.

Moji čtenáři mi píší, že ve své knize *Kapitoly života* jsem předpověděl určité události, ale vůbec jsem se nezmínil o Austrálii, Africe ani jiné zemi. Samozřejmě, že jsem nic takového nenapsal! O mnoha zemích toho hodně vím, ale mým záměrem nebylo sestavit průvodce katastrof a zemských změn. Chtěl jsem pouze naznačit základní směr běhu událostí. Avšak podívejme se nyní na Austrálii.

Austrálie je obrovský kontinent, který je v současné době řídky obydlen, neboť lidé žijí především v pobřežních oblastech. Austrálie by mohla pojmout k nynějšímu počtu obyvatel ještě jednu miliardu lidí a nijak by ji to nezatížilo. Srdce Austrálie je však vyprahlé a životu se tam moc nedaří. V současné době není možné tyto pouštní oblasti jakkoliv kultivovat. Za mnoho let ale v mrtvém srdci Austrálie dojde k řízeným atomovým výbuchům a vytvoří se zde obrovská prohlubeň, která se zaplní čerstvou vodou, jež se skrývá hluboko pod zemským povrchem, kde je uvězněna a nemůže se dostat na povrch. Ve střed

ní části vznikne rozsáhlé jezero a v následujících letech bude australské vnitrozemí velkolepě vzkvétat. Až se nesmírně obrovské jezero zaplní, jeho břehy olemují stromy a keře, jež se přivezou z Brazílie. Jakmile stromy zapustí kořeny, celé klima se změní, neboť stromy přispívají ke zlepšení ovzduší. Ve vnitrozemí se bude pást dobytek a bude zde dostatečná zásoba vody. Čím více stromy porostou, tím více přibude vody v podobě deště.

daleké budoucnosti bude mít Austrálie, Kanada a Brazílie mezi ostatními zeměmi vůdčí postavení. Avšak Austrálie stejně jako Kanada musí nejprve dospět, jelikož obě země jsou stále nezralé, a dokonce by se dalo říct, že nyní prochází svým

. dětstvím. V obou zemích dojde ještě ke spoustě utrpení, protože se zdá, že pouze utrpením se lidé poučí. Mírnost a laskavost lidí nic nenaučí, ale bolest a těžkost ano. Země, pro které je vše velmi snadno dostupné a mají vysoký životní standard, se nemohou nebo nechtějí dále učit, a proto budou muset klesnout hluboko, aby se utrpením, hladem, konflikty a sváry naučily hořké životní lekce a nakonec učinily něco pro zlepšení situace.

následujících letech bude prosperovat Argentina. Do svého opětovného vlastnictví získá ostrovy Maledivy, které budou později používány jako základna pro vědecký výzkum UFO a Antarktidy. V současné době prožívá Argentina skutečně velmi těžké období, ale Argentinci by se měli vzchopit a

dívat se na současnou situaci jako na porodní bolesti velmi silné země. V budoucích letech se stane Argentina vyspělou a významnou zemí se stabilní vládou a ekonomikou. Kronika pravděpodobností Ákáša ukazuje, že sousední země Uruguay mohla nyní tuto kýženou pozici zastávat. Uruguay měla být rajskou zahradou Jižní Ameriky a také měla mít ve svém vnitrozemí vyhloubené jezero, které by oživilo vyprahlou zem a ta by se poté zúrodnila a nesla šťavnaté plody. Bohužel až dosud nezažila Uruguay žádné velké utrpení, proto obyvatelé této země nedosáhli potřebné úrovně. Neustále zde probíhají stávkové akce, až to vypadá, že celá země stávkuje. Evoluce nebude čekat na to, až si jedna země vyřeší své vnitřní spory. Zákon pravděpodobností se nezastaví, ale postoupí dál a na skvělé místo určené pro malou Uruguay nastoupí Argentina.

Argentina a poté Brazílie se stanou nejsilnějšími zeměmi v Jižní a Střední Americe. Argentina bude úspěšnější, protože podnebí v této zemi je pro lidskou činnost vhodnější. Brazílské teploty odpovídají teplotám v rovníkových oblastech, proto zde nelze vykonávat činnosti s velkým výdejem energie.

Lidé se v dopisech ptají na to, co si myslím o Africe. Afrika je kontinent neustálých nepokojů a svárů. Vnitřně je rozladěná až do zuřivosti z náporu a tajných útoků ruského a čínského komunismu, které mohou zcela zničit celistvost tohoto kontinentu. V Africe se již roky táhnou různé spory a neshody.

Dnešní Jižní Rhodesie [v roce 1980 se země přejmenovala na Zimbabwe - pozn. překL] bude kvůli své nenávisti ke všemu a ke všem zrušena. V následujících letech se celá Afrika navrátí ke svému původnímu statutu „černého kontinentu“. Celý kontinent budou obývat černoši a budou mu i vládnout. Běloch zde bude trpěn pouze z milosti. Ve městech nebudou bydlet běloši, jako je tomu dnes, ale pouze černoši.

V ještě vzdálenější budoucnosti se ale běloši a černoši opět spojí a budou spolu přátelsky vycházet, až nakonec - jak jsem již uvedl v jiných knihách - bude na Zemi existovat pouze jedna jediná rasa, která se díky zbarvení své kůže bude nazývat *snědá rasa*.

OSMÁ KAPITOLA

Dobrá,“ řekl starý muž, snažil se narovnat si záda a přitom si přál, aby invalidní vozíky nebyly tak příšerně nepohodlné, „mám dokončenou další kapitolu. Přečteš šiji a řekneš mi, co si o ní myslíš?“

Na chvíli nastalo ticho, které přerušovalo pouze šustění papírů, až nakonec uslyšel, jak svazek papírů dopadl na stůl.

„Ale!“ řekla jeho paní, „přece jsi říkal, že se zmíníš o tom, jak léčit bolesti zubů. Mnoho lidí se na to ptalo, tak proč nenapíšeš, jak se mohou této bolesti zbavit?“

Starý muž si povzdechl a odpověděl: „Jestliže lidé mají něco v nepořádku se svými zuby, pomůže jedině to, že si proklatý zub nechají vytrhnout. Nikdy jsem nevěřil v bláznivé věci jako třeba plomby.“

Jeho paní se pousmála a řekla: „Ne, však také žádné zuby nemáš. Nebo alespoň žádné, které stojí za zmínku!“

Starý muž vypadal trochu zachmuřeně, jak si jazykem přejížděl posledních pár zubů. „Stejně,“ pomyslel si „v nich žádné plomby nemám a zubů bych měl více, pokud bych si tak těžce nenarazil čelist.“ Nahlas řekl: „Dobře tedy, prozradíme jim, jak lze na bolest zubů vyzrát.“

Moderní věda (spíše bych měl napsat moderní lékařská věda) zatím nedokázala přijít s ničím novým, co by bylo lepší než přírodní léky proti bolesti zubů. Moderní lékařská věda často předepisuje zcela nepřirozenou chemickou látku, která má značnou

nevýhodu v tom, že pacient na tuto látku reaguje „přecitlivěle“. Jelikož mi připadá jako samotný vynález ďábla, nebudu zde uvádět její název, ale zmíním se zde o nesmírně účinném přírodním léku proti bolesti zubů.

Běžte do lékárny a kupte si v malé lahvičce olej z hřebíčku. Doma si připravte malou kuličku vaty, na kterou nakapete jednu nebo dvě kapky hřebíčkového oleje. Jemně přiložte vatu na dásně okolo problematického zubu a opatrně ji masírujte. Je-li v zubu díra, vložte do ní kousek vaty nasáklé tímto olejem a nechte ji tam. Bolest odezní během pár vteřin.

Snažte se sehnat co nejkvalitnější hřebíčkový olej, protože čím vyšší kvalitu olej bude mít, tím bude méně zředěný a vám se dřív uleví.

Staří venkované často uchovávají v nádobkách na koření celé hřebíčky a u prvního příznaku bolesti přiloží hřebíček na zub a skousnou. Hřebíček se rozdrtí a olej z něj obalí zub. Tento přírodní lék patří k nejstarším, ale zároveň nejmodernějším léčebným metodám, jež se při bolesti zubů používají.

Přestože je to velmi účinná metoda, stejně musíte navštívit zubaře, abyste zjistili, co skutečně bolest zubu způsobilo, protože nemůžete nemocný zub pořád smáčet v hřebíčkovém oleji. Nejlépe uděláte, když si necháte tu proklatou věc vytrhnout! Mimořádně mě vždy překvapuje, jak brutální ošetření zubů bývá. Ještě nikdy jsem u zubaře nezažil

bezbolestné ošetření. Zdá se, že by se tato oblast na základě pořádného výzkumu dala vylepšit. Kdybych měl dostatek financí, sestrojil bych stroj na měření aury.

Zubaři by daleko jasněji mohli poznat, co je se zuby v nepořádku a jak se dají vytrhnout bezbolestně. Představoval jsem si něco jako fotografickou kameru, která by dokázala vyfotit auru pacienta a ihned snímek ukázala, aby bylo možné spatřit aurické barvy. Právě barvy aury jsou nejdůležitějším ukazatelem. Jedná se především o jejich jas a rozprostření. Prohlédnete-li si auru a uvidíte barvu spojenou s určitou nemocí a máte-li k dispozici vhodný přístroj, bylo by docela možné vyléčit nemoc předtím, než se rozjede na plné obrátky. Šlo by ji vyléčit tak, že by se použily barvy, jež by působily proti barvě nemoci, a tím by došlo ke změně této barvy na základě sympatetické reakce. Vyléčení pacientovy aury by mělo za následek vyléčení fyzického těla.

Tento nápad nevznikl následkem přebujelé fantazie, skutečně to takto funguje a doktoři by se měli o tuto oblast více zajímat a zkoumat ji. Bohužel lékařská věda se ve svém vývoji před staletími zasekla. Doktoři by se měli zaměřit na nové oblasti a zkoumat nové nápady a netvrdit místo toho: „To není možné. Aristoteles toto neučil.“ Bolesti by poté lidi tolik netrápily.

Ti z vás, kdo touží experimentovat s aurou - a mají

peníze - si mohou koupit cenově celkem přijatelnou televizní kameru a napojit ji na televizi. Kamera by měla být nastavena tak, aby přijímala a vysílala daleko vyšší frekvence (to znamená vyšší část spektra), než je obvyklé u obrázků. Seřídí-li se kamera správně, diváci mohou pozorovat nejasnou reprodukci lidského těla a okolo něj různé šedé pruhy, čáry a víry.

Chtějí-li lidé experimentovat s fotoaparátem a mají-li základní znalosti chemie, mohou vytvořit citlivý materiál, který dokáže zaznamenat daleko vyšší frekvence, než které se používají při tvorbě klasické fotografie. Víím, že to funguje, jelikož jsem sám vyfotografoval lidskou auru, ale fotky jsem nakonec zničil, protože časem mi všechny reakce vědců na tyto snímky připadly neuvěřitelně jednotvárné. Tvrdili například: „To nemůže být pravé, fotografie musí být podvrh.“ Vědec (zde bych měl spíše použít uvozovky!) bude toto tvrdit, dokonce i když fotografii vyvoláte přímo před ním. Pořád si bude myslet, že jste použili nějaký trik. Připadá mi, že na fotografie aury svět není stále připraven. „Vědečtí géniové“ na to musejí přijít sami, ale bude to ještě pár let trvat.

Zrak, sluch a hmat jsou velmi zajímavé smysly. Patří do stejného vibračního spektra. Přemýšlíte někdy nad tím, kdy dotyk přechází ve zrakový a sluchový vjem?

Dotýkáte-li se nějaké věci, vnímáte velmi hrubé vibrace, které působí na tu část těla, jež je s dotyčnou

věcí v kontaktu. Tím poznáte, z čeho se věc skládá a jak je hutná. Tuto věc můžete také spatřit. Uvědomte si však, že nemůžete vidět zvukovou vlnu ani nemůžete poslouchat věc, kterou vidíte. Jestliže ve škále spektra budeme postupovat od dotyku směrem nahoru, přijde na řadu sluch. Slyšíme-li velmi nízký tón, pohybujeme se téměř v dotykovém spektru; slyšíme-li vysoký tón, již se blížíme ke zrakovému spektru. Pokud již neumíte sluchem vnímat určité vibrace, jelikož jsou již příliš vysoké, přichází na řadu zrak. Například můžete zahlédnout matně červenou barvu. Zkuste se ve své meditaci zaměřit na zrak.

Když se díváte na věc umístěnou ve skleněné lahvi nebo vzdálenou miliardy kilometrů ve vesmíru, hmatem ji nevnímáte, ale ona se vás i přesto dotýká, jinak byste ji nemohli pozorovat. Předmět můžete spatřit pouze tehdy, pokud neustále vyzařuje částice sebe sama, při čemž vytváří silné vibrace, které projdou vesmírem a vším možným, než dospějí až k vám. Avšak tyto vibrace jsou vcelku křehké a slabé, protože je může zastavit i kus černého papíru, zatímco hrubší vibrace zvuku mohou proniknout i kamennou zdí. Dá se říct, že tento a astrální život lze přirovnat k různým vibračním spektrům. Hrubší vibrace zvuku by představovaly život na Zemi, zatímco jemnější a vyšší vibrace vnímané zrakem by představovaly astrál.

V astrálu máme k dispozici daleko více smyslů, které ve fyzickém světě vůbec nepoužíváme. Lidé se mě v dopisech ptají, jak může čtyřdimenzio-
nální

bytosť - teď jen pro názorný příklad - hodit do obývacího pokoje kámen. Myslím si, že člověk, který tuto otázku položil, si právě přečetl v novinách článek o strašidelném domě, do jehož uzamčených pokojů jsou vyhazovány kameny. Na tuto otázku lze odpovědět pouze tak, že v třídímenzionálním světě tělesných smyslů můžeme vnímat pouze těmito smysly. Jestliže by se otevřel vstup do jiné dimenze, tělesným zrakem bychom ji stejně nemohli vnímat.

Předpokládáme, že lidé jsou pouze dvoudímenzionální bytosti a mohou se dívat jediň směrem dolů. Nemohou tedy spatřit strop nad hlavou. Jestliže osoba mimo pokoj může vnímat, že lidé strop nevidí, potom může snadno hodit cihlu po člověku, který se nemůže podívat nahoru. Pro vysvětlení jsem zvolil docela drsný příklad, ale ve skutečnosti každý pokoj neboli vše na Zemi má otvor či průchod do jiné dimenze, kterou lidé na Zemi nemohou vnímat, protože postrádají potřebný orgán. Přitom bytosť ve čtyřdímenzionálním světě může tento otvor využít a prostrčit jím věci do prostoru, který jeho třídímenzionální obyvatel považuje za uzavřený.

Tento druh „vtipů“ mají rádi nižší entity, kteří si hrají na duchy.

Nesmíme zapomenout na dámu, která mě požádala, abych jednoduše vysvětlil, jak funguje telepatie. Přečetla i mé ostatní knihy, ale téma telepatie ji očividně zcela zmátlo. Podívejme se, co pro ni můžeme udělat. Dokonce už i vědci se shodli

na tom, že mozek vytváří elektřinu. Lékařské přístroje mohou zaznamenat mozkové vlny. Na hlavu se umístí speciální přístroj, který snímá čtyři různé úrovně myšlenek a zaznamenává je do čtyř klikatých čar. Z nějakého zvláštního důvodu jsou tyto čáry pojmenovány řecký, ale tím se nebudeme zabývat. Mozek vytváří elektřinu a její úroveň se mění podle toho, o čem člověk přemýšlí. Lze to přirovnat k mluvení do mikrofону, kdy slova vytvářejí proud, jehož intenzita se neustále mění podle toho, co se povídá. Například řeč se na kazetovou pásku zaznamenává tak, že člověk při mluvení vytváří nepatrný magnetický tok, který se vtiskává do předem připravené pásky. Když se páska poté přehraje, je na ni zaznamenána původní řeč. Lidský mozek vytváří elektrický proud, který může jiný mozek zachytit, podobně jako páska v kazetě zachycuje nepatrné impulzy hlasových vibrací, které jsou převedeny na elektrické impulzy.

Při přemýšlení své myšlenky vysíláte. Většina lidí nevnímá myšlenky ostatních lidí a je to jediné dobře, protože každý neustále o něčem přemýšlí, a pokud by lidé nebyli vůči neustálému a nekonečnému hluku imunní, nejspíš by z toho zešíleli. Člověk se může naladit na myšlenky ostatních buď tak, že má tuto vlastnost vrozenou od přírody, nebo se musí v tomto umění cvičit. Jelikož náš mozek vytváří elektřinu, může elektrické impulzy i přijímat. Tělo a Nadjá spojuje určitá forma telepatie. V tomto případě se

jedná o proudění ultravysokých frekvencí, které vychází z fyzického mozku a prochází stříbrnou šňůrou do Nadjá.

Abych ale co nejjednodušeji zodpověděl otázku, jak funguje telepatie, mohu prostě říct, že každý mozek funguje jako vysílač a přijímač radiových vln. Pokud byste dokázali svůj přijímač zapnout, byli byste okamžitě zaplaveni myšlenkami ostatních lidí. Myšlenky můžete zachytit daleko snadněji u lidí, s kterými souzníte. U lidí, s nimiž vás nic nespojuje, to půjde hůře. V umění telepatie se můžete cvičit tak, že budete „odhadovat“, co se chystá říct člověk, kterého dobře znáte. Jestliže budete toto „odhadování“ nějaký čas procvičovat, brzy zjistíte, že vaše úspěchy dalece přesahují pravděpodobné náhody. Až si to začnete uvědomovat, v této chvíli již zvládáte telepatickou komunikaci s blízkým člověkem. Znovu opakuji, že telepatii musíte procvičovat a být při ní trpěliví. Až budete telepatii výborně zvládat, budete si přát, aby tomu tak nebylo, jelikož se ze života stane jeden velký blábol, protože budete slyšet, jak si lidé i zvířata pořád něco povídají.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Za okny se stále ozývá hluk a křik. Mohutné sbíječky vyvrtávají několik metrů hluboko díry do staré skály, na které dříve stálo mnoho krásných starých domů. Za starých časů v nich žily ženy námořních kapitánů. Když se jejich mužové vydali na plavbu, pozorovaly v noci moře a čekaly, až se vrátí do domovského přístavu s věčně svítícími okny, jež je lákaly domů. Mnoho let hrdě vyčníval nad ostatní jeden krásný starý dům, ve kterém stará dáma mamě vyhlížela návrat svého milovaného manžela. Lidé ji spatřovali, jak každou noc stojí u okna s výhledem do přístavu a přidržuje roztažené závěsy tak, aby lépe viděla. Noc co noc tam stála jako přízrak, upřeně pozorovala moře a vyhlížela muže, který se k ní již nikdy nevrátil. Jeho tělo leželo na dně oceánu tisíce kilometrů od domova.

Dům zde ale již nestojí, byl stržen a zbořen. Celá ulice byla stržena a nenasytné sbíječky a vrtačky pronikají do živoucí skály a trhají ji po obrovských kusech, aby vytvořily místo postupující civilizaci. Bude zde procházet hlavní silniční tepna, která obkrouží celé město a spojí protilehlé části řeky, jelikož se napojí na most, který se klene přes řeku. Hluk a řev nikdy nepolevují. Mohutné buldozery odtahují obrovské kusy skal a země, bagry se rypadly zahryzávají do země, nákladní vozy ve dne v noci přijíždějí a odjíždějí. Muži na sebe na ulicích pořvávají a psi štěkají. Klid místo již dávno opustil.

Starý muž se naklonil nad dopisy od čtenářů a

odložil stranou poslední z nich. Jeho paní vzhledla a nejspíš s úlevou zjistila že, že se práce chýlí ke konci. Poté se zvedla a šla nakrmit malá koťata, která se přihnala a dožadovala se její pozornosti, jelikož už nastal čas pro jejich svačinku, kterou by měla paní ihned připravit, protože obě koťata dlouze nad něčím hloubala a nyní mají obrovský hlad. Stará paní se zvedla a odešla s každým po svém boku.

Starý muž se obrátil na pryskyřník, jenž byl ve španělském vydání knihy přejmenován na vlčí mák. „Pryskyřníku," řekl starý muž, „nijak nám nevadilo, že pošta stávkovala, že? Máme za sebou velký kus práce. Právě jsme zodpověděli všechny dotazy."

Pryskyřník vypadal, že ho těší, že pro tento den se již práce chýlí ke konci. „Začal jsi psát teprve před čtrnácti dny," odpověděl, „a knížka je nyní v rekordním čase hotova."

„Ano," odpověděl starý muž, „ale ty jsi přece denně napsal sedm tisíc slov, ne? Nyní se již blíží konec."

Pryskyřník se nad touto myšlenkou vesele pousmál. „Ano, v tomto případě tedy nezbývá nic jiného, než napsat:

KONEC"

odpověděl pryskyřník.

PROSBA O LASKAVOST K NAKLADATELI

Od té doby, kdy poprvé vyšla kniha *Třetí oko*, dostávám obrovské množství dopisů. Zatím jsem na dopisy vždy odpovídal. Nyní vám však musím sdělit,

že již nebudu moci odpovídat na dopisy, u kterých nebude přiložená obálka se zpáteční adresou a uhrazeným poštovným. Prosím vás o to, abyste neposílali dopisy mému nakladateli, aby mi je přeposlal, protože jsem se s ním domluvil, že mi je přeposílat nebude.

Lidé zapomínají na to, že zaplatili za KNIHU, a ne za celoživotní bezplatnou poradenskou službu. Nakladatelé jsou NAKLADATELÉ a nezajišťují přeposílání dopisů. Dostávám dopisy z celého světa, dokonce přichází i zpoza železné opony a ani v jednom není přiložena obálka s uhrazeným poštovným. Na tyto dopisy již nemohu odpovídat, jelikož by to bylo finančně příliš náročné.

Lidé se v nich často dožadují velmi zvláštních věcí. Uvedu zde dva příklady:

Z Austrálie mi přišel zoufalý dopis, který mě dostihl při mém pobytu v Irsku. Psalo se v něm o záležitosti, která byla skutečně urgentní. Do Austrálie jsem za své peníze poslal telegram, ale nikdo mi ani nepoděkoval.

Jeden americký gentleman mi napsal dopis, v kterém se DOŽADOVAL toho, abych pro něj okamžitě napsal dizertační práci a obratem ji poslal nazpět. Tato práce mu měla získat doktorát v orientální filozofii. Samozřejmě nepřiložil žádné poštovné a ještě mi v dopise vyhrožoval!